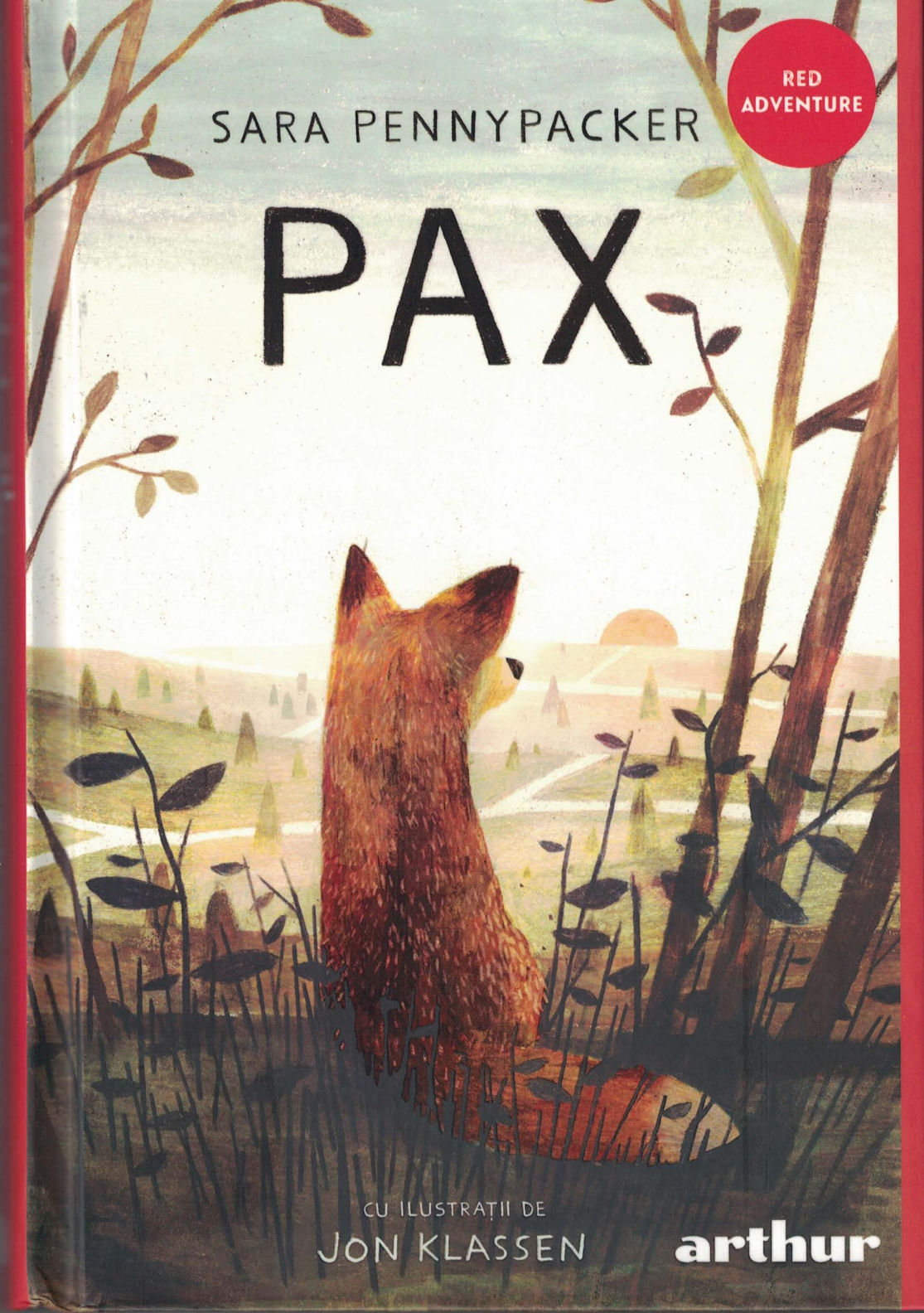

The background of the cover is a soft, painterly illustration. A fox with reddish-brown fur is shown from the back, sitting in a field of tall grass and looking out over a hazy landscape. The sun is a low, glowing orange circle on the horizon, casting a warm light across the scene. There are some trees and bushes in the foreground and background, rendered in a simple, artistic style. The overall mood is peaceful and contemplative.

SARA PENNYPACKER

RED
ADVENTURE

PAX

CU ILUSTRAȚII DE
JON KLASSEN

arthur

SARA PENNYPACKER (născută în 1951, în Massachusetts) este o autoare americană de cărți pentru copii. Titlurile sale au primit mai multe premii, printre care Christopher Award și Golden Kite.

A scris până acum nouăsprezece cărți, cele mai celebre fiind titlurile din seria *Clementina*. Este fondatoarea programului Share Our Books și ține adesea conferințe în școli, librării și biblioteci, prin care încearcă să-i facă pe tineri să se apropie de literatură.

Cea mai recentă carte a autoarei, *Pax* (2016), a fost nominalizată la Premiul Land of Enchantment 2018 și la Premiul Goodreads Choice pentru cea mai bună carte pentru copii.

JON KLASSEN s-a născut în 1981 în Winnipeg, Canada, și a copilărit nu departe de cascada Niagara. A studiat animație la Sheridan College din Ontario, apoi s-a mutat în Statele Unite ale Americii, la Los Angeles, unde locuiește și acum. Jon a colaborat la realizarea mai multor filme de animație, printre care *Kung Fu Panda* (2008) și *Coraline* (2009).

Mare parte din cărțile ilustrate și scrise de el au ajuns în topul de bestselleruri al *New York Times*. *Vreau pălăria înapoi!* (Vlad și Cartea cu Genius, 2018) a fost prima lui carte, urmată de *This Is Not My Hat*, și împreună s-au aflat timp de patruzeci de săptămâni în topul celor mai bune cărți ilustrate realizat de *New York Times Book Review*. *This Is Not My Hat* este singura carte care a primit atât Medalia Caldecott, cât și Medalia Kate Greenaway.

A mai ilustrat *Extra Yarn* și *Sam & Dave Dig a Hole* (Mențiune Caldecott), ambele scrise de Mac Barnett, *Întunericul*, de Lemony Snicket (Vlad și Cartea cu Genius, 2017), *House Held Up by Trees* de Ted Kooser. În 2016 a ilustrat *Pax*, scrisă de autoarea americană Sara Pennypacker.

SARA PENNYPACKER

PAX

Ilustrații de
JON KLASSEN

Traducere din engleză
de Tatiana Dragomir

arthur

Nota autorului:

Modul în care comunică vulpile reprezintă un sistem complex vocal, gestual, bazat pe miros și pe mimică. Dialogurile redată în italice în capitolele cărții încearcă să traducă limbajul lor semnificativ.

Redactor: Anamaria Omer

Tehnoredactor: Crenguța Rontea

Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PENNYPACKER, SARA

Pax / Sara Pennypacker; il. de Jon Klassen; trad. din engleză de Tatiana Dragomir. – București: Editura Arthur, 2022

ISBN 978-606-086-721-0

I. Klassen, Jon (il.)

II. Dragomir, Tatiana (trad.)

821.111

SARA PENNYPACKER

Pax

Text copyright © 2016 by Sara Pennypacker

Illustrations copyright © 2016 by Jon Klassen

All rights reserved

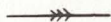
© Editura Arthur, 2022, pentru prezenta ediție

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Agentului meu literar, Steven Malk,
cel care a spus „Pax“.
S.P.

*Doar pentru că un lucru nu se întâmplă aici,
asta nu înseamnă că nu se întâmplă.*

Vulpoiul simți că mașina încetinește înaintea băiatului, așa cum simțea dinainte totul: prin pernțele din tălpi, de-a lungul spinării, în vârful firelor de blană sensibile de la încheieturile picioarelor. După cum se zguduia vehiculul își dădu seama că drumul devenise denivelat. Se ridică din poala băiatului și adulmecă furișoarele de mirosuri care pătrundeau prin fereastră și care îi spuneau că tocmai treceau printr-o pădure. Mirosuri puternice de pin – de lemn, scoarță, conuri și ace – străpungeau aerul ca niște lame. Dar, dincolo de toate acestea, vulpea recunoscuse și alte mirosuri, mai subtile: de trifoi, de leurdă și de ferigă, plus o sută de alte plante pe care nu le mai întâlnise până atunci, dar care miroseau puternic a verde.

Și băiatul simțea acum ceva. Își trase prietenul mai aproape și strânse mai tare mănua de baseball.

Neliniștea băiatului îl luă pe vulpoi prin surprindere. În cele câteva rânduri când mai călătoriseră împreună cu mașina, băiatul fusese liniștit, ba chiar încântat. Vulpoiul își apropie botul de șiretul mănuii, cu toate că nu putea suferi mirosul de piele. Băiatul lui râdea tot timpul de el din cauza asta. Îi rotea mănua în jurul

capului, luptându-se cu el în joacă. Așa se distra el cu vulpoiul.

Dar astăzi băiatul doar își ridică prietenul în brațe și-și îngropă adânc obrazul în blana albă din jurul gâtului său.

Abia în acel moment își dădu seama vulpoiul că băiatul plângea. Se răsuci să-i vadă chipul, ca să fie sigur. Da, chiar plângea, dar fără niciun sunet, într-un fel pe care vulpoiul nu-l mai văzuse la el. Băiatul nu mai vărsase lacrimi de foarte multă vreme, dar vulpoiul își amintea bine că mai înainte întotdeauna plângea zgomotos, parcă încercând să atragă atenția asupra ciudatelor picături de apă sărată care-i izvorau din ochi.

Vulpoiul îi linse lacrimile de pe obraji și din clipa aceea chiar că nu mai înțelese nimic. Nu simțea miros de sânge nicăieri. Se răsuci și se dădu jos din brațele băiatului ca să-l studieze mai atent, îngrijorat că poate are vreo rană și n-o fi băgat el de seamă, cu toate că pe el nasul nu-l trăda niciodată. Dar nu, nu prinse nici urmă de miros de sânge, nici măcar de la vreo vânătăie unde sângele să se fi adunat sub piele ori ceva mai adânc, vreo urmă de măduvă dintr-un os crăpat, așa cum se întâmplase într-un rând.

Mașina trase pe dreapta, iar geamantanul de alături se clătină. Tot după miros vulpoiul știa că în geamantan se află hainele băiatului și lucrurile din camera lui, pe care băiatul le atinge cel mai des: fotografia pe care o ținea pe birou și obiectele pe care le avea ascunse în sertarul de jos. Vulpoiul atinse cu piciorul un colț al geamantanului, încercând să-l întredeschidă doar puțin, cât să poată și băiatul, cu nasul lui slab, să-și adulmece lucrurile preferate, sperând că asta îl va

liniști. Dar chiar atunci mașina hodorogi și încetini din nou, de data aceasta oprindu-se aproape de tot. Băiatul fu azvârlit înainte, cu capul în mâini.

Inima vulpoiului începu să bată mai iute, iar firele de blană de pe coadă i se zbârliră. Mirosul de metal încins, impregnat în hainele cele noi ale tatălui băiatului, îi ardea gâtlejul. Sări la fereastră și începu s-o zgârie. Câteodată, acasă, și băiatul lui ridica un perete de sticlă ca acesta dacă făcea așa. Întotdeauna se simțea mai bine când peretele de sticlă era ridicat.

Însă de astă dată băiatul îl trase din nou mai aproape în brațele lui și îi spuse tatălui său ceva pe un ton rugător. Vulpoiul învățase înțelesul multor cuvinte omenști, iar acum îl auzi pe băiat folosind un cuvânt pe care îl cunoștea:

— NU!

De multe ori, cuvântul „nu“ era legat de unul dintre cele două nume pe care le știa vulpoiul: numele lui și numele băiatului. Ciuli urechile, dar auzi doar cuvântul NU, pe care băiatul i-l repetă tatălui său de mai multe ori, rugător.

Mașina trepidă, oprindu-se de tot, și se înclină spre dreapta, stârnind dincolo de fereastră un nor de praf. Tatăl se întinse peste spătarul scaunului și, după ce îi spuse fiului său ceva cu un glas blând, care nu se potrivea deloc cu mirosul puternic de minciună pe care îl emana, apucă vulpoiul de ceafă.

Băiatul lui nu se opuse, așa că nu se opuse nici vulpoiul. Se lăsă să atârne moale, vulnerabil, în mâna bărbatului, cu toate că era destul de speriat și îi venea să-l muște. Dar astăzi n-ar fi vrut să-i necăjească pe oamenii lui. Tatăl deschise portiera mașinii și, pășind peste

pietriș și smocuri de iarbă, porni spre marginea unei păduri. Băiatul ieși și el din mașină și îl urmă.

Când tatăl îl puse jos, vulpoiul făcu iute un salt într-o parte, ca să nu-l atingă. Se uită lung la cei doi oameni ai lui și observă cu mirare că acum erau aproape de aceeași înălțime. Băiatul crescuse foarte mult în ultimul timp.

Tatăl arătă cu mâna spre pădure. Băiatul își privi tatăl o clipă și din ochi începură să-i curgă din nou lacrimi. Apoi își șterse obrajii cu tricoul și dădu din cap. Băgă mâna în buzunarul jeanșilor și scoase de acolo un vechi soldățel din plastic, jucăria preferată a vulpoiului.

Vulpoiul se propti bine pe picioare, pregătindu-se pentru jocul lor obișnuit. Băiatul o să-i arunce jucăria, iar el o s-o găsească, un lucru de care băiatul se mira întotdeauna. Apoi o să recupereze jucăria și o să aștepte, cu soldățelul în gură, ca băiatul să-l găsească și să-i arunce jucăria din nou.

Băiatul ridică bineînțeles soldățelul și îl azvârli în pădure. Atunci vulpoiul răsuflă ușurat (da, veniseră aici doar ca să se joace!) și nu mai băgă de seamă nimic. Se repezi în pădure fără să se uite înapoi la oamenii lui. Dacă ar fi aruncat o privire în urmă, l-ar fi văzut pe băiat smucindu-se din brațele tatălui și acoperindu-și fața cu brațele și atunci s-ar fi întors. El îi oferea băiatului tot ce îi trebuia: protecție, distracție și afecțiune.

Dar în loc să se uite în urmă, vulpoiul porni după jucărie. O găsi ceva mai greu decât de obicei, fiindcă pădurea era plină de atât de multe mirosuri proaspete, dar numai puțin mai greu, căci mirosul băiatului lui era impregnat în jucărie. Iar mirosul acela îl putea găsi oriunde.

Soldăţelul zăcea pe pământ, cu faţa în jos, lângă rădăcina cioturoasă a unui nuc cenuşiu, de parcă s-ar fi azvârlit acolo singur, de disperare. Arma lui, cu patul lipit tot timpul de obraz, se înfipsese până în plăsele în stratul de frunze moarte. Vulpoiul dezgropă jucăria cu botul, o apucă între dinţi şi se ridică în picioare, ca băiatul să-l poată găsi.

În liniştea pădurii totul era neclintit, mai puţin fâşiile de lumină care sclipeau ca sticla verde printre ramurile înverzite ale copacilor. O undă de îngrijorare îi înfioră spinarea. Lăsă jucăria jos şi lătră. Nu se auzi niciun răspuns. Lătră iar, dar din nou îi răspunse doar liniştea. Dacă asta era un joc nou, nu-i plăcea deloc.

Ridică din nou soldăţelul şi porni iute înapoi pe unde venise. În clipa în care ieşi din pădure ţopăind, o gaiţă trecu pe deasupra lui şi ţipă. Vulpoiul se opri în loc, cu inima sfâşiată.

Băiatul lui îl aştepta, fără îndoială, să se joace cu el. Dar păsările astea!... Ore în şir privise păsările din cuşca lui, tremurând când le vedea brăzdând cerul la fel de iute ca fulgerele în serile de vară. Întotdeauna îl fermecase libertatea lor în zbor.

O gaiţă ţipă din nou de undeva, din adâncul pădurii. Îi răspunse un cor de ţipete. Vulpoiul mai şovăi o clipă, privind printre copaci, aşteptând ca pe cer să se ivească vreun fulger de un albastru electric.

Atunci auzi undeva, în spatele lui, o portieră de maşină închizându-se, pe urmă încă una. O luă la goană cât îl ţineau picioarele, neluând în seamă mărăcinii care îi zgâriau obraji. Motorul maşinii începu să huruie. Vulpoiul tocmai ajungea în buza pădurii şi se opri pe marginea drumului.

Băiatul lăsă în jos geamul portierei și își întinse brațul în afară. Și, în timp ce mașina accelera, azvârlind în urmă un nor de prundiș, tatăl strigă la băiat:

— Peter!

Iar băiatul strigă singurul nume pe care vulpoiul îl cunoștea:

— Pax!

— Deci erau o mulțime.

Peter își dădu seama cât de stupid suna, dar nu se putu abține și repetă:

— Da, o mulțime.

Își vârî mâna printre soldățeii de plastic din vechea cutie de tablă, în care cândva fuseseră niște biscuiți. Toți soldățeii erau identici, dar stăteau în poziții diferite: unii stăteau în picioare, alții în genunchi, alții întinși pe burtă, dar toți își țineau puștile lipite de obraji lor verzi-măslinii.

— Întotdeauna am crezut că avea unul singur.

— Nu. Mereu mă împiedicam de ei. Probabil că avea sute. O armată întreagă.

Bunicul izbucni în râs de gluma pe care o făcuse fără să vrea, dar lui Peter nu-i venea să râdă. Întoarse capul spre fereastră și privi îngândurat afară, ca și când ar fi zărit ceva în curtea întunecată din spatele casei. Ridică o mână și-și trecu încheieturile degetelor peste obraz, exact așa cum făcea tatăl lui atunci când își mângâia barba țepoasă. Își șterse pe furiș lacrimile care îi curgeau din ochi. Numai un copil ar fi plâns pentru așa ceva.

Și până la urmă de ce plângea, de fapt? Avea doisprezece ani și nu mai plânsese de ani de zile, nici măcar atunci când își fracturase degetul mare de la mână la baseball, prinzând fără mânășă o minge pasată de Josh Hourihan. Îl duruse îngrozitor, dar tot ce făcuse atunci fusese să tragă o înjurătură pe când aștepta împreună cu antrenorul

să i se facă radiografia. Dar astăzi, *de două ori!*

Peter scoase din cutie un soldățel și deodată își aminti ziua în care găsisese unul exact ca acesta în biroul tatălui său.

— Ce este asta? îl întrebase, ridicând soldățelul.

Tatăl lui se întinse spre el și luă în mână soldățelul. În clipa aceea chipul i se însenină.

— Ia te uită! Câtă vreme a trecut de atunci! Asta a fost jucăria mea preferată în copilărie.

— Pot să-l iau eu?

Tatăl lui îi aruncă înapoi soldățelul.

— Sigur.

Peter îl așezase pe pervazul ferestrei, lângă patul lui, îndreptând mica pușcă de plastic în cealaltă parte, în poziție de apărare. Dar o oră mai târziu i-l șterpeli Pax. Peter izbucni în râs văzându-l. La fel ca el, și Pax ar fi făcut orice să poată pune laba pe soldățelul acela.

Peter puse soldățelul înapoi în cutia de biscuiți și tocmai voia să închidă capacul, când observă marginea unei poze îngălbenite care ieșea din mormanul de soldăței.

O scoase de acolo. Era o poză cu tatăl lui, pe la zece-un-sprezece ani, cu un braț în jurul unui câine. Arăta puțin ca un *collie*, dar și ca o mulțime de alte rase de câini. Arăta ca un câine bun, genul de câine despre care i-ai povesti fiului tău mai târziu.

— N-am știut că tati a avut un câine, spuse băiatul, arătându-i poza bunicului lui.

— O, ăsta-i Duke. Cel mai prostănac câine din lume, tot timpul era în picioarele mele.

Bătrânul se uită mai îndeaproape la poză, apoi la Peter, ca și când ar fi observat ceva pentru prima oară.

— Și tu ai părul la fel de negru ca tatăl tău.

Se frecă pe frunte, la rădăcina părului alb care îi acoperea vârful capului.

— Și al meu tot așa era cu mult timp în urmă. Și uite ce slăbuț era pe vremea aia, exact cum ești tu și cum am fost și eu. Și ce urechi clăpăuge avea! Așa-s toți bărbații din familia noastră. Așchia nu sare departe de trunchi, nu?

— Nu, spuse Peter, forțându-se să zâmbească cât de cât, dar nu prea reuși.

„În picioarele lui“. Asta era expresia pe care o folosea și tatăl lui Peter când îi spusese:

— Nu putem lăsa vulpoiul să stea tot timpul în picioarele bunicului tău, care oricum nu mai este la fel de vioi ca înainte. Să nu-i stai nici tu în drum. Nu e obișnuit cu copii prin preajmă.

Bunicul lui Peter continuă:

— Știi, când a început războiul, am mers și eu să lupt, așa cum a făcut și tatăl meu. Și cum face și tatăl tău acum. Atunci când ne cheamă datoria, noi, cei din familia

noastră, răspundem întotdeauna. Într-adevăr, aşchia nu sare departe de trunchi.

Bunicul îi dădu poza înapoi.

— Tatăl tău şi câinele ăla erau inseparabili. Uitasem asta.

Peter puse fotografia la loc în cutie şi închise bine capacul, apoi împinse cutia sub pat, acolo unde o găsisese. Mai aruncă o privire pe fereastră. Nu putea să vorbească acum despre animale, nu voia să mai audă despre dato-rie şi cu siguranţă nu avea chef să-l mai audă pe bunicul lui vorbind despre aşchii şi cât de departe sar ele de trunchi.

— La ce oră începe şcoala aici? întrebă el fără să se întoarcă.

— La opt. Ziceau să ajungi mai devreme ca să te prezinţi dirigintei tale, doamna Mirez sau Ramirez... nu mai ştiu. Ți-am găsit şi nişte lucruri pentru şcoală.

Şi bătrânul făcu semn din cap spre un caiet cu spirală, un termos cam vechi şi câteva capete de creioane legate laolaltă cu o bandă groasă de cauciuc.

Peter se apropie de birou şi-şi puse toate lucrurile în ghiozdan.

— Mulţumesc. Merg cu autobuzul sau pe jos?

— Pe jos. Şi tatăl tău a mers tot la şcoala aia şi tot pe jos se ducea. Mergi pe Strada Ash până în capăt, apoi o iei la dreapta pe Strada Şcolii şi imediat ai să dai cu ochii de ea: e o clădire mare, din cărămidă. Pe Strada Şcolii, ai priceput? Dacă porneşti înainte de şapte jumate, o să ai timp destul ca să ajungi.

Peter aprobă din cap. Acum voia să rămână singur.

— Bun, am priceput. Cred că am să mă culc acum.

— Bine, răspunse bunicul lui.

Nici măcar nu încercă să-și ascundă oftatul de ușurare din glas. Ieși din cameră și închise ușa ferm în urma lui, ca și când ar fi spus: „Poți să stai în camera asta, dar restul casei e al meu“.

Peter rămase lângă ușă și ascultă cum bunicul lui se îndepărta. După un minut, auzi farfuriile zăngănind în chiuvetă. Și-l închipui pe bunicul lui în bucătăria îngheșuită în care mâncaseră la cină, în liniște, o tocană, bucătăria care duhnea așa de tare a ceapă prăjită, încât lui Peter îi trecu prin minte că mirosul acela va rămâne acolo și după moartea bunicului. Și peste o sută de ani, după ce aici vor locui mai multe familii care vor tot freca și deretica, această casă probabil că va avea același miros amărui.

Peter auzi apoi pașii târșâiți ai bunicului traversând holul către dormitorul lui, apoi auzi sunetul ușor al televizorului aprinzându-se, cu volumul redus, și distinse cu greu vocea unui comentator agitat. Abia atunci își azvârli tenișii din picioare și se întinse pe patul îngust.

Șase luni, poate și mai mult, în care urma să locuiască aici, împreună cu bunicul lui, care întotdeauna părea pe punctul de a se înfuria. Odată, cu ani în urmă, Peter îl întrebase pe tatăl lui:

— Pe cine e așa de supărat bunicul tot timpul?

— Pe toate. Pe viață, răspunsese tatăl lui. Iar de când a murit bunica ta, e și mai supărat.

După moartea mamei lui, Peter, neliniștit, începu să-și observe tatăl. La început se așternu între ei o tăcere înfricoșătoare. După aceea însă, treptat, chipul tatălui împietri într-o expresie încruntată, amenințătoare, iar mâinile i se încleștară, ca și când abia ar fi așteptat să fie provocat.

Peter învăță să nu-l provoace și să nu-i stea în cale.

Mirosul de grăsime râncedă și de ceapă îi intră iar în nări, scurgându-se parcă din pereți, chiar și din pat. Deschise fereastra.

Vânticelul de aprilie care pătrunse înăuntru era rece. Pax nu mai fusese niciodată singur afară decât în cușca lui. Peter încercă să-și șteargă din minte ultima imagine cu vulpoiul. Probabil că nu alergase prea mult timp în urma mașinii. Dar imaginea lui Pax alergând în salturi pe marginea drumului, neînțelegând ce se întâmplă, asta era cea mai dureroasă.

Peter începu să se simtă și mai neliniștit. Toată ziua, tot drumul până aici, Peter simțise neliniștea crescându-i în suflet. Mereu i se părea că neliniștea seamănă cu un șarpe care îl pândește de undeva, gata să-i sară pe spinare în sus, sâsâind și bătându-și joc de el. *Nu te afli în locul în care ar trebui să te afli. Are să se întâmple ceva rău fiindcă nu te afli acolo unde ar trebui.*

Se rostogoli pe burtă și scoase din nou cutia de tablă de sub pat. Trase ușurel afară din ea poza în care tatăl lui ținea atât de nepăsător cu un braț câinele acela negru cu alb. De parcă nu s-ar fi temut niciodată că l-ar putea pierde.

„Inseparabili“. Prinsese și unda aceea de mândrie care răzbătuse din vocea bunicului său când spusese asta. Firește că era mândru, doar crescuse un fiu care știa ce înseamnă loialitatea și avea simțul răspunderii și care știa că un băiat și animalul lui preferat trebuie să fie inseparabili. Deodată, lui Peter i se păru că acest cuvânt sună ca o acuzație. Atunci el și Pax cum erau? Separabili?

Nu, nu erau așa! De fapt, uneori Peter avea senzația ciudată că el și Pax erau o singură ființă. Prima dată când simțise asta fusese atunci când îl scosese pe Pax pentru prima oară din casă. Atunci puiul de vulpe văzuse o pasăre și începuse să se smucească în lesă, cu tot corpul trepidând, de parcă ar fi fost băgat în priză. Peter văzuse pasărea prin ochii lui Pax: zborul magic, iute ca fulgerul, imposibila ei libertate și viteza. Simțise și el că i se face pielea de găină, iar umerii îi ardeau, de parcă ar fi tânjit după aripi.

Iar în această după-amiază simțise la fel. Simțise mașina îndepărtându-se în viteză, de parcă el ar fi fost cel care ar fi rămas în urmă, și inima începuse să-i bată nebunește de spaimă.

Iar îl usturau obraji. Peter își șterse lacrimile apăsate, cu palma. Tatăl lui spusese că n-aveau încotro, trebuiau să facă asta.

— Începe războiul. Asta înseamnă că toată lumea trebuie să facă sacrificii. Eu trebuie să merg la război. Asta este datoria mea. Iar tu trebuie să te muți de acasă.

Desigur, se cam așteptase la asta. Familiile a doi dintre prietenii lui își împachetaseră deja lucrurile și pleaseră atunci când începuseră zvonurile despre o posibilă evacuare. Dar la celălalt lucru nu se așteptase. La lucrul cel mai rău.

Tatăl spusese:

— Iar vulpoiul ăsta... Oricum a sosit vremea să-l ducem înapoi în pădure.

În clipa aceea Peter auzi un coiot urlând, atât de aproape, încât tresări. Pe urmă se auzi încă unul, răspunzându-i, apoi încă unul. Băiatul se ridică în picioare și închise fereastra cu zgomot, dar era prea târziu.

Lătrăturile și urletele coioților, împreună cu ceea ce însemnau ele, îi răsunau deja în cap.

Peter avea doar două amintiri dureroase despre mama lui. Avea și o mulțime de amintiri bune, pe care le scotea la suprafață adeseori ca să-și aline dorul cu ele, dar își făcea griji că, din pricină că le folosea atât de des, acestea se puteau șterge. Dar cele două amintiri dureroase le îngropase foarte adânc în sufletul lui. Făcuse tot ce îi stătuse în putere ca să le țină acolo, ascunse. Acum însă, lătratul coioților îi pătrunsese în minte, scoțând la suprafață una dintre aceste amintiri.

Avea vreo cinci ani când, într-o zi, o găsisese pe mama lui lângă un strat de lalele roșii ca sângele. Era exasperată. Jumătate dintre lalele stăteau drept în sus, tanțoșe, dar celelalte erau culcate la pământ, cu florile mototolite.

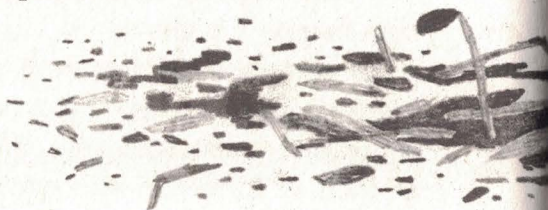
— A dat iama un iepure în ele. Probabil că îi plac tulpinile de lalele. Drăcușorul!

În seara aceea, Peter l-a ajutat pe tatăl lui să pună o capcană.

— Dar iepurele n-o să pățească nimic, nu-i așa?

— Nu. Doar o să-l prindem, apoi o să-l ducem în orașul vecin. Să mai mănânce și lalelele altora.

Peter a așezat în capcană un morcov pe post de momeală, apoi l-a rugat pe tatăl lui să-l lase să doarmă în grădină, ca să stea de pază. Tatăl lui a spus că nu, dar l-a ajutat să pună deșteptătorul să sune, ca să fie primul care se trezește. Când a sunat ceasul, Peter a alergat în camera

mamei lui și a tras-o de mână afară, ca să vadă ce se întâmplase.

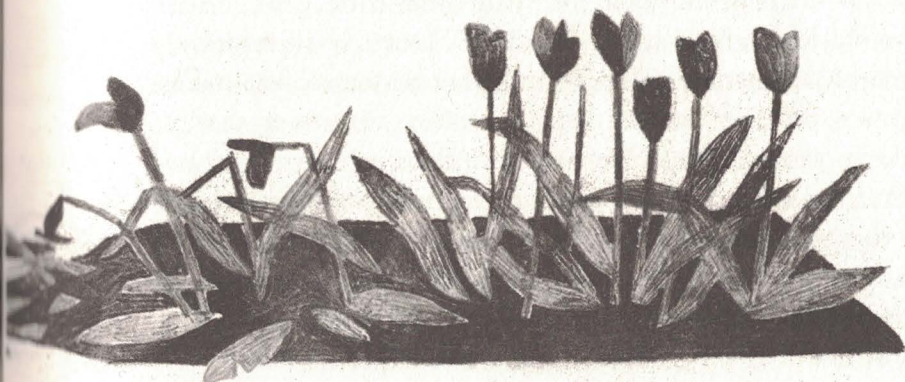
Capcana era răsturnată într-o rână pe fundul unei gropi proaspete, lată de cel puțin un metru și jumătate. Iar înăuntrul ei era un iepuraș mort. Nu se vedea nicio rană pe trupul lui micuț, dar cușca era zgâriată și îndoită, iar în jurul ei pământul era răvășit.

— Țștia au fost coioți, spusese tatăl lui, apropiindu-se de ei. Probabil iepurile a murit de frică în timp ce încercau să-l scoată din cușcă. Și noi nici măcar nu ne-am trezit din somn.

Mama lui Peter a deschis capcana, a scos din ea trupușorul fără viață și l-a lipit de obraz.

— Erau doar niște lalele. Câteva lalele.

Peter a găsit și morcovul, ros la un capăt, și l-a aruncat cât a putut el de departe. Apoi mama i-a pus iepurașul în palmele făcute căuș și a mers să aducă o lopată. Peter l-a mângâiat cu un deget pe urechi, dându-i-le deoparte de pe ochi ca pe niște ferigi, pe lăbuțele incredibil de mici și pe blănița moale de la gât, umezită de lacrimile mamei.

Când s-a întors, mama l-a mângâiat pe Peter pe obraji pe care și-i simțea arzând de rușine.

— Este în regulă, i-a spus ea. Nu aveai de unde să știi.

Dar nu era în regulă. Multă vreme după aceea, de câte ori închidea ochii, Peter vedea numai coioți. Gheare scurmând pământul, fălci clămpănind. Se vedea pe el însuși acolo unde ar fi trebuit să se afle, și anume stând de pază în grădină, în noaptea aceea. Se vedea mereu făcând ceea ce ar fi trebuit să facă, ieșind din sacul de dormit, căutând o piatră și azvârlind-o spre ei. Vedea aievea coioții luând-o la fugă înapoi în întuneric și se vedea deschizând capcana și eliberându-l pe iepuraș.

Stârnit de această amintire, șarpele neliniștii îl izbi atât de tare, încât, năucit, Peter nu mai putu nici respira. În noaptea în care coioții omorâseră iepurele, el nu se aflate acolo unde ar fi trebuit să se afle, așa cum nici acum nu se afla acolo unde s-ar fi convenit să se afle.

Icni, trăgând aer în piept, și își îndreptă umerii. Rupse fotografia în două, apoi încă în două, după care aruncă bucățile sub pat.

Nu asta trebuia să facă, să-l părăsească pe Pax în pădure.

Sări drept în picioare. Pierduse deja prea multă vreme. Își adună în grabă câteva lucruri: un tricou de camuflaj cu mâneci lungi, un hanorac dintr-un material pufos, pe care îl scoase din geamantan, apoi încă un rând de lenjerie de corp și șosete. Le îndesă pe toate în ghiozdan, cu excepția hanoracului, pe care și-l legă în jurul taliei. Briceagul de vânătoare în buzunarul jeansilor. Portofelul. Timp de un minut nu se putu hotărî dacă să se încalțe cu ghetetele de drumeție sau cu tenișii. În cele din urmă alege ghetetele, dar nu se încălță cu ele.

Se uită roată prin cameră, sperând să găsească o lanternă sau ceva ce s-ar fi putut folosi cât de cât ca echipament pentru camping. Camera aceea fusese în copilărie camera tatălui său, dar în afara celor câteva cărți de pe o etajeră, era limpede că bunicul îi adunase de pe acolo toate lucrurile. Prezența acolo a cutiei de tablă de la biscuiți se pare că-l luase prin surprindere. Nu o observase. Peter își trecu degetele peste cotoarele cărților.

Un atlas. Îl luă de pe etajeră, uimit de așa noroc, și, deschizându-l, îl răsfoi până ajunse la harta care înfățișa ruta pe care o urmaseră el împreună cu tatăl lui când veniseră încoace.

— Vom fi la distanță de doar trei sute de mile unul de altul.

Tatăl încercase să acopere tăcerea de câteva ori în timpul călătoriei cu mașina.

— Cum am să primesc o zi de permisie, am vin să te văd.

Dar Peter știa că asta n-o să se întâmple niciodată. În război oamenii nu primesc permisiile. Și apoi, nu de tatăl său îi era lui dor deja.

Apoi observă un lucru pe care nu-l observase până atunci: șoseaua șerpuia printre dealurile ce formau un șir lung. Dacă o tăia de-a dreptul peste dealuri, în loc să o ia pe șosea, putea ajunge mult mai repede și, în plus, și probabilitatea de a fi prins scădea mult. Vru să rupă pagina din atlas, apoi realizează că nu era bine să-i lase bunicului un indiciu atât de evident, așa că studie harta câteva clipe, după care puse atlasul la locul lui pe etajeră.

Trei sute de mile. Dacă o lua pe scurtătură, probabil că avea de parcurs cam cu o sută mai puțin, așa că mai

rămâneau doar vreo două sute de mile, să zicem. Dacă reușea să facă cel puțin treizeci de mile pe zi, putea ajunge acolo într-o săptămână sau chiar mai puțin.

Îl lăsaseră pe Pax la capătul drumului de acces care ducea către ruinele unei vechi fabrici de sfori. Peter insistase să-l lase pe drumul acela, pentru că pe acolo nu mai circula aproape nimeni (Pax nu știa nimic despre mașini și despre trafic) și pentru că, de jur împrejur, erau numai păduri și pajiști. Peste șapte zile, când o să ajungă din nou acolo, o să-l găsească pe Pax în același loc, așteptându-l. Nu voia nici să se gândească ce ar putea păți o vulpe domesticită în cele șapte zile. Nu, va fi exact în locul în care îl lăsaseră și îl va aștepta pe marginea drumului! Va fi lihnit de foame, fără îndoială, și poate va fi și speriat, dar va fi teafăr. Iar Peter îl va lua acasă, unde vor sta împreună. Numai să încerce cineva să-l mai convingă să-l părăsească pe Pax încă o dată! Acesta era lucrul pe care ar fi trebuit să-l facă de la început.

El și Pax. Inseparabili.

Aruncă încă o privire grăbită prin încăpere, rezistând tentației de a o lua pur și simplu la picior. Nu-și putea permite să uite nimic. A, patul!... Trase pătura deoparte, mototoli așternutul și burduși perna, ca să pară că dormise pe ea. Scoase din geamantan fotografia cu mama lui, cea pe care acasă o ținea pe birou. Era făcută în ultimul an, de ziua ei de naștere. În poză, mama ținea de sfoară zmeul pe care i-l făcuse Peter și zâmbea de parcă n-ar mai fi primit în viața ei un cadou așa de frumos. Peter strecură și fotografia în ghiozdan.

Apoi scoase toate lucrurile care îi aparținuseră mamei, pe care acasă le păstra ascunse în sertarul de jos

al biroului. Mănușile cu care grădinărea mama lui, încă murdare de pământul pe care îl scormonise ea ultima dată; o cutie de ceai, ceaiul ei preferat, care își pierduse de multă vreme aroma de mentă; ciorapii ei trei sferturi groși, cu dungi, pe care îi purta iarna. Mângâie fiecare obiect, dorindu-și să le poată duce pe toate înapoi acasă, acolo unde era locul lor. Apoi îl alese pe cel mai mic dintre ele, o brățară din aur, încrustată cu o pasăre phoenix din email, pe care mama o purta în fiecare zi. Îndesă și brățara în mijlocul ghiozdanului, alături de poză.

Își trecu privirea încă o dată prin încăpere. Zărind mingea și mănușa de baseball, merse până la birou și le îndesă și pe ele în ghiozdan. Nu cântăreau prea mult și, desigur, ajungând acasă, își va dori să le aibă cu el. În plus, se simțea bine avându-le asupra sa. Apoi deschise binișor ușa și se strecură până în bucătărie.

Își așează ghiozdanul pe masa de stejar și, la lumina slabă de deasupra sobei, începu să-și strângă câteva provizii. O cutie de stafide, un pachet de biscuiți sărați, un borcan cu unt de arahide pe jumătate plin (când simțea mirosul untului de arahide, Pax ieșea din orice ascunzătoare). Din frigider scoase câteva batoane de brânză și două portocale. Își umplu termosul cu apă, apoi scotoci prin sertare până găsi niște chibrituri, pe care le înfășură în folie de aluminiu. Dedesubtul chiuvetei descoperi două lucruri foarte utile: o rolă de bandă izolatoare și niște saci pentru gunoi foarte rezistenți. O prelată ar fi fost și mai bună, dar se mulțumi cu cei doi saci. Și cu asta trase fermoarul, închizând ghiozdanul.

La sfârșit de tot luă o foaie de hârtie din carnetelul de lângă telefon și începu să scrie: „DRAGĂ BUNICULE“. Peter se uită câteva clipe la ce scrisese, ca și când ar fi

fost niște cuvinte într-o limbă străină, după care mototoli foaia de hârtie și începu să scrie un alt bilețel: „AM PLECAT DE ACASĂ FOARTE DEVREME. VREAU SĂ ÎNCEP ȘCOALA CU DREPTUL. NE VEDEM DISEARĂ.“

O vreme rămase cu ochii pe foaia de hârtie, întrebându-se dacă din cuvintele pe care le scrisese se ghicea sentimentul de vinovăție care îl încerca în clipele acelea. În cele din urmă, adăugă: „MULȚUMESC PENTRU TOATE – PETER“. Puse bilețelul sub solniță, după care se strecură afară.

Ajungând pe aleea pavată cu cărămizi, își îmbracă hanoracul și se aplecă să-și lege șireturile ghetelor. Apoi se ridică în picioare și își săltă ghiozdanul pe umeri. Mai zăbovi o clipă, doar cât să arunce o privire de jur împrejur. Casa rămasă în urma lui părea și mai mică decât la sosire, de parcă ar fi început deja să rămână în trecut. Peste drum, de-a lungul liniei orizontului, pluteau norii, și o jumătate de lună ieși brusc dintre ei, luminându-i calea.

Pax era flămând și îi era frig, dar de trezit îl trezise senzația că trebuie să se adăpostească undeva. Clipi din ochi și se dădu înapoi. La început i se păruse că simte în spate atingerea familiară a zăbrelelor cuștii lui, dar își dădu seama că zăbrelele acestea se rupeau foarte ușor. Se întoarse și văzu că stătea rezemat cu spatele de tulpinile uscate de ceara-albinei, în care se îndesase cu câteva ceasuri înainte.

Lătră după Peter, dar îndată își aminti: băiatul plecase.

Pax nu era obișnuit să fie singur. Fusese unul dintre cei patru pui fojgăitori pe care mama lui îi născuse deodată. Tatăl lor dispăruse înainte ca puii să apuce să-l recunoască după miros, iar la scurtă vreme după aceea, într-o dimineață, nu mai venise acasă nici mama lui. Frații și sora lui muriseră unul după altul, lăsându-l singur-singurel în vizuina rece, până ce băiatul, Peter, îl scosese de acolo.

După aceea, ori de câte ori băiatul pleca de acasă, Pax își măsura agitat cușca până la întoarcerea lui Peter. Iar noaptea întotdeauna plângea să-l lase și pe el în casă, ca să-i poată asculta băiatului său respirația.

Pax îl iubea pe băiat, dar ce simțea el era mai mult decât iubire. Și anume, se simțea responsabil pentru Peter, trebuia să-l protejeze. Și suferea când nu-și putea îndeplini rolul.

Pax își scutură apa de pe spinare, cum plouase peste noapte, și se îndreptă spre drum, fără măcar să-și mai întindă mușchii înțepeniți de somn. Amușină, căutând mirosul băiatului.

Dar nu-l găsi. Vântul care bătuse toată noaptea ștersese orice urmă de miros de pe pământ. Dar printre sutele de mirosuri iscate de briza dimineții găsi ceva ce îi amintea de băiatul lui: mirosul de ghindă. Peter aduna adeseori pumni întregi de ghinde și i le presăra lui Pax pe spinare, după care începea să râdă, văzându-l pe vulpoi cum le scutură de pe el și apoi le sparge ca să ajungă la miez. Mirosul acesta familiar i se păru lui Pax ca o promisiune. O luă la fugă într-acolo.

Ghindele erau împrăștiate în jurul trunchiului unui stejar lovit de trăsnet, la câteva salturi distanță spre nord față de locul în care îl văzuse pe băiat pentru ultima oară. Pax mușcă din câteva ghinde, dar înăuntru nu găsi decât câteva bucăți de miez ofilit și mucegăit. Apoi se așeză pe trunchiul copacului căzut la pământ, cu urechile ciulite, încercând să prindă orice sunet ce ar fi venit dinspre drum.

Cât timp așteptă, Pax își linse blana, curățând-o și uscând-o. Mirosul lui Peter, care încă mai stăruia în blana lui, îl liniști. Apoi își îndreptă atenția spre labele dinainte și își curăță cu mare grijă nenumăratele crăpături din pernițe.

Întotdeauna când era neliniștit, Pax zgâria pardoseala cuștii. Și întotdeauna betonul dur de dedesubt îi zgâria

labele. Cu toate acestea, nu se putea abține. Cu o săptămână înainte râcâise pardoseala aproape în fiecare zi.

După ce își curăță labele, și le îndoi sub piept și se puse pe așteptat. Aerul dimineții palpita de sunetele primăverii. În lunga noapte pe care o petrecuse singur în pădure, toate zgomotele acestea îl ținuseră treaz. Întunericul negru parcă fremăta și se mișca din pricina prădătorilor de noapte, și chiar și foșnetul copacilor, cu frunzele care tocmai se deschideau, cu seva care curgea prin lemnul tânăr, cu micile trosnete ale scoarței lor care crăpa crescând, toate îl făceau să tresară la fiecare minut, în timp ce el îl aștepta pe Peter să se întoarcă. În cele din urmă, adormi greu, tremurând, când se crăpă de ziuă.

Acum însă, toate sunetele acestea îl ispiteau. Urechile lui sensibile tresăriseră de o sută de ori, făcându-l aproape să sară în sus ca să vadă ce se întâmplă. Dar de fiecare dată își amintea de băiatul lui și se liniștea. Oamenii aveau memorie bună, așa că era sigur că vor reuși să nimerească înapoi în acest loc. Pe de altă parte, oamenii se bizuiau numai pe văz, căci toate celelalte simțuri ale lor erau foarte slabe, așa că, dacă se întorceau și nu-l vedeau, se putea să plece iar. Pax avea de gând să stea în apropierea drumului, ignorând toate tentațiile, inclusiv tentația pe care o simțea de a o porni spre sud, direcția în care instinctul îi spunea că era casa lui. Avea de gând să stea pe loc până venea băiatul lui să-l ia.

Deasupra capului său, un vultur plutea, purtat de curenții de aer cald. Vânător leneș, pândea de sus numai trupurile fără viață, stârvurile. Zărind trupul neclintit, acoperit de blană roșcată al vulpoiului, chiar dacă nu împrăștia iz de hoit, vulturul începu să zboare mai jos, în cerc, ca să vadă ce e.

Instinctiv, Pax percepă mișcarea leneșă a umbrei sub forma literei V ca pe o posibilă amenințare. Sări jos de pe trunchiul de stejar și începu să scurme în pământul de dedesubt.

Pământul păru să-i răspundă cu un freamăt îndepărtat, ca bubuitul unei inimi. Pax își înălță capul cât putu de sus, uitând cu totul de eventualul pericol din cer. Ultima oară când îl văzuse pe băiatul lui, simțise dinspre drum vibrații exact ca acestea. Sări peste ridicătura de pietriș exact până în locul în care îl părăsiseră oamenii.

Vibrația tot creștea și creștea în intensitate, transformându-se într-un duduie continuu. Pax se ridică pe labele din spate ca să poată fi văzut de departe. Dar zgomotul acela nu era produs de mașina băiatului său. Nu, nu era deloc o mașină. Apropiindu-se, vehiculul acela îi păru vulpoiului enorm, la fel de mare cum era casa în care locuiau oamenii lui.

Camionul era verde. Nu verde crud, cum erau copacii din jur, ci un verde măsliniu, culoarea morții atunci când cuprindea copacii. Același măsliniu șters, ca sol-datul de jucărie pe care vulpoiul îl ascunsese între tulpinile de ceara-albinei. Camionul duhnea a motorină și avea același iz de metal încins care se impregnase în hainele cele noi ale tatălui băiatului. Primul camion trecu pe lângă Pax, stârnind un nor de praf și azvârlind pietre împrejur, urmat de încă un camion, apoi de încă unul și încă unul.

Pax făcu câteva salturi, îndepărtându-se de drum. Cu o singură bătaie de aripi, vulturul se înălță în văzduh și dispăru.

Prima greșeală pe care o făcuse Peter în această călătorie a fost că nu căutase lanterna bunicului. Timp de aproximativ două ceasuri, calea îi fusese luminată de lună, dar după aceea luna se ascunsese îndărătul unor nori groși. Mai băjbâise el prin întuneric încă vreun ceas, apoi renunțase. Despicasă pe margini unul dintre sacii pentru gunoi și își făcuse din el o saltea lungă, iar din celălalt sac își croise o pelerină care să-l apere de ceața rece, după care se culcase lângă un canal, cu mănuașă de baseball sub cap în chip de pernă. Nu reușise să doarmă mai deloc, iar când primele raze piezișe de soare îi pătrunseră pe sub pleoape, se trezi de-a binelea din picoteala aceea chinuită. Frigul și umezeala îi pătrunseseră până în oase.

Primul gând care îi trecu prin minte avea legătură cu Pax: oare unde o fi el în dimineața asta? Îl pătrunseră și pe el frigul și umezeala? Îi era teamă.

— Vin! spuse Peter cu voce tare, rulându-și sacii de gunoi și vârandu-i înapoi în ghiozdan. Așteaptă că vin!

Mâncă un baton de brânză și câțiva biscuiți, trase o înghițitură zdravănă de apă, apoi își legă șireturile ghetelor și ieși din șanț, pe drum.

Era amorțit și îl dureau toate, dar cel puțin neliniștea aceea dinainte nu-l mai chinuia atât de tare. Probabil că nu parcursese încă mai mult de șapte sau opt mile, dar avea o zi întreagă înainte, până ce bunicul lui o să ajungă acasă de la lucru și o să-și dea seama că el plecase.

Dacă era să dea crezare hărții din atlas, probabil că mai avea de parcurs vreo douăzeci de mile până la șosea. După aceea, putea să o ia spre vest, ca să scurteze drumul prin orice loc se va putea. După ce o să lase în urmă civilizația, adică după ce o să parcurgă cea mai riscantă parte a călătoriei, în noaptea următoare o să doarmă undeva în adâncul pădurii.

Îi părea rău că nu fusese mai atent la traseu în timp ce venise încoace împreună cu tatăl lui cu mașina, cu o zi înainte. Asta fusese greșeala numărul doi. Nu-și mai amintea de pe drum decât că trecuseră printr-un singur orașel, și acela adormit, îndată după ce ieșiseră de pe autostradă, după care urmaseră niște întinderi de pădure, întrerupte doar de câte o fermă ici și colo.

Peter merse cinci ceasuri încheiate. Pe călcâie i se făcuseră bășici, iar umerii îl dureau din pricina ghiozdanului. Dar cu fiecare pas pe care îl făcea, era tot mai aproape de Pax și de casa pe care n-ar fi trebuit să o părăsească niciodată, așa că era foarte încrezător. Asta până cu puțin după ora amiezii, când ajunse la un pâlcc de clădiri care alcătuiau o piațetă într-un orașel.

Acolo începu să i se pară că fiecare persoană pe lângă care trecea îl privește bănuitor și se întreabă de ce nu este la școală la ora aceea. Zărise și școala ceva mai înainte. În momentul în care o femeie, care trăgea după ea un copil de câțiva anișori, se opri să se uite lung la el de-a dreptul, Peter se prefăcu că studiază cu atenție

vitrina magazinului cu articole pentru gospodărie pe lângă care tocmai trecea.

Atunci își văzu imaginea reflectată în sticla vitrinei. Orice urmă de speranță din sufletul lui se topi. Părul îi era încâlcit și plin de frunze, hanoracul îi era plin de noroi, iar nasul îi era ars de soare, așa cum probabil avea să-i fie toată fața până la sfârșitul zilei. Puștiul din vitrină arăta ca un fugar, și încă un fugar care nu-și pregătise prea bine evadarea.

Simți când femeia porni mai departe, dar până să o ia și el din loc, peste umăr îi apărură o umbră.

— Ai nevoie de ceva, tinere?

Peter ridică privirea. În ușă stătea un bărbat îmbrăcat cu un sacou albastru, pe care era cusută emblema magazinului. Își ținea brațele încrucișate peste burta revărsată. Părul îi era cărunt și rar și, cum se uita în jos, ceva din privirea lui pătrunzătoare îi amintea lui Peter de un uliu pe care îl văzuse odată scrutând după pradă din vârful unui cedru. Bărbatul făcu un semn cu degetul spre vitrină.

Peter se întoarse într-acolo; pachete cu semințe și instrumente de grădinărit.

— O, nu, eu doar... Ăă, lanterne aveți?

Bărbatul înclină capul și, trăgând un fum din țigară, continuă să-l privească. Și din nou, Peter avu impresia că seamănă cu un uliu. În cele din urmă bărbatul dădu din cap.

— Raionul șapte. Nu ești la școală astăzi?

— Sunt în pauza de prânz. Trebuie să mă grăbesc să ajung înapoi la școală.

Bărbatul azvârli mukul țigării și îl urmă în magazin, ținându-se la doi pași de Peter, până când băiatul alese

cea mai ieftină lanternă de pe raft și un pachet cu două baterii și chiar se țină după el până ce Peter ieși din magazin.

Ajungând afară, băiatul răsuflă ușurat. Abia atunci își dădu seama că de frică uitase și să respire. Vârî în ghiozdan ce cumpăraseră și o luă înapoi spre intersecție.

— Hei, puștiule!

Peter încremeni.

Bărbatul ieșise după el și îi făcea semn cu degetul mare peste umăr.

— Școala e în partea ailaltă.

Peter îi răspunse printr-un gest cu mâna și zâmbi, ca și când s-ar fi încurcat, după care făcu cale întoarsă. La colț riscă și aruncă o privire înapoi. Bărbatul încă se uita după el.

Peter o luă la picior. Pe ceafă îi curgeau broboane de sudoare rece. Nu se opri din alergat până ajunse la poarta școlii. De aici o luă direct spre parcare.

Nu voia decât să se ascundă pentru câteva minute, poate să se ghemuiască între două camionete, și să se gândească cum să scape de acolo. Dar dincolo de parcare și de clădirile anexe, văzu ceva mult mai atrăgător, și anume un teren de baseball desenat pe iarba primăvă-ratică de un verde crud. Și, de-a lungul liniei celei de-a treia baze, cu fața în direcția opusă față de școală, banca de rezerve, goală.

Peter se opri în vârful colinei, uitându-se într-acolo. Stătu în cumpănă doar un minut. I-ar fi plăcut să își vadă de drum, desigur, fără să mai piardă timpul pe acolo. Dar dacă vânzătorul din magazin anunța poliția? Să por-nească din nou pe drum ar fi fost riscant. Dacă se odih-neă puțin, putea cu ușurință să recupereze timpul

pierdut în noaptea următoare, fiindcă de acum avea și lanternă. Și deodată se simți obosit, sleit de puteri.

Terenul de baseball i se păru foarte primitiv, parcă îl ademenea într-acolo. Dintotdeauna se simțise bine pe terenurile de baseball. Și poate că era un semn. În general, nu credea în semne, dar după ce auzise coioții în seara trecută, nu mai era chiar atât de sigur că nu credea. Își săltă ghiozdanul pe umăr și porni iute la vale.

Ajungând în adăpostul unde era banca rezervelor, se pomeni înconjurat de mirosuri familiare, amestecate, care parcă îl îmbrățișară. Piele, transpirație și gumă de mestecat veche. Se schimbă repede, îmbrăcându-și celelalte haine, și își frecă un pumn de argilă roșie prin păr, astfel încât, atunci când o să plece de acolo, să nu mai semene cu eventuala descriere făcută poliției de către bărbatul din magazin. Își umplu termosul cu apă de la o cișmea, dădu toată apa pe gât, apoi îl umplu din nou. După aceea, ghemuindu-se sub bancă, zâmbi la gândul că și Pax, dacă ar fi vrut să se odihnească, ar fi ales aceeași ascunzătoare. Un loc în care să fie ferit, dar aflat într-o poziție dominantă.

O oră, de atâta avea nevoie. După aceea, o să se furișeze prin spatele școlii și o să pornească mai departe. Suficient timp ca, în caz că fuseseră alertați polițiștii, aceștia să apuce să-și piardă interesul. Își aranjă mânușa de baseball și își puse capul pe ea.

— Doar o oră, murmură. Nici măcar n-am să închid ochii.

— *Ăsta este teritoriul meu!*

Pax tresări atât de tare, că aproape se rostogoli de pe trunchiul de stejar pe care moțăia. Stătuse de pază toată ziua și nu văzuse nicio vietate mai mare decât un cosaș, pentru ca acum, deodată, lângă el să apară o vulpe cu blana de un roșu aprins. Nu mai văzuse în viața lui o vulpe, dar înțelese pe loc totul: era mai tânără și mai mică decât el și era femelă, dar era tot vulpe și ea. Știu din instinct, după felul în care își ținea ea urechile și coada în sus, că vulpița se așteaptă ca el să i se supună.

— *Aici vânez eu.*

Lui Pax îi veni să o ia la fugă înapoi în culcușul lui incomod și să se pitească printre tulpinile uscate de ceara-albinei, ca și când s-ar fi retras în cușca lui, dar se abținu. Dacă se întorcea băiatul lui și el nu era aici să-l aștepte? Își lăsă urechile în jos ca să arate că nu reprezenta nicio amenințare, dar că nu avea de gând să plece.

Vulpița se apropie, iar Pax îi simți mirosul. Un miros la fel de familiar ca al corpului său, dar în același timp exotic. Ea îl adulmecă, apoi se zbârli. Mirosul de om de pe blana lui nu-i inspira încredere.

Și Pax se născuse cu aceleași instincte ca și ea, dar după bunătatea nemăsurată cu care fusese înconjurat mereu, n-ar fi putut trata pe cineva cu atâta neîncredere, mai ales o vietate care era mai nouă în lumea aceasta. Când îl salvase Peter, Pax avea abia șaisprezece zile. Era doar un ghemotoc de blană cenușie, orfan de tată și de mamă, și abia deschisese ochii. Nu trecuse însă multă vreme și Pax începuse să aibă încredere în băiatul acela tăcut și deșirat care îl adusese acasă.

Vulpița își apropie din nou botul ascuțit de el ca să-l adulmece mai bine și iar se zbârli.

— *Ăsta este mirosul băiatului meu. Nu l-ai văzut cumva?*

Pax semăna, în linii mari, cu băiatul lui: urechile golașe și rotunjite, picioarele ca niște catalige, atât de incredibil de lungi, încât Pax se temea mereu să nu se împiedice în ele atunci când alerga, blana de pe cap aproape neagră, cârlionțată, cu şuvițe crescând de lungimi diferite, după care pe margini era scurtă.

— *Acum nu sunt oameni pe aici, dar se apropie.*

În clipa aceea, capul Zbârlitei se înălță deodată, de parcă ar fi fost tras în sus de un fir nevăzut. Urechile i se ciuliră, atente la ușorul freamăt care venea dinspre o tufă de rogoz. Partea din spate a corpului îi zvâcni, pregătindu-se de atac. Vulpița sări în sus, apoi, cu labele deasupra nasului negru, plonjă în iarbă, sfichiuiind din coada cu vârful alb.

Pax se ridică și el, alarmat. Într-o clipă, capul Zbârlitei apărură din nou din iarbă. În gură ținea un șobolan de pădure. Vulpița sări afară dintre ierburi, își înfipse dinții în gâtul șobolanului, după care îl lăsă să cadă pe pământ.

Cum rămăsese fără mamă înainte de a apuca să fie înțărcat măcar, Pax nu mâncase carne crudă în viața lui. Simțind mirosul de sânge, i se făcu și mai foame și deveni și mai curios. Făcu un pas înainte, precaut. Zbârlita mârâi la el, așa că Pax se retrase la o distanță de unde putea privi în siguranță.

Urmărind-o cum mușcă din pradă, Pax simți că foamea începe să-l chinuie și mai tare. Își aminti cu mare drag de castronul lui plin cu granule uscate, de plăcerea cu care mânca tot felul de bunătăți din mâna lui Peter și de cea mai grozavă recompensă pe care o primea: untul de arahide. Trebuia să-l găsească pe băiat! Băiatul avea să-i dea de mâncare.

Înainte de-a apuca s-o întrebe pe Zbârlită cum de știa că se apropie oamenii, vulpița înhăță ce mai rămăsese din șobolan, adică un picior din spate și coada lungă, și se îndepărtă, cu prada bălângănindu-i-se din bot. Pax o urmări cum își croiește drum printre smocurile de iarbă. În blana ei străluceau tonuri de roșu ca focul și alb. Pleca. Pax fu străfulgerat de amintirea oamenilor lui care plecaseră și ei în mașina ce se îndepărta duduind și azvârlind cu pietricele în toate părțile.

Chiar înainte de a dispărea printre ferigile ce mărgineau liziera pădurii, vulpița se opri și îi mai aruncă o privire peste umăr. În clipa aceea, un sunet ascuțit, venind dinspre stejarul prăbușit, o făcu să tresară. Îndată după acel sunet, din frunzișul uscat țâșni o dungă roșie de blană, care trecu în zbor peste ierburi și îi ateriză vulpiței în spinare.

Pax se făcu una cu pământul. Auzi lătrăturile vulpiței, care se lupta cu atacatorul ei, dar vocea ei trăda mai degrabă iritare decât teamă. Pax înălță capul. Zbârlita

atacă ghemul de blană prin surprindere și mușcă zdravăn din el. Atunci, spre surprinderea lui Pax, la picioarele vulpiței se descolăci o vietate care semăna cu el, dar mai mică și mai pricăjită.

Pax rămase uluit. N-ar fi bănuț niciodată că vulpile pot zbura ca niște păsări, fiindcă atunci când atacau, păsările zburau descriind arcuri de cerc, cum el n-ar fi putut face niciodată.

Puiul de vulpe se întoarse iute pe spate, cu burta în sus, în semn de supunere, dar asta o înfurie și mai tare pe Zbârlită, care acum clănțănea din dinți, împungându-l cu botul și ciupindu-l cu dinții. Mănat de curiozitate, Pax se apropie de ei în grabă.

Puiul cel sfrijit tresări la apropierea mirosului de om pe care nu știa de unde să-l ia și privi peste umărul Zbârlitei. Când îl zări pe Pax, făcu ochii mari și se ridică iute în picioare.

— *Sunt prieten*, îl anunță el pe Pax. *Suntem frați, dar nu ne-am născut deodată. Vrei să ne jucăm?*

Zbârlita își arată dinții și mârâi la fratele ei.

— *E periculos! Stai deoparte!*

Pax nu luă în seamă poziția corpului Zbârlitei, care părea că îl pune în gardă, și răspunse la salutul puiului:

— *Și eu sunt prieten. AI ZBURAT? EȘTI PASĂRE?*

Puiul de vulpe se întoarse săltând până la stejarul căzut la pământ, apoi sări pe trunchiul copacului. O ramură bifurcată a copacului mort stătea ridicată. Puiul făcu echilibristică pe ea, apoi aruncă o privire în jos, ca să se asigure că Pax îl urmărește.

Pax se lăsă la pământ, strângându-și picioarele sub el, dar abia se abținea să nu se repeadă și el la copac și să încerce să zboare. Sigur, se cățăraseră el pe pereții cuștii,

dar aceștia nu depășeau un metru optzeci în înălțime. Coadă îi zvâcni.

Vulpița se dădu câțiva pași mai încolo, apoi se lăsă și ea la pământ și, lăsându-se pe-o rână, se uită drept la fratele ei. Se vedea limpede acum cât ținea la el.

— *El a fost mai pipernicit. E mic, dar e rezistent. Nu vreau să-mi stea în preajmă în timp ce vânez. Dar el se tot ține coadă după mine.*

Apoi vulpița scutură din cap și mârâi la Pax, parcă învinuindu-l pe el pentru comportamentul fratelui ei.

Sfrijitul păși de-a lungul ramurii, ținându-și echilibrul cu coada, apoi deodată se arcui și făcu un salt peste capetele celor doi. Ateriză într-o tufă de pe marginea drumului, din care ieși plin de scaieți. Brusc începu să alerge în cerc frenetic, de parcă zborul acela i-ar fi umplut sufletul de o bucurie nestăvilită, care îi puneă în mișcare picioarele. Apoi se aruncă pe jos, rostogolindu-se în țărână, ca să-și consume restul de energie.

Deodată sora lui se repezi asupra lui.

— *Prea aproape de drum!*

Începu să-i smulgă scaieții prinși în blană și între timp îl tot mustra pentru că fusese nesăbuit și sărise așa. Dar Pax era fermecat. Sfrijitul zburase cale de cinci salturi fără să atingă deloc pământul cu labele. Trebuia să încerce și el figura asta într-o zi.

Izbutind să se ridice din nou în picioare, Sfrijitul își lăsă capul în jos și o atinse pe sora lui cu botul. Ea îl trânti înapoi la pământ, dar de data aceasta numai în glumă, după care se așează pe el, ținându-l la pământ. Sfrijitul se agită puțin sub trupul ei, dar nu încercă cu adevărat să o răstoarne, iar atunci când sora lui începu să-i curețe blana, protestă mai mult de formă.

Pax se așeză mai comod, dar la distanță de ei, arătându-și astfel respectul. După o vreme, după ce fratele ei se potoli de-a binelea, iar Zbârlitei îi trecu supărarea, vulpița aduse bucata de șobolan și i-o puse Sfrijitului în față. Pe urmă se întinse pe jos și își linse labele, după care începu să se spele și pe față.

Pax se apropie tiptil, lăsându-se atât de jos, încât burta i se târa de pământ. Îi făcea plăcere compania vulpiței și a fratelui ei, fie că era binevenit să li se alăture, fie că nu.

Zbârlita se întinse pe un mic povârniș scăldat de razele soarelui. Obrajii ei umezi străluceau la fel cum strălucea masa din lemn de culoarea dovleacului la care ședeau oamenii lui Pax atunci când mâncau, parcă scânteind, în contrast cu gâtul ei frumos, alb.

Pax aruncă o privire spre Sfrijit, care adulmeca locul în care dormise el mai înainte. Blana lui semăna cu a surorii lui, dar culorile nu erau atât de aprinse. Din loc în loc, blana îi era rărită, în alte locuri creștea în smocuri, iar oasele ascuțite ale șoldurilor i se vedeau prin piele. Deodată, Sfrijitul se dădu înapoi, după care, pe neașteptate, făcu un salt, ca și când ar fi vrut să atace, dar în glumă.

Pax îl privi pe Sfrijit aruncând în aer soldățelul de jucărie, apoi țintuindu-l la pământ cu labele, de nenumărate ori. Și el făcea la fel când era mic. Se ridică în picioare și, îndreptându-se iute spre pui, intră și el în jocul lui. Sfrijitul îl acceptă de parcă s-ar fi jucat împreună de când se născuseră.

Zbârlita se ridică în picioare.

— *Adu-l încoace!*

În prima clipă, fratele ei se prefăcu că n-o aude, dar după aceea, ca și când s-ar fi gândit mai bine câtă răbdare putea avea sora lui, își plecă botul și lăsă soldățul să cadă la picioarele ei.

Zbârlita mârâi la soldățul.

— *Ăsta-i pentru oameni.*

Apoi îi comandă fratelui ei:

— *Dă-i drumul! Acasă! Acum!*

Sfrijitul se lipi de Pax și îi cuprinse picioarele din față cu ale lui.

Zbârlita sări în picioare și-l ciupi pe fratele ei.

— *Pute a om. Amintește-ți!*

Ceea ce urmă îl luă pe Pax prin surprindere. O urmări pe Zbârlită povestindu-i fratelui ei ceva: vânt rece, urând; o pereche de vulpi luptându-se cu ceva ce lui Pax îi amintea de cușca lui. Era ceva din oțel, dar în loc de zăbrele avea fălci și cleme. Apoi fălcile din oțel și pă-mântul acoperit de zăpadă fură pătate cu sânge.

Zbârlita își înclină capul și privi spre cer, după care adulmecă vântul ușor, care aducea cu sine miros amenințător de furtună dinspre sud.

— *Acasă!*

Sfrijitul își lăsă coada în jos și o porni pe urmele surorii lui. Dar după câțiva pași se întoarse în urmă spre Pax, invitându-l să vină și el.

Pax șovăi. Nu voia să plece din locul în care urmau să se întoarcă cu siguranță oamenii lui. Dar norii negri se apropiau și în clipa următoare un tunet dudu în depărtare. Știa că băiatul lui nu s-ar aventura afară pe timp de furtună. Și nici prin gând nu-i trecea să rămână singur pe marginea drumului și să se facă ciuciulete.

Luă soldățul în gură și porni pe urmele celor doi.

Când simți că Pax vine după ei, Zbârlita se întoarce.

— *O singură noapte, Puturosule!*

Pax era de acord. După ce trecea furtuna, o să se întoarcă la drum, urmându-și propriul miros. Iar după ce avea să-l găsească pe băiat, nu o să mai facă niciodată un pas fără el.

Peter recunoscuse sunetele acelea chiar înainte de a se deștepta de-a binelea: pași, o ceată de copii care tocmai scăpaseră de școală, strigăte, bufnituri înfundate de pumni izbind în mănuși. Se târî afară de sub bancă și își înhăță lucrurile. Dar era prea târziu: douăzeci de băieți împreună cu antrenorul lor deja coborau de pe colină. Sus, în parcare, un grup de adulți le supravegheau mișcările, iar unii dintre ei purtau uniforme. Cel mai bun lucru pe care îl putea face în condițiile acestea era să urce și el în tribună, acolo unde se așezaseră deja încă vreo doisprezece puști, risipiți în grupuri de doi sau trei, cu capetele aplecate unul spre celălalt, iar la plecare Peter să se amestece pur și simplu printre ei.

Peter urcă în tribună până la rândul de sus și își puse ghiozdanul jos, ca orice băiat care are de gând să urmărească un antrenament de baseball. Ce putea arăta mai normal? Și totuși, inima îi bătea să-i sară din piept.

Dedesubtul tribunei, în teren, antrenorul începuse să dea pase de antrenament. Majoritatea jucătorilor erau genul de băieți pe care îi vezi în mod obișnuit pe terenurile de sport, numai mușchi și răcnete. Peter

însă observă și jucătorul pe care avea de gând să-l urmărească. Era un băiat mărunțel, cu părul de culoarea paiului, tuns foarte scurt, și purta un tricou roșu decorat. Juca pe postul de libero. Pe când ceilalți jucători se agitau de colo colo ca niște căței, puștiul acesta stătea nemișcat ca o statuie, foarte drept, cu ochii țintă la bâta antrenorului. În clipa în care bâta lovea mingea de piele, băiatul sărea în sus. Cumva reușea să ajungă la fiecare minge ce nimerea în apropierea zonei lui, chiar dacă era atât de scund, încât arăta de parcă ar fi fost fratele mai mic al unui alt băiat și s-ar fi ținut coadă de fratele lui mai mare.

Peter știa că nici el însuși nu era genul de băiat pe care te-ai aștepta să-l găsești pe terenul de baseball. Și se simțea încă și mai stingher pe banca de rezerve, unde toți îi dădeau pumni în braț și vorbeau urât. Dar terenul de baseball era singur loc unde simțea că se află în locul potrivit.

Ce-l atrăgea pe Peter spre baseball era o senzație pe care nu încercase niciodată să i-o descrie cuiva, în parte fiindcă avea impresia că este un lucru prea intim, dar mai ales fiindcă nu credea că s-ar fi priceput să explice. Cuvântul cel mai apropiat ca sens de această senzație ar fi fost „sfânt“, dar alături de el îi venea în minte și cuvântul „calm“. Niciunul dintre aceste două cuvinte însă nu descria exact senzația aceea. Timp de un minut, descumpănit cum era, Peter avu impresia că liberoul acela înțelegea și el cum stă treaba cu „sfânt și calm“ și că simte și el exact la fel în clipa aceea.

Antrenorul ocupase locul de pe movila din centrul terenului și arunca mingi directe sau joase, pe care jucătorii care erau la serviciu le loveau cu bâtele, în timp

ce apărătorii din exteriorul rombului începeau în sfârșit să fie atenți la pase, sau măcar se întorseseră în direcția în care trebuia. Singurul care merita să fie urmărit cu atenție era totuși puștiul, liberoul. Îți dădea impresia că era înfășurat în fire prin care trecea curent electric, cum stătea cu ochii numai la joc.

Peter recunoscuse felul acela de concentrare. Uneori lui i se uscau ochii fiindcă uita să mai clipească, atât era de concentrat la fiecare mișcare a fiecărui jucător. Și știa că merita efortul. Întocmai ca puștiul acela cu tricou roșu, Peter era *stăpânul absolut* al zonei lui de pe teren. Își iubea teritoriul, care se întindea chiar până la zona acoperită cu iarbă, iubea mirosul de praf uscat de pe el. Dar ceea ce îi plăcea cel mai mult era gardul din spatele lui. Gardul care îi spunea cu precizie ce anume cădea în sarcina lui și ce nu. Dacă o minge cădea dincoace de gard, o trimitea în teren. Cu mingile care zburau peste gard nu avea nicio treabă. Totul era absolut limpede.

Peter ar fi vrut de multe ori ca și în afara terenului de baseball domeniul lui de responsabilitate să arate tot așa, să fie împrejmuț de un gard strălucitor, înalt.

După moartea mamei lui, o bucată de vreme Peter mersese la o psiholoagă. Avea șapte ani. Nu voia să vorbească sau poate că nu știa cum să exprime în cuvinte sentimentul copleșitor de pierdere pe care îl trăia.

Psiholoaga, o femeie cu ochi blânzi și cu un păr cărunt împletit într-o coadă lungă, i-a spus că era în regulă, era absolut în regulă. Și până se termina ședința, îl lăsa pe Peter să se joace cu niște mașinuțe și camioane de jucărie pe care le scotea dintr-o cutie. Probabil că erau vreo sută acolo. Mai târziu, Peter și-a dat

seama că femeia golise un magazin întreg de jucării pentru el, iar el izbea mașinuțele una de cealaltă, două câte două. Când termina cu ele, psiholoaga îi spunea de fiecare dată același lucru:

— Probabil că ți-a fost foarte greu. Într-o zi ca oricare alta, mama ta urcă într-o mașină ca să meargă să facă niște cumpărături și nu se mai întoarce acasă niciodată.

Peter nu spunea niciodată nimic, dar își amintea și acum cât de potrivite i se păreau acele cuvinte, ca întreaga ședință de altfel. Se simțea ca și când în sfârșit ar fi ajuns în locul în care trebuia să ajungă, ca și când n-ar mai fi trebuit să facă nimic altceva decât să strivească mașinuțele acelea unele de altele și să asculte pe cineva spunând cât de greu trebuie să-i fi fost.

Până ce, într-o zi, psiholoaga a spus altceva:

— Peter, ești furios?

— Nu, a răspuns el atunci liniștit. Deloc.

Era o minciună. După aceea, Peter s-a ridicat de pe podea și a luat dintr-un coș de alamă de lângă ușă o singură bomboană Jolly Rancher cu gust de mere verzi, așa cum făcea de fiecare dată la sfârșitul ședințelor, și a plecat. Așa convenise împreună cu psiholoaga cu ochi blânzi: ca de fiecare dată când nu mai voia să stea acolo, să-și ia o bomboană și în clipa aceea ședința se termina. Dar în ziua aceea, ajungând afară, a aruncat bomboana în aer, apoi i-a tras un șut, de a zburat până în canal. Iar în timp ce se îndreptau spre casă, i-a spus tatălui său că nu mai voia să meargă la psihologă. Tatăl nu l-a contrazis. De fapt, și el părea ușurat că s-a sfârșit.

Dar Peter nu se simțea ușurat deloc. Oare știuse psiholoaga de la început că, în ziua în care murise mama

lui, el chiar fusese furios? Știuse ce lucru îngrozitor făcuse el? Că mama lui nu-l luase și pe el cu ea la magazin pentru a-l pedepsi? Și îl învinovățea oare și psiholoaga pentru ce se întâmplase?

După câteva luni, Peter l-a găsit pe Pax. Dăduse, pe marginea unui drum, în apropiere de casa lui, peste o vulpe călcată de o mașină. Era la scurt timp după ziua în care văzuse sicriul cu mama lui coborând în pământ și a simțit o dorință de nestăvilit de a îngropa cadavrul bieteii vulpi. Tot căutând de jur împrejur un loc bun în care s-o îngroape, a găsit din întâmplare vizuina vulpii, iar în ea trei trupușoare reci, înțepenite, alături de un ghemotoc de blăniță cenușie, care încă era cald și respira. L-a vârat pe Pax în buzunarul hanoracului și l-a dus acasă, unde a spus (nu a întrebat, ci a spus):

— Îl păstrez.

Tatăl a spus:

— Bine, bine. O bucată de vreme.

Puiul de vulpe a mieunat jalnic toată noaptea. Auzindu-l, Peter s-a gândit că dacă ar merge din nou la psiholoaga aceea cu ochi blânzi, ar zdrobi din nou mașinuțele de jucărie lovindu-le unele de altele toată ziua și toată noaptea și iar toată ziua și toată noaptea, mereu-mereu. Dar nu fiindcă era furios. Doar ca să facă pe toată lumea să-și dea seama.

Amintindu-și de Pax, Peter simți șarpele neliniștii încolăcindu-i-se și mai strâns în jurul pieptului. Trebuia să pornească la drum, să mai recupereze din timp. Antrenamentul era pe sfârșite, băieții deja începuseră să iasă de pe teren, azvârlind pe jos echipamentele, cum treceau pe lângă banca de rezervă. Îndată ce se goli terenul, Peter coborî din tribună, își trase jos și

ghiozdanul și și-l săltă pe umeri. Pășind de-a lungul rombului desenat pe teren, îl zări pe băiatul care juca pe post de libero.

Peter ezită. Ar fi trebuit să o ia din loc și să încerce să se amestece printre băieții care ieșeau din perimetrul școlii. Dar ceilalți din echipă îl lăsaseră pe puști să vâre tot echipamentul în sacoșe și să meargă înapoi singur, iar Peter știa exact cum se simțea puștiul. Adună de pe jos două mingi și i le dădu.

— Salut!

Băiatul luă mingile cu un zâmbet precaut.

— Salut!

— Ai jucat frumos. Ultima pasă directă. Mingea aceea cu pământul a fost grozavă.

Băiatul privi într-o parte și râcăi pământul, dar Peter își dădu seama că era încântat.

— Da, de fapt, datorită tipului de la baza unu a arătat mai bine decât a fost în realitate.

— Nu, tu ai dat-o bine. Ąla de la baza unu n-ar reuși să facă nici cât o ceapă degerată fără un pic de ajutor. Fără glumă.

Băiatul îi zâmbi larg.

— Da. Dar e nepotul antrenorului. Joci și tu?

— Da, apărător exterior pe centru.

— Ești nou venit pe aici?

— O... Eu nu locuiesc aici, eu...

Peter dădu din cap arătând undeva, spre sud.

— Hampton?

— Da, așa-i. În Hampton.

Băiatul își apropie fața de a lui.

— Ai venit să ne spionezi înaintea meciului de sâmbătă? Ticălosule!

Scuipă și o porni înapoi spre banca de rezerve.

Ieșind din perimetrul școlii, Peter se felicită că reacționase rapid, izbutind astfel să-și acopere urmele. Dar parcă totuși nu se simțea tocmai în largul lui. Se simțea chiar aiurea, de fapt.

Hotărî să-și ia gândul de la povestea asta (cum zicea tatăl lui, nu făcea nici cât o ceapă degerată) și se uită la ceas. Patru și un sfert. Pierduse mai bine de trei ore.

Grăbi pasul, dar când ajunse din nou în centrul orașului, traversă pe partea opusă magazinului cu articole pentru gospodărie și se strădui să nu o ia la fugă, ci să meargă la pas. Trecu astfel pe lângă o bibliotecă, o stație de autobuz și un mic restaurant. După aceea mai numără încă o mie de pași. Abia atunci hotărî să riște și să ridice capul din pământ.

Se mai uită la ceas o dată. Patru și cincizeci de minute. Bunicul lui probabil că tocmai își aduna lucrurile. Peter și-l imaginea apropiindu-se de Chevroletul lui albastru ruginit și vârând cheia în contact.

În clipa în care vizualiză imaginea asta, neliniștea îl izbi iar în piept, lăsându-l fără răsuflare. Sări peste un gard jos din lemn și ateriză într-o tufă pitică. Înaîntă încă vreo zece metri până într-un loc unde creșteau niște pomișori care erau mai înalți decât el. Neliniștea i se mai domolise și putea respira din nou. Apoi se întoarse ca să o ia paralel cu drumul. Acum înainta mult mai anevoie, dar după cincisprezece minute ajunse acolo unde voia: la autostradă.

Peter se piti lângă rampa de intrare pe autostradă, ghemuindu-se la pământ, apoi, când prinse o breșă în trafic, o luă la fugă de-a lungul rigolei, sări peste gardul

din plasă de sârmă și ateriză de cealaltă parte, cu inima bătându-i nebunește în piept. Reușise.

Dintr-un salt ajunsese între copaci, de unde căută din priviri un loc pe unde ar fi putut s-o taie spre vest. Și în câteva minute îl găsi: un drum de pământ perpendicular pe autostradă. De fapt, cinstit vorbind, nu era decât un drumeag vechi pentru căruțe, dar mergea în direcția care îi convenea lui și avea să-l ajute să înainteze mai ușor noaptea. Așadar, porni pe drumeagul acela.

O bucată de drum, pe măsură ce înainta, pădurea din dreapta și din stânga se tot îndesea. Liniștea era spartă numai de țipetele păsărilor și de foșnetele veverițelor prin copaci. Peter își dădu seama că o perioadă probabil că n-o să mai dea de alte urme de civilizație. Gândul acesta îl însufleți.

Dar după câteva minute, drumeagul făcu brusc un cot, pornind de-a lungul unui câmp, pe care, din loc în loc, se vedeau niște pomi fructiferi cioturoși, plini de flori zbârlite. Câmpul era mărginit de un zid de piatră. În colțul cel mai îndepărtat se vedea o șură nu prea înaltă. Nu se zăreau lumini aprinse în șură și nici vreo mașină sau un camion lângă ea. Și totuși, lui Peter îi pieri tot curajul când constată că șura părea proaspăt vopsită, iar câteva bucăți de șindrila de pe acoperiș aveau culoarea crudă, roz pal, a lemnului nou. Așadar, drumul acesta ducea spre o casă. Ba mai rău, s-ar fi putut să-l scoată într-un drum mai mare, care în atlasul lui, fiind prea vechi, nu apărea. În orice caz, drumeagul acesta nu era în niciun caz o scurtătură peste șirul de dealuri.

Peter își aruncă ghiozdanul pe jos și, epuizat și lihnit, se piti într-o adâncitură din zidul de piatră. Își scoase

ghetele din picioare și își dădu jos șosetele. Pe fiecare călcâi îi apăruseră câte două bășici care pulsau. Până să se spargă, aveau să-l chinuie grozav. Peter scotoci până în fundul ghiozdanului și scoase de acolo o altă pereche de șosete, pe care și le trase peste celelalte. Își rezemă capul de piatra dură, caldă încă de la soarele care strălucise toată ziua. Acum soarele plutea peste vârfurile copacilor, scaldând câmpul într-o lumină strălucitoare de culoarea piersicii.

Scoase din ghiozdan și stafidele și le mănca una câte una, sorbind câte puțină apă între ele. Apoi desfăcu două pachete de brânză și scoase din pachet patru biscuiți. Mănca încet, cât putu el de încet, privind între timp soarele care cobora pe deasupra livezii, mirându-se că putea într-adevăr observa soarele apunând. Cum trăise doisprezece ani fără să știe nimic despre cum apune soarele?

Își legă șireturile. În clipa în care tocmai voia să se ridice în picioare, observă o căprioară care sări dinspre pădurea ce dădea înspre livadă. Apoi apărură și altele, paisprezece în total. Peter își ținu răsuflarea. Căprioarele începură să pască, iar câteva se apucară să ronțăie delicat ramurile mai joase ale pomilor.

Peter se lăsă iar la pământ. O căprioară tânără, care era cel mai aproape de el, și care avea alături un pui slăbuț, cu pete pe spate, întoarse capul și se uită drept spre el. Peter ridică ușor palma, sperând că ea va înțelege că nu vrea să-i facă nimic rău. Căprioara se așeză între Peter și puiul ei, dar după o vreme își aplecă din nou capul în iarbă.

În clipa aceea, aerul limpede al amurgului fu sfâșiat de scrâșnetul unui fierăstrău care mușca lemnul undeva,

în spatele șurii. Căprioarele tresăriră la unison, apoi, fluturându-și codițele albe, se întoarseră cu spatele și într-o clipă se făcură nevăzute în întunericul pădurii. Înainte de a face saltul, căprioara cea tânără îi aruncă lui Peter o ultimă privire care parcă spunea: *Voi, oameni... Pe toate le distrugeți...*

Peter porni din nou la drum. Se întoarse până la autostradă. De acum, jumătate dintre mașini aveau farurile aprinse și parcă toate erau îndreptate spre el. Peter se ghemui la pământ pe marginea drumului.

În locul acela, pământul era poros și mirosea a turbă. Peter tocmai se gândea dacă să riște să aprindă lanterna, când deodată, cu un „pleosc!”, piciorul i se înfundă în pământ. Se apucă el iute cu mâna de o ramură de copac ca să-și tragă piciorul afară din noroi, dar era deja prea târziu, fiindcă apa nămolosă și rece îi intrase deja în ghetete. Trase o înjurătură. Încă o greșeală: că nu-și adusese mai multe șosete. Bine ar fi fost ca asta să fie ultima greșeală.

Apoi însă, încercând să se cațere pe un loc mai înalt, făcu o altă greșeală, mult mai gravă.

Se împiedică cu piciorul drept de o rădăcină și căzu. Auzi osul rupându-se – un pocnet surd, înăbușit – și, în același timp, îl săgetă o durere ascuțită. Se așeză pe pământ, gâfâind din pricina durerii și un moment rămase așa. În cele din urmă, reuși să-și elibereze piciorul și își dezlegă șireturile ghetei, tremurând la fiecare mișcare. Își trase în jos de pe picioare șosetele ude. Când văzu cât de repede i se umflă laba piciorului, i se tăie răsuflarea. Se vedea, efectiv, umflându-se.

Își ridică la loc șosetele, aproape țipând de durere, apoi, strângând din dinți, își înfundă piciorul înapoi

în gheată înainte să apuce să se umfle și mai tare. Se târî de-a bușilea până la un copac, iar aici, rezemându-se de trunchi, se ridică în picioare. Când încercă să se lase cu toată greutatea pe picior, aproape că se prăbuși din nou la pământ. Durerea aceea era mult mai puternică decât orice altă durere pe care o simțise până atunci. Prin comparație, ce simțise atunci când își rupsesse degetul mare de la mână fusese o biată mușcătură de țânțar.

Nu mai putea umbla.

Pax se foi de plăcere simțind un alt corp cald ghemuit lângă el. Pe jumătate treaz, adușmecă, sperând că va da de mirosul liniștitor al corpului băiatului lui. Dar în locul băiatului, descoperi lângă el o vulpe.

Atunci se deșteaptă de-a binelea. Făcut colac lângă el și sforăind, era fratele vulpiței. Sfrijitul scânci în somn și își trase coada înfioată peste bot.

Pax se ridică brusc în picioare. Nu prea se pricepea el să se impună, dar în situația dată era nevoit să încerce.

— *Înapoi în culcușul tău!*

Atunci când Sfrijitul încercă să se strângă la pieptul lui, Pax îl ciupi de umăr.

Sfrijitul se scutură, trezindu-se, și se ridică în picioare. Dar nu-și lăsă capul în jos în semn de supunere și nici nu făcu vreo mișcare care să indice că avea de gând să plece. În schimb poziția corpului lui spunea: „*Hai să ne jucăm!*“

În alte împrejurări, Pax s-ar fi bucurat de compania vioiului pui de vulpe. Dar nu avea chef să-și facă de lucru cu Zbârlita și, de fapt, nu mai avea chef de nimic altceva decât să ajungă înapoi la oamenii lui.

Pax își scoase din gură soldatul de plastic și îl puse pe pământ ca pe o ofrandă, după care îl avertiză din nou pe Sfrijit să nu se apropie de el.

Sfrijitul îi aruncă încă o privire rugătoare, apoi înhăță jucăria. Pax îl urmă afară din vizuină și se uită după el până ce dispăru într-o văgăună la câteva cozi distanță de el.

Cu o seară înainte, în clipa în care fulgera, scurt, dar violent, de părea că văzduhul se va despica în două din pricina urgiei, Pax se strecurase cu greu într-o vizuină abandonată, nu prea adâncă, nu departe de cea unde se adăposteau Zbârlita și fratele ei. Nu mai apucase să observe împrejurimile. Acum, în lumina palidă a jumătății de lună, Pax avu răgaz să se uite împrejur.

Versantul dealului era înspre sud. Aici rădăcinile copacilor păreau că-și înfig ghearele în pământul nisipos și arătau ca niște mâini cafenii încrestate în pământ. Pitite printre ele, Pax descoperi intrările a trei vizuini.

În susul pantei, pădurea se întindea către nord și către vest, până la drum. Dedesubt, se așternea până hăt departe o vale întinsă, acoperită de iarbă, puțin în pantă. Era locul ideal: panta dealului oferea protecție împotriva eventualilor prădători care s-ar fi apropiat, iar copacii le apărau pe vulpi împotriva vânturilor dinspre nord. Pajiștea aceasta, judecând după miros, clo-cotea de viață.

Observând toate acestea, Pax simți că tensiunea din corp începe să-i slăbească. La fel simțise și când era pui, atunci când, după ce își împinsese de trei ori vasul cu mâncare în cel mai îndepărtat colț al încăperii care era cuibul băiatului, Peter în sfârșit pricepuse că trebuie să lase vasul acolo. Departe de zidul rece dinspre nord și cu vedere la ușa pe unde intra tatăl, câteodată mănios. *În siguranță.*

Dar în locul acesta el nu era în siguranță. Zbârlita îl avertizase că pe pajiște mai trăia încă un vulpoi, mai bătrân, împreună cu perechea lui. Bătrânul avea deja de înfruntat un dușman din afara teritoriului lor și nu o să tolereze prezența unui alt mascul solitar. În clipa aceea, Pax sesiză o mișcare undeva, mai jos. Pe la jumătatea pantei, un mascul impunător, cu umeri lați și cu o blană neagră cu cenușiu, ieși dintre tufe și marcă un pomișor din apropiere. Apoi, vulpoiul cel mare începu să se spele, dar, deodată, se opri cu o labă lângă ureche și ridică botul, amușinând aerul. În același moment, Pax o luă la fugă pe deal în sus și se ascunse repede în tufărișul din pădure.

Își adulmecă propriul miros foarte ușor, deși peste noapte plouase zdravăn. Se opri doar cât să lingă câteva picături de apă de pe frunze, apoi își urmă propriul miros până la drum.

Aici încă stăruia mirosul convoiului de camioane militare din ajun, dar de atunci nu mai trecuse niciun alt vehicul. Pax se așeză din nou pe trunchiul stejarului culcat la pământ și se puse pe așteptat.

Dimineața aduse cu sine un nor de găze lucioase, bâzâitoare, și sporovăiala păsărilor care se deșteptau din somn, dar pe drum nu se auzea niciun zgomot de mașini.

Pe măsură ce soarele se înălța pe cer, tot mai fierbinte, micile picături de ploaie care încă mai atârnavă pe fiecare mlădiță verde se evaporau.

Lui Pax îi era foarte foame acum, dar setea era și mai greu de suportat. Nu băuse strop de apă de când plecase de la casa oamenilor. Gâtlejul îi era uscat, iar limba i se umflase și parcă i se îngroșase în gură. De câte ori se mișca, îl lua amețeala. De o sută de ori trecu pe lângă el un iz vag de apă, dar nicio clipită nu-i trecuse prin cap să-și abandoneze postul ca să-l urmeze. Oamenii urmau să se întoarcă în locul acesta după el. Își înfipse ghearele în lemnul trunchiului de stejar și ciuli urechile, ca să prindă orice eventual zgomot de vehicul, dar drumul era cufundat în tăcere. Trecu o oră, apoi încă una. Pax moțai, apoi se trezi și își aminti, și din nou moțai, și iar se trezi și își aminti. Apoi vântul îi dădu de știre că se apropia cineva.

Era un vulpoi. Vulpoiul pe care îl văzuse mai înainte, cel despre care îl prevenise Zbârlita. Acesta înainta precaut; nici nu șovăia, nici nu-și irosea forțele. Se cunoștea că era bătrân după felul cum îi cădea blana sură de-o parte și de alta a corpului. Cum se apropia, Pax observă că până și ochii vulpoiului erau suri, aburiți de bătrânețe.

Surul îi dădu voie să-l miroasă, după care se așeză pe iarbă, lângă trunchiul copacului căzut la pământ. Nu se înălță, nu încercă să pară mai mare, ceea ce însemna că nu avea de gând să-l atace.

— *Porți pe trup miros de om. Am trăit și eu cu oamenii odată. Acum ei se apropie.*

Pax se învioră brusc, plin de speranță.

— *L-ai văzut cumva pe băiatul meu?*

Și i-l descrie Surului pe Peter.

Dar Surul nu mai văzuse niciun om de pe vremea când trăise împreună cu ei, în tinerețea lui. Iar asta se întâmpla undeva, departe, într-un ținut secetos și stâncos, unde iernile erau lungi, iar soarele jos, îndepărtat.

— *Oamenii care se apropie acum vin dinspre apus. Aduc cu ei războiul. Ciorile care i-au văzut nu au observat niciun copil.*

Vestea aceasta îl secă de puteri pe Pax, care se clătină și aproape căzu de pe trunchiul copacului.

— *Trebuie să bei apă. Vino cu mine!*

Pax ezită. Oamenii lui puteau apărea în orice moment. Dar nevoia lui de a bea apă era imperioasă.

— *E aproape? De la apa aceea se aude ce se întâmplă pe drum?*

— *Da. Pârâul trece chiar pe sub drum. Vino după mine!*

Felul de a vorbi al Surului, sigur de sine, dar fără umbră de amenințare în el, îl liniști pe Pax. Se dădu jos din locul în care era cocoțat și îl urmă pe Sur.

În curând, ajunseră la o crăpătură adâncă în pământ, din care se înălța până la ei mirosul apei și cel al plantelor de mâl. Pax privi cu atenție peste muchie și zări un izvor argintiu, mărginit de pietre negre, licărind printre fire verzi de trestie și flori de culoarea purpurei. Surul porni în jos, precaut. Ademenit de mirosul apei, Pax se repezi după el, drept în jos, în râpă. La jumătatea drumului, își pierdu echilibrul și mai departe alunecă până în fundul râpei.

Ajungând acolo, se propti bine pe picioare, apoi privi cu uimire. Apa se rostogolea la vale învolburată, de parcă i-ar fi dat drumul cineva dintr-un robinet enorm, mult

mai mare decât cel din care curgea apa în cada în care se îmbăia băiatul lui. Își lăsă capul în jos. Apa era rece și avea gust de cupru, brad și mușchi. Îi pătrundea în gură de parcă ar fi fost vie. Îl înjunghia prin dinți și îi inunda gura și gâtulejul. Sorbi din ea cu nesaț. Nu se trase deoparte decât după ce stomacul i se domoli.

Surul se apropie și el și bău, apoi îl invită pe Pax să se odihnească împreună.

Pax își înălță capul, ascultând cu atenție orice zgomot ce ar fi venit de deasupra, de pe drum.

— *Trebuie să stau aproape de drum până se vor întoarce oamenii mei să mă ia.*

Surul se lăsă la pământ și se întinse.

— *Drumul a fost blocat ieri de războinici.*

Pax se gândi la camioanele care trecuseră cu o zi înaintea, cele care miroseau ca hainele cele noi ale tatălui băiatului. Era adevărat că de atunci nu mai trecuse nimeni pe drum. Dar asta nu avea nicio importanță.

— *Băiatul meu se va întoarce să mă ia de aici.*

— *Nu. Ciorile au zis că drumul este închis.*

Pax se plimba neliniștit de la o piatră la alta, șfichiind din coadă, de parcă ar fi avut de dezlegat o ghicitoare. Și găsi răspunsul:

— *Atunci am să merg eu până acasă, unde este băiatul meu.*

— *Și unde este casa ta?*

Pax se răsuci în toate părțile, încercând să-și dea seama cu exactitate, deși nu avea nicio îndoială, fiindcă instinctul îl mâna într-o singură direcție:

— *Spre sud.*

Surul nu păru mirat.

— *Există niște colonii omenеști foarte mari într-acolo. Atunci când vor sosi războinicii, eu și familia mea nu vom avea încotro, vom fi nevoiți să ne mutăm mai aproape de coloniile acelea sau s-o luăm spre nord, spre munți. Mai spune-mi despre oamenii tăi din sud. Cum e să trăiești cu ei?*

Pentru a doua oară, felul în care se purta bătrânul vulpoi îl liniști pe Pax. Se întoarse și se așează și el pe pământ.

— *Am văzut mulți oameni de departe, dar nu cunosc decât doi.*

— *Și sunt falși și ei, așa cum erau cei pe care i-am cunoscut eu?*

Pax nu înțelese.

Surul își îndreaptă picioarele dinapoi și se ridică agitat. Îi povesti atunci lui Pax purtarea pe care o văzuse la oameni: un om întorcându-i spatele unui vecin flămând și mințind că nu mai are nici el nimic prin cămară, deși camera lui era plină. Un alt om purtându-se cu indiferență față de perechea pe care și-o alesese. Un alt om ademenind o oaie să se îndepărteze de turmă cu glasul lui prefăcut și apoi ciopârțind oaia.

— *Oamenii tăi nu fac tot așa?*

Îndată lui Pax îi veni în minte cum îl trăsese tatăl băiatului afară din mașină, vorbindu-i cu un glas în care răsuna o undă de regret. Pax își dăduse seama că regretul lui este prefăcut după mirosul de minciună pe care îl împrăstia în jur bărbatul.

Se întoarse lângă izvor. Rostogolindu-se peste două pietre, șuvoiul de apă se despărțea în două, apoi se aduna din nou într-o împletitură lichidă, argintie. Mintea lui Pax fu străfulgerată de o amintire.

La puțină vreme după ce fusese salvat de băiat, pe vremea când era încă doar un pui jucăuș, apăruse la ușa lor o străină. Pax îl privise de sub masă pe tatăl băiatului salutând-o pe femeia care își purta părul într-o coadă lungă, atârânănd peste un umăr. Tatăl băiatului zâmbea cu toți dinții, ceea ce Pax deja știa că însemna: „*Bine ai venit! Sunt încântat să te văd. N-am să-ți fac niciun rău.*” Dar, în pofida acelui zâmbet, trupul rigid al bărbatului sugera furie și teamă.

Pax nu pricepuse teama. Femeia aceea mărunțică părea blândă și ușor îngrijorată. Tot repeta pe un ton rugător cuvântul pe care Pax deja îl asocia cu băiatul lui: „Peter”. Bărbatului îi încremenise pe chip zâmbetul acela larg, dar, când îi răspunsese femeii, întreaga încăpere fusese inundată de un iz amar de viclenie. În clipa în care îi trântise ușa în nas, pieptul bărbatului se umflase amenințător.

Pax se întoarse spre bătrânul vulpoi.

— *Da, am văzut și eu asta. Nu la băiatul meu, la el niciodată. Dar tatăl lui se comportă așa.*

Auzind aceasta, bătrânul vulpoi păru brusc și mai bătrân. Cu un efort vizibil, se ridică pe picioarele dinainte.

— *Și tot nepăsători sunt? Când locuiam eu cu ei, așa erau.*

— *Nepăsători?*

— *Când ară, măcelăresc fără milă toți șoarecii de pe câmp. Îndiguiesc un râu și lasă peștii să moară. Tot așa de nepăsători sunt și acum?*

Odată, când tatăl lui Peter vruse să taie un copac, Pax îl văzuse pe Peter urcând să dea jos un cuib de pasăre și să-l mute în alt copac. În zilele mai reci, Peter

aducea paie proaspete și i le așternea lui Pax în cușcă. Înainte de a mânca el, avea grijă ca Pax să aibă apă și mâncare.

— *Băiatul meu nu este nepăsător.*

Auzind aceasta, bătrânul vulpoi răsuflă ușurat. Dar numai pentru o clipă.

— *Când va începe războiul, oamenii vor fi nepăsători.*

— *Ce înseamnă „război“?*

Surul făcu o pauză.

— *Știi, există o boală care le lovește uneori pe vulpi. Le face să-și părăsească locurile de baștină și să atace străinii. Războiul este o boală asemănătoare cu aceasta.*

Pax sări în picioare.

— *Și războinicii... au să-l atace și pe băiatul meu?*

— *Războiul a ajuns în ținutul în care locuiam eu împreună cu oamenii și a distrus totul. A fost numai pârjol peste tot. Mulți au murit, și nu doar dintre războinici, care erau bărbați în toată firea, ci și copii, mame și bătrâni de-ai lor. Și toate animalele. Bărbații care sufereau de boala asta au împrăștiat numai haos pretutindeni în calea lor.*

— *Și lucrul ăsta se apropie acum?*

Surul înălță capul și începu să urle. Un urlet care făcu aerul să sune a tristețe.

— *Către apus, acolo unde deja a început războiul și oamenii se ucid unii pe alții, tot pământul e distrus. Așa spun ciorile. Râurile sunt zăgăzuite. Pământul este pârjolit și pustiu. Nici măcar tufele de iarbă-neagră nu mai cresc. Iepuri, șerpi, fazani, șoareci, toate vietățile au fost ucise.*

Pax sări pe potecă. Trebuia să-l găsească pe băiat înainte de venirea războiului!

Surul îl urmă.

— *Așteaptă! Vin și eu cu tine spre sud. Trebuie să gădesc o nouă casă. Dar mai întâi vino înapoi cu mine.*

— *Înapoi pe pajiște? Nu. Vulpița m-a avertizat să nu mă întorc acolo.*

— *Vulpița n-o să te primească niciodată cu brațele deschise fiindcă ai trăit cu oamenii.*

Atunci Pax parcă văzu aievea, ca într-o străfulgerare, scena pe care i-o descrisese vulpița fratelui ei: un vânt rece, șuierător; o pereche de vulpi în mare suferință; o cușcă cu gheare de oțel și sânge pătând zăpada. Și apoi, deodată, nimic.

— *Dar nu ea face regulile aici. Vino cu mine înapoi pe pajiște. Ne odihnim, mâncăm și apoi, spre seară, pornim.*

Sunetul pe care îl iubea Peter cel mai mult din toată lumea, pocnetul scurt de piele pe piele care se auzea atunci când mingea de baseball lovea mănuașă, părea atât de real în visul lui, încât în clipa în care deschise ochii, încă zâmbea. Îndată după aceea icni de șoc.

Deasupra lui stătea o femeie care arunca mingea într-o mănuașă. Purta o salopetă peticită, iar pe bretelele salopetei avea înnodate niște bandane. Părul ciufulit, ca o claie, se scutură când își lăsă capul în jos ca să-l studieze pe Peter.

Băiatul se dădu înapoi pe podelele din lemn nelăcuit, scâncind, de data aceasta din pricina durerii care îl săgeta prin picior. Totul îi reveni în minte foarte rapid. Tot mai înspăimântat, privi de jur împrejur, își căută ghiozdanul. Îl zări în spatele femeii. Lucrurile din el erau împrăștiate pe toată podeaua.

Femeia se apropie de el și începu să lovească mingea în mănuașă ceva mai tare.

Peter își dădu seama că acelea erau mingea și mănuașă lui. Mingea care fusese în ghiozdanul lui. Mănuașă pe care își pusese capul să doarmă. Se îndreptă de spinare.

— Hei! Astea sunt lucrurile mele! Ce cauți tu aici?

Auzind acestea, femeia își dădu capul pe spate și scoase un sunet între un hohot de râs și un fornăit. Azvârli mingea și mânușa cât colo și se aplecă să se uite mai bine la el, strângând cu o mână cele câteva pene pe care le purta la gât, prinse pe un șnur din piele netăbăcită.

Văzând-o mai de aproape, Peter își dădu seama că femeia nu era chiar atât de bătrână cum i păruse în primele secunde. Oricum, nu era cu mult mai bătrână decât tatăl lui. Avea o șuviță căruntă care îi brăzda părul, dar pielea îi era netedă. Apoi, când femeia strânse din ochi și pocni din degete înspre fața lui, băiatului îi trecu prin minte că poate e vreo nebună.

— Nu, nu, nu, nu! *Tu* te-ai furișat în șura *mea*, așa că eu ar trebui să-ți pun întrebarea: „Ce cauți tu aici?”

Peter se dădu înapoi iute. Aproape că nu mai conta dacă femeia care îl privea de sus era nebună sau nu, dar în spatele ei se vedea un perete plin cu topoare și coase, iar el, în situația în care se afla, nu ar fi fost în stare să o ia la picior.

— Păi, să vezi... M-am lovit la picior aseară. Treceam pe lângă șura ta și aveam nevoie de un loc unde să stau, așa că... Bine, am să plec.

— Nu te grăbi chiar așa de tare! Cum adică treceai pe lângă șura *mea*? Este o proprietate privată, într-un loc pustiu.

Femeia se ridicase cât era de înaltă. Peter se dădu și mai tare înapoi.

— Eu... căutam o scurtătură către casă de la...

În clipa aceea îi veni în minte antrenamentul la care asistase în ajun. Făcu un semn cu capul spre minge și spre mânășă.

— De la antrenamentul de baseball.

— Așadar, te îndreptai spre casă după antrenamentul de baseball, trecând peste pământul meu? În cazul ăsta, primul lucru care îmi vine în minte este de ce nu ai și bâta de baseball la tine?

Și femeia arătă cu mâna spre lucrurile lui Peter.

— Văd că în ghiozdan ai o rolă de bandă adezivă, niște saci pentru gunoi, o brățară-amuletă, îmbrăcăminte, mâncare și apă... Dar bâta nu! Ei, băiete?

După felul în care rostise cuvântul „băiete“, cu o voce mieroasă, despărțindu-l în silabe, Peter își dădu seama că femeia vorbea cu un ușor accent. Doar ușor, de parcă în copilărie, cândva, oamenii din jurul ei ar fi vorbit o limbă melodioasă.

— Păi, eu... n-o am la mine. O bâta de baseball este foarte grea.

Femeia clătină iar din cap. De data aceasta părea scârbită. Își ridică iute salopeta de pe piciorul stâng. De sub genunchi, în locul piciorului, avea o bucată de lemn dur. Își propti piciorul de lemn pe podea, lângă Peter.

— Ia uită-te la piciorul ăsta! ăsta e un picior foarte greu, băiete. Lemn de brad masiv. Și totuși, eu îl port după mine, nu-i așa?

Femeia se uită în jos, la picior, și păru a descoperi ceva ce nu prea îi era pe plac. Scoase un cuțit de la brâu și, cu o mișcare scurtă din încheietura mâinii, răzui o așchie deasupra locului în care ar fi trebuit să se afle glezna. Apoi se întoarse din nou cu fața la Peter și îndreptă cuțitul spre el.

— Bun, ia să mai facem o încercare, fiindcă acum chiar că m-ai făcut curioasă: dacă ai fost la antrenamentul de baseball, cum de nu ai bâta la tine?

Peter își ridică cu greu ochii spre chipul femeii, apoi se uită din nou în jos, spre cuțit. Lama cuțitului lucea, lungă și subțire, cu o curbură de rău augur. Probabil că femeia era într-adevăr sărită de pe fix. Poate chiar mai rău. Peter își simți inima sărindu-i din piept, iar gura îi era uscată ca un deșert. Reuși totuși să îngaime:

— Fiindcă nu am bătă.

Femeia zâmbi pe jumătate și îi făcu cu ochiul.

— Acum e mai bine. Da, acum simt că îmi spui adevărul. Cum te cheamă?

Peter îi spuse.

— Deci, Peter-fără-bătă, care-i povestea cu piciorul tău?

Peter nu-și dezlipea ochii de pe cuțit. Își desfăcu honoracul din jurul piciorului. Chiar și această mică mișcare îi provocă o durere care îl șocă. Începu să tremure și, pentru prima oară, își dădu seama cât era de frig.

— Mi l-am sucit.

Femeia se lăsă în jos, îndoindu-și piciorul de lemn într-un chip ciudat. Peter se uită într-o parte.

— Nu te mișca!

Și, până să apuce el măcar să-și dea seama ce se întâmplă, femeia îi vârî lama rece a cuțitului sub șosetă și, cu o mișcare rapidă, i-o tăie. Peter strânse din buze ca să nu țipe. Piciorul îi era vânăt și i se umflase ca un dovleac.

— Ai umblat cu el așa?

Peter arată spre bățul de lângă el.

— Am rupt bățul ăsta și mi-am făcut o cârjă din el.

Degetul pe care îl întinsese spre băț tremura. Își lăsă mâna în jos.

Femeia dădu din cap iarăși, apoi își puse palmele în jurul călcâiului lui.

— Am să-l mișc puțin, îl avertiză ea. Ești gata?

— Nu! Nu te atinge de el!

Dar femeia începu să-i palpeze piciorul. În timp ce făcea asta, îi tot comanda ce să facă:

— Mișcă degetul mare. Nu pe toate! Mișcă și laba piciorului dintr-o parte într-alta.

Peter tresări de durere, dar făcu tot ce îi ceru femeia.

— Ai noroc, spuse ea, așezându-i piciorul pe hanorac. Este o fractură fără displazie a osului cinci metatarsian. E o singură fractură simplă a osului din exteriorul labei piciorului.

— Am noroc? Cum să am noroc dacă mi-e fracturat osul?

Femeia se dădu înapoi, își propti cu zgomot piciorul de lemn lângă mâna lui, apoi înfipse în el lama cuțitului.

— Oh, nu știu... Ia să vedem... Cum adică? Dacă ai *un singur* os fracturat înseamnă că ai noroc?

— Bine, bine, am priceput! Scuze!

Femeia își scoase cuțitul din piciorul de lemn și îndreptă din nou cuțitul spre Peter.

— Ești tânăr. Ai să stai cu piciorul în ghips poate șase săptămâni și-o să se vindece de tot.

— De unde știi toate astea? Ești doctoriță sau așa ceva?

— Am fost sanitar în armată. Într-o altă viață.

Femeia se ridică în picioare și privi în jos spre Peter, ca și când deodată ar fi reușit să pună toată povestea cap la cap.

— Ești fugar.

Își încrucișă brațele peste piept și își înălță capul.

— Așa este? Ai fugit de acasă?

— Nu, nu! Doar pornisem doar... într-o drumeție.

Femeia își acoperi iute urechile cu palmele și se încruntă.

— Îmi pare rău, n-am auzit ce ai spus. Detectorul meu de minciuni ți-a acoperit vocea. Hai, mai încearcă o dată. Ai fugit de acasă?

Peter oftă și spuse:

— Nu tocmai.

— Atunci ce anume căutai aseară pe proprietatea mea, cărând în ghiozdan haine de schimb și provizii, Peter-fără-bătă?

— Păi, nu fug *de* acasă, ci fug *acasă*.

— Aha, asta da, e o diferență. Dă-i drumul, mai departe!

Peter se uită pe fereastră, peste masa de tâmplărie. Siluetele câtorva pini înalți străpungeau cerul palid al dimineții, iar un stol de ciori gălăgioase se ciondăneau pe ramurile cele mai de sus. Dacă ar fi putut să-i spună femeii o poveste care să-l ajute să plece din șură și să se întoarcă pe drumul lui, în căutarea lui Pax, i-ar fi spus-o. Atunci, și el s-ar fi topit în ziua aceea, cu tot cu osul cinci metatarsian fracturat. Dar, dacă într-adevăr exista o astfel de poveste, trebuia să se gândească ce poveste trebuia să fie. Se lăsă pe spate, rezemându-se de perete.

— Din cauza războiului, care se îndreaptă spre orașul nostru. Au să pună mâna pe râu. Tata a trebuit să se înroleze. Mama a murit, iar pe altcineva nu mai am. Așa că tata m-a dus...

— Și câți ani are tatăl ăsta al tău?

— Cum? Treizeci și șase. Dar de ce?

— Atunci nu a *trebuit* să se înroleze. Numai cei între optsprezece și douăzeci de ani sunt înrolați obligatoriu. Copiii, care sunt ușor de prostit. Așa că, dacă tatăl tău

a mers la război înseamnă că s-a înrolat voluntar. A fost alegerea lui. Hai să spunem adevărul încă de la început. Asta este regula pe aici.

— Bine, sigur. A ales el să meargă. Iar pe mine m-a dus la bunicul și...

— Și ție nu ți-a plăcut acolo.

— Nu despre asta este vorba. E vorba că... Of, nu ai putea să pui cuțitul ăla deoparte?

Femeia privi în jos și păru mirată că încă ținea cuțitul în mână.

— Vai, ce lipsă de maniere, Vola! se muștră ea. Am uitat cum trebuie să ne purtăm cu un oaspete!

Aruncă cuțitul pe masa de tâmplărie, apoi spuse:

— Zi mai departe!

— Bine. Eu aveam un vulpoi. Adică am un vulpoi. Și i-am dat drumul. L-am părăsit pe marginea drumului. Tata a spus că trebuie să-l lăsăm acolo, dar ar fi trebuit să mă opun.

Pe Peter îl chinuiau lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spună tatălui său încă din clipa în care pornise mașina, iar acum toate acestea dădeau năvală afară.

— L-am crescut de când era mic. Avea încredere în mine. Nu știe cum să supraviețuiască în sălbăticie. Nu contează că „e doar o vulpe“, cum îi zice tata, „doar o vulpe“, de parcă nu ar fi la fel de bun ca un câine sau așa ceva.

— Așa deci. Și te-ai înfuriat, așa că ai fugit.

— Nu m-am înfuriat. Nu sunt furios. Dar vulpoiul meu se bizuie pe mine. Vreau să merg înapoi să-l iau.

— Ei bine, acum nu mai poți merge. Trebuie să-ți schimbi planurile.

— Nu. Trebuie să merg după el și să-l duc acasă.

Peter se rostogoli, sprijinindu-se pe genunchi, și își înghiți geamătul provocat de durerea din picior. Își luă bățul și se sprijini pe el o secundă, dar îndată se prăbuși din nou la podea, epuizat doar din atâta.

— Acum? Încă te mai gândești la asta? Cât de departe de aici l-ai lăsat?

— La vreo două sute de mile. Poate și mai bine, spuse Peter.

Vola pufni.

— În starea în care te afli n-ai reuși să faci nici două mile. Ai deveni doar momeală pentru urși, asta dacă nu ai muri de hipotermie în prima noapte. N-ai să poți umbla destul de repede ca să te încălzești.

Vola se rezemă de masa de tâmplărie, înfășurându-și o eșarfă în jurul degetului. Peter își dădea seama că femeia încearcă să găsească o soluție. Nu i se mai părea că arată ca o nebună, ci doar ca o persoană adâncită în gânduri. Și poate că era și îngrijorată. La un moment dat, păru că a ajuns la o concluzie.

— Precis că va veni cineva după tine. Eu nu vreau să am niciun amestec în povestea asta. Vreau să pleci de aici. Dar nu te pot trimite la drum în halul acesta. Am eu destule pe conștiință și așa. Am să-ți pansez piciorul și am să-ți dau ceva pentru durere, un medicament care este legal de administrat și la copii, după care...

— Nu sunt copil. Am aproape treisprezece ani.

Vola ridică din umeri.

— După aceea va trebui să pleci. Nu departe de aici, pe autostradă, este un service auto. Sună-l pe bunicul tău și spune-i să vină să te ia acasă.

— Nu mă duc înapoi! Mă duc să-mi iau vulpoiul.

— Dar în starea în care te afli nu ai cum. Cel puțin șase săptămâni, până ți se vindecă osul rupt, nu te poți sprijini pe picior. După aceea, poate.

— Șase săptămâni? Nu, o să fie prea târziu. Până atunci vulpoiul meu...

— Măi băiete, amintește-ți că știu și eu câte ceva despre cum e să umbli cu un singur picior. Ca să reușești să faci asta, până să ți se vindece osul ăla, va trebui să înveți să te deplasezi folosindu-te de forța umerilor și a brațelor. Va trebui să devii puternic în alte feluri. Este un lucru aproape imposibil și pentru un om mare, darmită pentru un copil...

— Nu sunt copil!

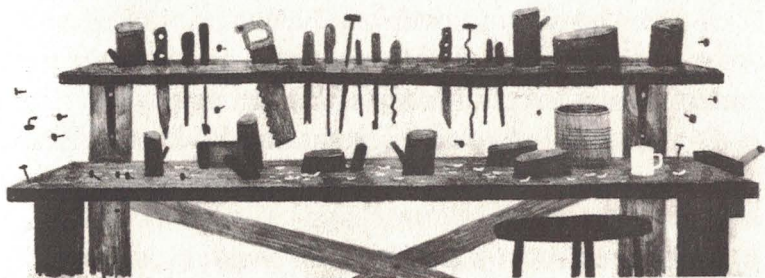
Vola îi făcu semn să tacă.

— Așa că, deocamdată, vei merge înapoi acasă și te vei îngriji de osul rupt. Dar până atunci am să-ți bandajez piciorul și am să-ți dau o cârjă cu care să poți umbla mai bine decât cu ramura aia.

Vola se îndepărtă de masa de tâmplărie și ieși din șură.

Peter se uită după ea, până ce femeia dispăru pe o cărare mărginită de pini. Șchiopăta așa de rău, încât parcă și pe el îl dureau. Peter se târî de-a bușilea pe podea până în cealaltă parte și își îndesă lucrurile înapoi în ghiozdan. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de masă. Ameți din pricina efortului. Ca să-și limpezească mintea din nou, își încleștă degetele de marginea mesei până i se albiră încheieturile degetelor. Când stătea în picioare, durerea din picior era atroce. Încercă să vadă dacă ar putea umbla pe el, însă își dădu seama că nu va fi în stare. Vola totuși voia să i-l bandajeze. După aceea o să poată păși cu el. Trebuia să poată!

Se așeză pe masă și așteptă.

Cu o seară înainte, la lumina lanternei, nu reușise să vadă mare lucru din șură, așa că începu să studieze locul. Podeaua bine măturată era goală. Lângă ușă se vedeau, aranjați frumos, câțiva saci cu semințe și îngrășăminte. Locul mirosea curat, a fân și a lemn, nu a animale, deși undeva, în apropiere, se auzeau niște găini.

Masa mare de tâmplărie ocupa o mare parte din șură. Pe ea erau aranjate frumos mici unelte și bucăți de lemn. Vizavi, lângă dreptunghiul ușii, o bucată de pânză de sac de culoare închisă, drapată, acoperea niște lucruri atârinate pe perete.

Peter simți că începe din nou să tremure, convulsiv, de data aceasta nu din pricina frigului. Lucrurile acoperite cu pânză aveau forma unor capete de oameni. Puteau fi cine știe ce obiecte perfect inofensive dintre cele care se atârnă de obicei pe pereții șurelor, dar într-adevăr arătau ca niște capete de oameni.

Gâtlejul i se uscă, iar inima începu să-i bată cu putere. Fusesse prost și neatent. Poate că nebuna asta avea de gând să-i dea drumul să plece (de ce să nu-l lase să plece?), dar se putea la fel de bine și să nu-i dea drumul. Găsi cuțitul pe care femeia îl lăsase acolo și îl strânse ușor în palmă. Indiferent ce o să se întâmple între ei,

Vola urma să aibă un avantaj, dar asta nu însemna că nu o să se apere și el. Își strecură cuțitul în buzunar exact în clipa în care femeia apărea în ușă.

— Bea asta, spuse ea, întinzându-i lui Peter o cană.

Apoi așază lângă el un castron. Peter miroși ce era în cană.

— Este cidru. Am pus și niște coajă de salcie în el, așa că bea-l pe tot.

— Coajă de salcie?

— Aspirină naturală.

Peter puse cana pe masă. Nu avea de gând să bea din băutura nebunei.

— Treaba ta.

Vola luă castronul și începu să amestece pasta verde dinăuntrul lui cu degetul.

— Ce-i aia?

— O cataplasma. Cu arnică pentru vânătăie și tătăneasă pentru fractură.

Femeia îi făcu semn să-și pună piciorul pe bancă.

Cataplasma era rece. Pe măsură ce femeia i-o aplica pe pielea fierbinte, întinsă, durerea începea să se domolească. Femeia își desfăcu o bandană de pe breteaua salopetei și i-o înfășură în jurul labei piciorului, apoi o legă cu o altă eșarfă, așa încât, acum, Peter își simțea piciorul mai bine. După asta, femeia se îndreptă de șale și își șterse mâinile de salopetă.

— Ce înălțime ai?

— Un metru șaizeci. De ce?

Vola nu răspunse. Începu să scotocească printr-o stivă de bucăți de scânduri, alese câteva bucăți de lemn lungi și subțiri, le duse până la capra de tăiat lemne și tăie două bucăți de aceeași lungime. Lemnul mirosea

a proaspăt și a curat. Când femeia începu să fixeze cu cuie două bucăți de lemn mai scurte în capătul celor lungi, Peter pricepu. Cârje. Femeia îi făcea o pereche de cârje. Deodată, avea impresia că cuțitul pe care îl șterpelișe îi atârână greu pe lângă coapsă.

În câteva minute, Vola termină de montat bucățile de lemn din partea de sus și fixă în șuruburi și suporturile pentru mâini. Puse cârjele pe lângă el ca să le măsoare, apoi tăie cu fierăstrăul câte doi centimetri din partea de jos a fiecăreia.

După aceea, desfăcu o anvelopă veche dintr-un colț al șurei și se întoarse la masa de tâmplărie. Căută din priviri ceva pe toată masa. Apoi se întoarse spre el. Peter simți că obrazii îi iau foc.

— Mi-ai luat cuțitul?

Vocea ei suna amenințător acum, de parcă ar fi putut izbucni în flăcări, mistuind acoperișul șurei.

Pe Peter îl luă amețeala și inima începu iar să-i buie în piept. Scoase cuțitul din buzunar și i-l întinse.

— De ce ai făcut asta?

Peter înghiți în sec. Cuvintele îi secaseră.

— De ce?

— Pentru că... Ei bine, pentru că m-am temut că ai să mă omori.

— Să te omor?

Femeia îi aruncă o privire încărcată de reproș.

— Dar ce, dacă trăiesc în pădure, asta înseamnă neapărat că sunt o criminală?

Peter făcu un semn din umăr către peretele pe care erau agățate unelte de tăiat.

— Din pricina uneltelor? Am în grijă nouă hectare de pădure. Și sculptez. Ce, ai crezut că astea sunt arme?

Peter își feri privirea, rușinat.

— Uită-te la mine, băiete!

El se întoarse cu fața spre ea.

— Poate că ai și tu dreptate, spuse Vola, fixându-l cu privirea. Poate că vezi tu ceva în mine. Poate că sunt...

Femeia își ridică încet mâinile în aer, apoi își adună toate degetele laolaltă aproape de fața lui Peter și deodată le deschise din nou brusc, exclamând:

— Bum! Poate că am să devin periculoasă, uite-așa... pe nepusă masă!

Peter tresări.

— Nu, iartă-mă! M-am înșelat.

Vola îi făcu semn să tacă, apoi se răsuci pe călcâie. Tăie din anvelopă patru fâșii de cauciuc, le înfășură în jurul părții de sus a cârjelor și în jurul suporturilor pentru mâini, iar apoi le înfășură în sfoară. Făcu toate astea fără să scoată o vorbă. Apoi îi întinse cârjele lui Peter.

Peter își puse cârjele sub brațe și se sprijini pe ele. Ce ușurare simți îndată, văzând că poate sta în picioare fără să cadă și fără să mai fie nevoit să se sprijine pe piciorul rănit.

— Sprijină-te pe palme. Ridică-te, nu te lăsa să atârni pe cârjă. Proptește bine cârjele în pământ, pe urmă fă un pas, balansându-te înainte.

Peter dădu să-i mulțumească, dar Vola îl întrerupse.

— La capătul drumului pe care ai venit până aici este autostrada. Ia-o spre stânga și după un sfert de milă ai să ajungi la stația de benzină. De acolo o să-ți dai tu seama încotro să o iei.

Îl ajută să-și pună ghiozdanul pe umeri, apoi se întoarse, luă în mână o bucată de lemn și începu să cioplească de parcă Peter n-ar mai fi fost acolo.

Peter încercă să facă un pas spre ușă. Se clătină puțin, dar nu prea tare.

— Ai țopăit. Eu am zis să te balansezi. Acum șterge-o de aici!

O clipă, Peter rămase nemișcat. Nu știa încotro să o ia, ci doar că sigur nu voia să se întoarcă la casa bunicului lui. Vola se întoarce și se aplecă spre el, își adună din nou toate degetele cu vârfurile laolaltă, apoi le deschise deodată spre el.

— Pleacă! Pleacă de-aici cât încă ți-e bine!

Coborând spre pajiște dinspre pădurea de pe deal, deodată Surul se opri cu nasul în aer.

— *Iarăși!*

Își înălță botul, ca să adulmece mai bine.

— *E și mai puternic.*

Pax, care deja șovăia, se crispă.

Surul grăbi pasul către liziera pădurii.

— *Este un vulpoi solitar care mă tot provoacă. Vrea să pună stăpânire pe teritoriul acesta, dar acum își dă aere în fața tinerei vulpițe, care în iarna asta are să-și aleagă perechea.*

Pax îl urmă și privi și el scena ce se petrecea mai jos de locul în care se aflau ei. Pe pajiște se zăreau patru vulpi. Zbârlita și Sfrijitul stăteau împreună. Erau precauți. Urechile lor cu vârfurile negre erau îndreptate înspre ceilalți doi, care stăteau față în față, pe o piatră ieșită în afară, pe la jumătatea pantei. Dintre aceștia doi, una era o vulpe cu blana mai închisă la culoare decât a Zbârlitei și cu o burtă mare, plină de pui. Celălalt era un mascul mare, cu blană aspră, maro-roșcat.

Surul lătră, făcându-și simțită prezența. Dușmanul sări de pe piatră. Sângele care îi țâșnea dintr-o ureche

descrise un arc roșu. Apoi masculul o luă la fugă pe pajiște în jos.

Surul porni la vale, cu Pax pe urmele lui. Când se apropie de Zbârlită și de Sfrijit, se văzu că prezența lui îi liniștește, ca și când o mână nevăzută i-ar fi mângâiat pe spinare. Îndată ce trecu Surul de el, Sfrijitul începu să țopăie de bucurie că îl văzu pe Pax. Zbârlita, în schimb, își rânji dinții și începu să mârâie.

Pax grăbi pasul pe urmele Surului. Când bătrânul vulpoi ajunse la lespedea de piatră, lângă perechea lui, Pax se lăsă la pământ la baza stâncii, în semn de respect. Vulpea îl întâmpină pe Sur cu afecțiune. Apoi își comunică unul altuia ce mai aflaseră.

— *În dimineața asta, vântul a bătat dinspre apus, aducând miros de foc. În curând va trebui să ne mutăm de aici.*

Vulpea aruncă apoi o privire spre Pax.

— *Străinul miroase a om.*

Zbârlita și Sfrijitul se apropiară și ei, cu urechile ciulite ca să audă răspunsul Surului.

— *Vrea să se întoarcă în sud, la oamenii cu care a locuit. Am să merg și eu împreună cu el, să caut un loc bun în care să ne mutăm. O să ne odihnim amândoi, apoi, spre seară, pornim.*

Lângă el, Zbârlita mârâi din nou. Lui Pax îi veni să o ia la fugă. Tot ce dorea el era să-l găsească pe băiatul lui. Dar instinctul îi spunea că trebuia mai întâi să se odihnească și să mănânce. Își exprimă acordul, la care Surul și perechea lui se îndepărtară încet spre pajiștea înverzită.

Sfrijitul făcu un salt și se rostogoli peste Pax, lăsând să cadă pe pământ soldățelul pe care până atunci îl

ținuse ascuns în gură. Era o invitație ca Pax să se joace cu el. Zbârlita sări între ei și azvârli jucăria cât colo.

— *Oameni. Adu-ți aminte de pericol!*

Sfrijitul aduse jucăria înapoi, sfidător, ținând-o la vedere între dinți.

Pax simți că Sfrijitul o să dea de necaz și mai tare decât înainte și că de vină pentru asta era el. Așa simțise de multe ori și în legătură cu băiatul și cu tatăl lui. Singura strategie pe care o aplicase cu ei era să se facă nevăzut ca să-l apere pe băiat de mânia bărbatului. Se dădu înapoi și acum, dar Zbârlita nu se mulțumi cu atâta.

— *Nu te apropia de ăsta care miroase a om, îl avertiză ea pe fratele ei. Adu-ți aminte de pericol!*

Pax făcu un pas spre ei.

— *Oamenii mei nu sunt periculoși.*

Auzindu-l, Sfrijitul arătă brusc alarmat, ca și când cuvintele pe care le rostise Pax ar fi constituit o provocare. Deodată țâșni în sus, spre vizuina lui, dar sora lui fu mai iute de picior. Îl opri din drum, iar când Sfrijitul încercă să se întoarcă în altă direcție, ea îl reținu, acoperindu-l cu laba, până ce puiul se opri, înfrânt.

— *Toți oamenii sunt periculoși...*

Atunci Zbârlita evocă o scenă care lui Pax îi zbârli blana de pe spinare: vântul rece, vâjâind, încărcat de amenințarea zăpezii. Pax recunoscă vântul acela. Povestea pe care voia Zbârlita să i-o spună urma să se încheie cu sânge pe zăpadă și cu niște fălci reci din oțel.

Zbârlita își rânji dinții către Pax, apoi începu.

Ajungând la nișa din zid de unde privise căprioarele, Peter se opri.

Deja o mână îi sângera. Se împiedicase și o așchie ascuțită îi sfâșiasse pielea sensibilă de la rădăcina degetului mare. Și transpira îngrozitor. Brațele îi tremurau din pricina efortului pe care îl făcuseră în ultimele minute de a-i sprijini toată greutatea, iar palmele i se iritaseră deja de la mânerele din cauciuc de care se ținea. Durerea din piciorul drept amenința asemenea unui tunet. Dar toate acestea erau nimic pe lângă gândul că ar putea fi nevoit să se întoarcă în casa sinistră a bunicului lui.

Nu pornise în direcția în care trebuia să meargă.

Se întoarse înapoi. Înfipse cârjele în pământ și se balansă înainte, sprijinindu-se pe ele, apoi le înfipse din nou și iar se balansă, până ce ajunse înapoi în ușa șurii Volei. Acolo se îndreptă de spinare.

— Nu!

Vola ridică brusc capul. Îi aruncă o privire furioasă. Dar Peter mai distinse ceva pe chipul ei: teamă.

— Nu merg înapoi, spuse el, și mai ferm. Fie că mă ajuți, fie că nu, eu mă duc să-mi iau vulpoiul!

— Să te ajut?

Peter înaintă până la masa de tâmplărie și se așează pe ea.

— Învăță-mă. Cum mi-ai spus cum să fac mișcări cu brațele ca să fie mai puternice. Tu ai învățat să umbli cu un singur picior. Învăță-mă și pe mine. Ai fost sanitar în armată. Mi-ai pus osul la loc. Te rog. Am să fac tot ce îmi spui.

Peter luă cana de pe masă și, ca să-i demonstreze că are încredere în ea, bău tot cidrul, până la fund.

— După aceea am să plec. Dar chiar dacă nu vrei să mă ajuți, tot am să merg după vulpoiul meu.

Vola își puse mâinile în șolduri și își lăsă capul în jos, privindu-l cu interes.

— Ai lăsat un vulpoi domesticit să se descurce de unul singur? Îți dai seama că se poate să fie mort deja, nu?

— Știu. Atunci eu aș fi de vină. Dacă a murit, trebuie să-l aduc acasă și să-l îngrop. Oricum, tot am să merg înapoi să-l găsesc și să-l aduc acasă.

Vola îl privi cu mare atenție, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Deci, până la urmă ce vrei? Să te întorci acasă sau să te întorci după vulpoi?

— E același lucru, spuse Peter.

Răspunsul acesta plin de convingere îi venise pe buze brusc. Îl surprinse și pe el.

— Și ai de gând să faci asta chiar dacă va încerca cineva să te împiedice? Fiindcă așa crezi tu că e bine? Așa simți tu în adâncul inimii tale?

Spunând cuvintele acestea, Vola se lovi cu pumnul în piept.

— În adâncul inimii? Așa este?

Peter nu răspunse pe dată, fiindcă femeia asta, ori că era nebună, ori nu, vorbise de parcă soarta întregii lumi ar fi depins de asta. Dar de răspuns Peter ar fi răspuns la fel, fie că ar fi trântit răspunsul dintr-o suflare, fie că s-ar fi gândit la el o viață întreagă înainte. Așa că se lovi și el cu pumnul în piept. Își simți inima tresăltând.

— Da. De fapt, este singurul lucru pe care îl simt în adâncul inimii mele.

Femeia dădu din cap.

— Păi, ai doisprezece ani. Cred că ești destul de mare ca să te cunoști. N-am de gând să te contrazic în privința asta. Așa că, bine, fie!

— Ai să mă ajuți?

— Am să te ajut, spuse Vola, întinzându-i mâna. Cu trei condiții...

— *Fratele meu face parte din a doua serie de pui născuți de mama. S-au născut primăvara devreme. Anul trecut, primăvara a venit mai târziu. Cădea zăpada și nu se mai topea, iar dedesubtul ei pământul rămânea tot înghețat. Eu îmi aveam sălașul în apropiere. O mai ajutam la vânat. Toată ziua părinții noștri și cu mine eram în căutare de hrană, fiindcă cei mici erau mereu flămânzi. Dar mâncarea nu ajungea niciodată.*

Doi dintre pui au murit în aceeași zi. Mama a spus că trebuie să mergem la fermă. La ferma oamenilor, în șură, unde era cald, găseai întotdeauna șoareci grași. La ferma oamenilor erau și ouă în cotețul găinilor.

Tata nu a vrut să riște. Dar când nici cel de-al treilea pui n-a mai putut să se ridice în picioare de slab ce era, mama l-a înfruntat pe tata.

Sfrijitul înălță capul și îi aruncă Zbârlitei o privire rugătoare. Dar Zbârlita nu-l luă în seamă.

— *Ne-a dus pe mine și pe cel mai zdravăn dintre pui – o soră de-a mea – până la ferma oamenilor.*

Sfrijitul se apropie de ei și își înfundă nasul în umărul lui Pax. Îndată, vulpița îi dădu una peste obraz, dar Pax băgă de seamă că nu îl zgâriase. Sfrijitul se lăsă la pământ.

— În jurul şurei, de atâtea urme de paşi, atât de animale, cât şi de oameni, nu mai rămăsese zăpadă. Mirosul şoarecilor umplea tot aerul. Mama s-a îndreptat spre o gaură în scândurile de lemn, jos de tot. Noi o urmam la câteva lungimi de coadă distanţă. Deodată, chiar înainte de a ajunge la gaură, din pământ au ţâşnit nişte fălci de oţel atât de repede, că şi aerul a pocnit. Mama a urlat. Clama îi prinsese piciorul din faţă. Cu cât se zbatea mai tare, cu atât metalul îi pătrundea mai adânc în el. Apoi a început să se muşte de picior ca să se elibereze. Când încercam să ne apropiem, ne striga să rămânem unde suntem.

Apoi a apărut şi tata. Venise pe urmele noastre. Ne-a alungat pe mine şi pe sora mea înapoi în tufe şi ne-a poruncit să rămânem acolo. Apoi a început să o ajute pe mama noastră.

Scena pe care o descria vulpiţa înfăţişa două vulpi unite printr-o iubire veche şi o teamă nouă, iar teama era atât de îngrozitoare, încât ochii li s-au dat peste cap în orbite. Atât era de vie scena descrisă de Zbârlită, încât Pax îi simţea pregnant până şi mirosul.

Sfrijitul începu să scheaune. Sunetul acela jalnic îl făcu pe Pax să încerce să-l aline, dar Zbârlita îl preveni să se țină deoparte.

— Apoi a venit un om cu un băţ. Mama şi tata au strigat la noi să fugim acasă. Noi am rămas pe loc. Am văzut totul. Omul a ridicat băţul şi sub ochii noştri din mama şi din tata n-au mai rămas decât sânge, blană şi oase sfărâmate, împrăştiate pe zăpadă.

Sfrijitul începu să geamă şi dădu să se retragă iar către vizuină, dar Zbârlita îl opri din nou.

— *Sora mea și cu mine n-am putut pleca de lângă trupurile părinților noștri. S-a făcut noapte, apoi s-a făcut ziuă din nou. Noi stăteam în continuare ascunse într-o grămadă de lemne din apropierea fermei. În cele din urmă, am pornit înapoi, dar în noaptea aceea a început să ningă. Ninsoarea a acoperit orice sunet și orice urmă de miros. Fiindcă ne rătăciserăm, ne-am ascuns sub un morman de ramuri de brad. Eu m-am făcut covrig în jurul surorii mele, care era mult mai mică. Dimineață ea a murit. Când s-a oprit ninsoarea, am văzut că locul în care ne adăpostiserăm era tocmai pinul cel mare de pe culme. Eram la numai doi pași de casă.*

Apoi, vulpița descrie o altă imagine, cea a trupului înghețat la rădăcina mărețului pin. Asta o epuiză.

— *De ce nu mai avem noi familie, frate?*

Zbârlita se întoarce spre Pax.

— *Din pricina oamenilor, noi nu mai avem familie.*

Vulpița își întoarce ochii aurii spre Pax, provocându-l să o contrazică.

Dacă ar fi putut, Pax i-ar fi povestit cu câtă blândețe îl tratase băiatul lui în fiecare zi. Dar ura ei față de oameni era profundă și îndreptățită. Așa că Pax doar își întinse obrazul spre al ei, exprimându-și astfel compasiunea. Zbârlita se întoarce cu spatele și îi porunci fratelui ei să intre în vizuină.

— Intri odată sau țin ușa deschisă numai ca să ne invadeze muștele?

Peter își puse ghiozdanul pe jos. Se reechilibra pe cârje și se uită lung la casa făcută din trunchiuri de copaci.

— Copacii ăștia au crescut aici.

Nu fusese o întrebare, dar Vola dădu din cap că da și arătă cu mâna în sus, pe deal.

— Molid. De sus, de pe Mason's Ridge. Ce, îți amintește de Lincoln Logs¹?

— Cam așa ceva.

Dar Peter nu la asta se gândea. Întinse mâna și atinse unul dintre bușteni. Oare ce sentiment trăiai atunci când făceai un lucru atât de... atât de însemnat? Să tai copaci, să-i privești căzând din înaltul cerului albastru, să rostogolești buștenii până într-o poiană, cu mâinile lipicioase de cleiul cu miros pătrunzător, să-i ridici până la locul lor, să-i cioplești și să-i îmbini unul peste celălalt – da, exact așa cum făcuse el în grădiniță cu piesele jocului lui preferat, modelul acela vechi, al cărui ambalaj era un bidon înalt din carton – și la urmă să obții o casă.

¹ Joc pentru copii, având ca piese niște bușteni în miniatură, cu ajutorul cărora se pot alcătui construcții de jucărie.

— Tu ai construit asta?

— Nu. E de dinainte de a mă naște eu. Haide acum, intră! Nu am toată ziua.

Dar Peter tot nu se clinti din loc.

— Și care sunt cele trei condiții? Ziceai că o să mi le spui când ajungem aici.

Vola oftă și coborî de pe lespede de granit care alcătuia prima treaptă, lăsând ușa din plasă să se închidă cu un clămpănit. Luă în mână un borcan cu semințe și îndată fu înconjurată de un nor de păsări cu aripile fâlfâind, din copacii dimprejur. Umplu cu semințe o tăviță pentru păsări atârnată într-un colț al unei grinzi. Abia apoi se întoarse spre Peter și spuse:

— Numărul unu: nu vreau să vină nimeni pe aici. Am eu motivele mele pentru care locuiesc singură. Ai să-i scrii bunicului tău și ai să-i spui ce vrei tu, astfel încât să fii sigur că nu apare nimeni pe aici. Pe lângă asta, așa e corect, ca ai tăi să afle că nu zaci mort pe undeva, prin vreun șanț.

Peter se dădu înapoi așa de repede, că aproape o răsturnă de pe picioare. Mișcarea aceasta îi stârni o durere ascuțită. Își mușcă buza.

— Nu. O să vină să mă ia de aici. Nu!

— Asta este condiția numărul unu și nu este negociabilă.

Mai scoase câteva semințe din borcan și întinse palma. Un pițigoi sări de pe tăviță și i se așeză pe vârful degetelor. Ciuguli semințele, iar după ce le termină, femeia îl aruncă în sus să zboare. Pe urmă se întoarse iar spre Peter și spuse:

— Numărul doi: trebuie să-mi spui de ce porți brățara aceea.

Peter privi în jos spre ghiozdan și simți că i se strânge inima, ca pentru a proteja un lucru foarte intim.

— De ce?

— Fiindcă sunt curioasă ce e cu ea. Și fiindcă atunci când bagi de seamă la ce cară cu el un soldat care pornește la război, poți să-ți dai seama de o mulțime de lucruri.

— Dar eu nu sunt soldat. Eu doar mă întorc acasă.

— Chiar așa? Fiindcă mie mi se pare că ai pornit să lupți pentru ceva într-o zonă în care tocmai se desfășoară un război. Dar fie așa cum zici tu. Nu ești soldat. Totuși, aceasta este condiția numărul doi. Atunci când te voi întreba, trebuie să-mi spui de ce ai adus cu tine brățara aceea. De ce tocmai brățara? Și ai să-mi spui adevărul — asta este regula pe aici. De acord?

Peter aprobă, dând din cap. Piciorul drept îi pulsa dureros, cel stâng îl durea din cauză că se sprijinea numai pe el, iar cămașa îi era udă de transpirație după efortul pe care îl făcuse ca să parcurgă cei o sută de metri de la șură. Dar nu se clinti din loc.

— Și numărul trei?

— Trebuie să mă ajuți la ceva. Vezi că ți-am observat privirea. Nu-ți face griji. Este doar un proiect de-al meu pentru care este nevoie de două persoane, asta este tot. Dar încă nu sunt pregătită să-ți spun despre ce este vorba.

Femeia îi luă ghiozdanul.

— Hai înăuntru! Trebuie să-ți odihnești piciorul. Și bănuiesc că ți-e și foame, domnule Peter-fără-bătă-care-nu-chiar-fuge-de-acasă.

Deodată, Peter își dădu seama că e lihnit. Totuși, încă ezita. Se răsuci și privi spre dealuri, acum luminate

de soare în tonuri de albastru fumuriu. Pax era pe acolo pe undeva. Era încă departe de el.

Vola apăru în spatele lui. Peter o simți ridicând o mână până la umărul lui. Apoi femeia își lăsă mâna să cadă.

— Știi la ce te gândești, spuse ea. Dar încă nu ești în stare să pornești la drum.

Pe dinăuntru, casa era luminată și mirosea vag a fum. Vola bătu cu palma în tăblia unei mese din lemn de pin, iar Peter se așază. Femeia îi puse o pătură pe umeri, apoi ieși din încăpere și se întoarse cu o pungă de plastic plină cu cuburi de gheață. Îi propti piciorul pe un scaun și lipi punga cu gheață de el. Apoi îi șterse sângele de pe mână cu o cârpă curată. În sfârșit, îi dădu lui Peter un tocător, pe care se aflau o pâine și un cuțit.

Peter puse tocătorul pe masă.

— Cât timp va dura?

— Asta depinde de tine.

Femeia făcu un semn spre pâine.

— Ce e, nici mâinile nu ți le poți folosi? Taie!

— Cât timp?

— Poți pleca în momentul în care reușești să umbli cu ajutorul cârjelor pe pământul gol timp de opt ore pe zi. Vreo două săptămâni, cred. Șase felii.

— Nu pricepi. Vulpoiul meu n-o să supraviețuiască atâta vreme!

Vola își lăsă capul în jos și se uită fix la Peter. Făcu semn cu degetul mare către peretele din spatele lui.

— Numărul unsprezece.

Peter se întoarse în spate. Pe perete erau prinse în pioneze o grămadă de cartonașe amestecate.

— „Printr-un pai poate trece și Curentul Golfului, cu condiția ca paiul să se alinieze curentului, nu să stea de-a curmezișul“, citi Peter cu voce tare de pe cartonașul pe care era mâzgălit numărul 11. Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă, băiete, că și tu trebuie să te aliniezi curentului.

— Cum adică să mă aliniez?

— Să pricepi cum stau lucrurile și să accepți situația. Ai piciorul rupt. Rupt! Ideea este că trebuie să stai pe loc până ce vei fi pregătit să pleci. Ți-am spus deja, limitele conștiinței mele sunt întinse la maximum. Așa că trebuie să alegi, din două una: fie stai aici până când spun eu că poți pleca, fie, dacă nu, întoarce-te chiar acum la bunicul tău. Te-ai răzgândit în privința asta?

— Nu, dar...

— Atunci acceptă situația, bine? Acum apucă-te să tai în felii pâinea aia *dyableman*.

Peter vru să protesteze, dar închise gura imediat. Nu avea de gând să stea două săptămâni, dar, pentru moment, cel mai bine era să se arate ascultător și să fie de ajutor.

Își lăsa capul în jos și se puse pe tăiat șase felii groase, egale, de pâine, în timp ce Vola trânti o bucată de unt într-o tigaie de fontă și aprinse focul dedesubtul ei. Fără să se întoarcă spre el, arătă spre raftul de deasupra bufetului.

— Alege-ți ce vrei.

Pe raft erau aliniate pe trei rânduri borcane cu conserve, care sclipeau ca un curcubeu de giuvaiere lichide. Peter citi ce scria pe etichete cu litere mari de tipar: CIREȘE, PRUNE, ROȘII, AFINE, MERE, DOVLEAC, PERE,

FASOLE VERDE, SFECLĂ, PIERSICI. De-o parte și de alta a raftului atârnavă funii împletite de usturoi uscat și ghirlande de ardei iuți.

— Tu le-ai cultivat pe toate?

Vola dădu din cap că da, tot cu spatele la el.

— Pomii care cresc de-a lungul zidului de piatră sunt înfloriți. Ce pomi sunt?

— Cei ce se află chiar lângă zid? Piersici.

Atunci Peter întinse mâna spre un borcan ce se afla aproape de capătul raftului.

— Atunci piersici, vă rog, doamnă! spuse el.

Vola îi deschise un borcan și-i dădu o furculiță.

— Uf... e o crenguță înăuntru sau așa ceva.

Vola scoase rămurica din borcan și și-o vârî în gură, sugând siropul de pe ea, apoi o aruncă peste umăr direct în chiuvetă și se strâmbă.

— Doamne! Scorțișoară... Mănâncă!

Luă feliile de pâine tăiate de Peter și aprobă scurt din cap.

— Brânză cheddar sau șvaițer?

— Cheddar, cred.

Vola se îndreptă de spate.

— Crezi, băiete? Nu știi sigur?

Peter ridică din umeri și înfipse furculița într-o bucată de piersică. Gustul era pe măsura culorii ei intense, aurii.

Vola părea că mai are multe de spus pe tema cașcavalului, dar strânse din buze, se răsuci pe vârful picioarelor de lemn și, șontăcâind, ieși afară prin ușa din spate. Un moment mai târziu se întoarse, aducând o bucată de brânză, apoi fără o vorbă se apucă să facă sandviciurile, pe care Peter le auzi sfârâind când Vola le apăsă în tigaie.

Făcu ochii roată. Casa nu era mare, dar nici nu dădea impresia că ar fi înghesuită. Lumina soarelui pătrundea înăuntru prin ferestrele curate, scaldând pereții din bușteni de lemn într-o lumină strălucitoare, de culoarea mierii. De-o parte și de alta a șemineului din piatră erau așezate două fotolii albastre în dungi, iar un trunchi de lemn, pe care erau teancuri de cărți, servea pe post de masă între cele două fotolii. Pe niște butoiașe erau așezate câteva felinare. Alte felinare erau atârinate de grinzi.

Pe polița de deasupra șemineului se vedeau câteva fotografii, iar pe pereți erau câteva tablouri. Lângă unul dintre fotolii stătea un coșuleț cu gheme de lână. Printr-o ușă deschisă de lângă șemineu, Peter zări colțul unui pat, așternut frumos, cu o cuvertură galbenă cu carouri. Era o casă surprinzător de normală pentru o nebună, dar ceva lipsea. Peter băgă de seamă atunci că era foarte multă liniște, cu excepția, de fapt, a ciripitului de păsărele de afară și a untului care sfârâia în tigaie. Dar nu asta era ciudat. Nu numai asta.

— Hei, spuse el în clipa în care își dădu seama. Nu ai curent electric.

Femeia întoarce sandviciurile pe cealaltă parte.

— Din câte știu eu, asta nu este un delict în țara noastră. Adică nu încă.

Peter încercă să-și dea seama care ar fi lucrurile care i-ar lipsi dacă ar trăi fără curent electric, dar erau prea multe. Pescui prin borcan după ultima bucată de pierică, lovind cu furculița pereții borcanului gol. Cum Vola stătea tot cu spatele la el, Peter ridică borcanul de pe masă și își stoarse în gură ultimele picături de sirop.

— Atunci cum te descurci cu gheața?

— Am un frigider pe terasă. Funcționează cu gaz. La fel și aragazul și boilerul pentru apă. Am tot ce îmi trebuie.

Vola așeză pe masă două farfurii albastru deschis. Lui Peter îi lăsa gura apă de la mirosul mâncării, dar așteptă răbdător. Își dădea seama că Vola încă nu terminase pregătirile.

— Am chiar mai mult decât îmi trebuie, spuse Vola, așezându-se. Aici am pace.

— Fiindcă e așa liniște?

— Nu. Fiindcă mă aflu exact în locul în care trebuie să mă aflu și fac exact ceea ce trebuie să fac. Asta înseamnă pace. Mănâncă!

Peter mușcă din sandvici. Brânza era fierbinte și topită, pâinea prăjită era crocantă și rumenită.

Din obișnuință, rupse un colț din sandvici și tocmai era pe punctul de a se apleca sub masă, când își dădu seama că vulpoiul nu era acolo. Se întrebă dacă și lui Pax îi era atât de dor de el pe cât îi era lui în clipa aceea.

— Nu te simți foarte singură aici?

— Dar văd tot felul de oameni. Pe Bea Booker, bibliotecara. Pe Robert Johnson, șoferul de autobuz. Am și... Văd oameni.

Vola se ridică, aduse tigaia și îi puse în farfurie încă un sandvici.

— Mănâncă, îi spuse din nou.

Peter mănâcă, gândindu-se la ceea ce spusese Vola despre pace. Când termină, își linse firimiturile unsuroase de pe degete.

— Cum adică faci exact ceea ce trebuie să faci? Lucrezi?

— Firește că lucrez! Numai grădina are un sfert de hectar, iar livada este de două ori mai mare. Astăzi urmează să plantez fasolea și bamele. Poate ajung să înlocuiesc și garnitura pompei din bazinul pentru apă. Aici e tot timpul mult de lucru.

— Dar nu ai un serviciu, ca să câștigi bani? Din ce îți cumperi tot felul de lucruri? Cum ar fi uneltele din șură. Sau cum ar fi... celelalte lucruri, adăugă Peter, arătând spre restul casei.

Vola se așează pe bufet și întinse piciorul de lemn, lovindu-l cu spatula.

— Țara mea îmi dă în fiecare lună o mică sumă de bani în schimbul piciorului.

Apoi puse spatula în chiuvetă și clătină din cap.

— Proastă afacere! Din câte se pare, piciorul meu nici nu a valorat prea mult pentru ei. Măcar de mi-ar fi spus asta înainte de a mă trimite în recunoaștere pe câmpul acela minat. Fiindcă îmi plăcea piciorul meu. Era un picior bun. Poate că nu era chiar așa de frumos, dar funcționa bine. M-a ajutat să fug până în cel mai apropiat oraș în clasa a șasea, atunci când am aprins magazia de lemne a tatălui meu împreună cu Deirdre Callanan. Și, un an mai târziu, m-a ajutat să-i trag un șut lui Henry Valentine care rânjea după ce încercase să-mi pună mâna pe fund. Și ți-aș putea da și alte exemple. Cu piciorul ăsta plătesc un preț prea mare. Și nu trece o zi, nici o singură zi, în care să nu-mi doresc să-l primesc înapoi.

— Cum se face că nu ai primit un picior mai...?

Femeia întinse din nou piciorul de lemn și își trase manșeta pantalonului în sus ca să se uite mai bine la el.

— O, mi-au dat ei o proteză. Un instrument foarte complicat. Mă apuca spaima de câte ori mă uitam în jos. Așa că mi-am făcut eu un picior. E greu și nu pot umbla prea frumos cu el, dar în război am făcut niște lucruri îngrozitoare, așa că bănuiesc că merit să trag după mine ceva.

— Și ai aruncat-o? Proteza... Ai aruncat-o pur și simplu?

Peter nu se putea abține să nu-și închipuie expresia de uimire care trebuie să fi apărut pe chipul gunoierului când o găsisese.

— Bineînțeles că nu am aruncat-o. O mai port câteodată. Acum este în grădină, pe sperietoarea de ciori. Se pare că și pe ele le apucă groaza când o văd.

Se dădu jos de pe bufet, ca și când deodată și-ar fi amintit de grădină, și-și îndesă pe cap o pălărie veche de paie.

— Mă întorc până se întunecă. Toaleta este dincolo de cei doi cedri, iar în bucătărie este o cadă de baie. Poți să te speli. Veranda este toată a ta. De fapt, va trebui să o împarți cu François. Să-ți ții piciorul ridicat.

— Cine este François?

Din nou, hohotul acela de râs scurt al Volei, care suna ca un lătrat, îl făcu pe Peter să tresară. Femeia îi făcu semn din cap spre ușa din spate, care dădea spre o verandă acoperită.

— Probabil că e pe acolo pe undeva, moțâind leneș, hoțomanul cel bătrân.

Scoase capul pe ușă, privi afară, apoi dădu din cap.

— Vino să-l vezi!

Peter se ridică de pe scaun, ajutându-se de cârje. Vola ținu ușa deschisă și-i arătă cu mâna o cutie de lemn.

Peter zări o pereche de ochi înconjurați de niște inele întunecate, care se uitau țintă la el. Când își lungi gâtul ca să vadă mai bine, ratonul făcu la fel.

— Îl cheamă François Villon. I-am pus numele după unul din cei mai faimoși hoți din istorie. François Villon cel adevărat era poet, dar era și hoț, însă era un tip atât de fermecător, încât de fiecare dată când îl arestau, îl scotea pe cauțiune vreun admirator.

Peter zâmbi larg. Se aplecă să se uite mai bine.

— Hei, ciuc-ciuc-ciuc, spuse el blând, așa cum îl saluta și pe Pax dimineăta.

Ratonul îl privi leneș încă o clipă, după care pesemne că nu i se mai păru interesant, așa că închise ochii și se culcă.

— E sălbatic sau domesticit?

Vola dădu din mână ca și când cuvintele lui Peter ar fi fost niște țânțari.

— Am să las ușa de la verandă deschisă. Intră când are el chef și este o companie foarte plăcută. Eu îi dau să mănânce, dar tu faci cum vrei. E destul de gras și așa. Am ajuns noi doi la o mică înțelegere în legătură cu cotețul găinilor: el le lasă pe „fete“ în pace, iar eu, în schimb, îi fac câte un ou cu jumări din când în când. E un tovarăș bun. Țsta e cel mai potrivit cuvânt.

Vola îi arătă lui Peter o bară care traversa tavanul dintr-un capăt în celălalt.

— Măine poți să faci și niște tracțiuni. Dar astăzi încearcă să nu te sprijini pe picior și ține-l în sus, cel mai bine deasupra inimii.

Apoi făcu semn din cap spre frigider.

— Și mai pune pe el gheață din când în când. Trebuie să se mai tragă umflătura pentru ca diseară să pot așeza

osul cum trebuie. La fiecare câteva ore ia câte o lingură de coajă de salcie amestecată cu apă; o să-ți mai scadă durerea.

Peter dădu din cap că a înțeles, apoi, istovit, se lăsă într-un hamac atârnat de grindă.

Vola dădu să plece, dar în prag se opri și se întoarse spre el să-l privească mai bine. Își încrucișă brațele pe piept, cu o expresie greu de descifrat întipărită pe chip.

— Ce e?

— Mă întrebam doar, spuse ea. Cum stai aici, pe verandă... Tu cum crezi că ești? Sălbatic sau domesticit?

Când Pax se deșteptă, era deja aproape seară. Durea care îl strângea de burtă de câteva zile încoace era și mai intensă, iar când încercă să se ridice în picioare, își pierdu echilibrul o secundă, iar membrele începură să-i tremure.

Își trecu în revistă toți mușchii, gândind că poate e rănit pe undeva, dar se analizează cu o curiozitate distantă. Odată, când fusese bolnav, băiatul îi vârase un medicament cu forța pe gât. După aceea, toate simțurile îi amortiră, iar reacțiile îi încetinară. La fel se simțea și acum.

Se lăsă să cadă pe pământul răcoros și privi cum, undeva, mai jos, Surul și perechea lui ieșeau din culcușurile lor. Cei doi adulmecară aerul, se ușurară, apoi porniră în căutare de hrană. Zbârlita țâșni dintr-o vizuină nu prea departe de locul în care se afla el, se opri doar cât să-i comande fratelui ei să rămână pe loc, apoi porni și ea în fugă după de-ale gurii.

În ziua în care urcase în mașină împreună cu băiatul, simțind tensiunea dintre oameni, Pax refuzase mâncarea de dimineață, așa că trecuseră deja trei zile încheiate de când nu mâncase nimic. Deși nu văzuse moartea

niciodată, înțelese că, dacă nu-și găsește ceva de mâncare, asta îl așteaptă. Gândul acesta nu-i dădu însă niciun imbold, ci se topi. Dar un al doilea gând, și anume că trebuie să-l găsească pe băiat și să se convingă că este în siguranță, îl convinse să se ridice din nou în picioare, întâi proptindu-se pe cele dinainte, apoi ridicându-se și pe cele dinapoi.

După o clipă, mintea i se limpezi cu totul. Trecu pe lângă vizuina în care se odihniseră Zbârlita și Sfrijitul. Acolo simți mirosul prăzii îngropate în pământul moale, dar acesta era însoțit de un puternic iz de amenințare, așa că nu se apucă să sape după ea. Mai încolo erau aruncate câteva oase, pe care nu mai rămăsese mai nimic și care urmau să fie curățate de animalele necrofage. Pax începu să scotocească prin hoituri. Nu găsi însă niciun strop de carne, cu excepția unui capăt de coadă de șobolan de mlaștină. Dar și în acesta mișunau viermii, căci era prea rănced și plin de zgârciuri ca să-l mănânce până și ciorile.

Pax se aplecă spre rămășițe. Deschise botul, dar duhoarea îl făcu să se dea înapoi. Asta nu era mâncare.

Mai făcu vreo câțiva pași, clătinându-se, și își îngropă botul într-un petic de trifoi proaspăt. Mestecând vreo câteva fire de trifoi, ca să-și alunge din nările sensibile mirosul fetid. Le înghiți, apoi se puse pe păscut de-a binelea. Simplul fapt că mânca era o mângâiere pentru bietul lui stomac, micșorat de foame, dar ce făcea el era o păcăleală. Numai din trifoi nu avea cum să capete energie. După câteva îmbucături, îi veni din nou în minte cu limpezime gândul dinainte: trebuia să-l găsească pe băiat!

În același moment, auzi prin iarbă niște sunete. Înainte ca simțurile lui adormite să se trezească, simți cum ceva greu cade pe el.

Era Sfrijitul, care îi sărise în spinare, chicotind încântat că reușise să-l prindă pe nepregătite. Dar, fiindcă Pax nu făcu nicio mișcare ca să și-l scuture din spinare, Sfrijitul începu să-l studieze. Pax stătu nemișcat în timp ce puiul îl mirosi și-l linse. Nu mai avea vlagă nici cât să-l alunge de lângă el.

— *Ești bolnav?*

Pax închise ochii, ferindu-i de lumina soarelui ce începuse să apună. Nu răspunse nimic.

Sfrijitul făcu vreo câteva salturi și dispăru, dar după câteva minute, se întoarse cu un vierme care îi atârna din gură și pe care îl puse pe pământ, la picioarele lui Pax.

Pax se trase într-o parte, dar îi veniră din nou în minte gândurile de mai înainte. Trebuia să-l găsească pe băiat. Dacă mânca, nu risca să moară. Așa că luă viermele în gură și mușcă din el. Nefiind însă obișnuit cu gustul de carne crudă, Pax se scutură, îngrețșat.

Sfrijitul săpă și mai scoase din pământ un vierme, pe care din nou îl puse în fața lui Pax. De data aceasta, Pax se ridică în picioare și făcu câțiva pași înainte de a se lăsa iar la pământ.

Sfrijitul porni după el și îi dădu un ghiont.

— *Mănâncă!*

Pax încercă să facă pe autoritarul.

— *Pleacă!*

Micul vulpoi îl privi un moment, apoi se întoarse și începu să țopăie prin iarbă. Cu un oftat de ușurare, Pax își așază capul pe labe. Nu mai avea vlagă nici măcar cât să reziste acum. Dar, după câteva clipe, Sfrijitul

apăru din nou, ținând în bot ceva rotund. Îi puse darul în față, iar acesta se sparse.

Era un ou. Mirosul lui redeșteptă o amintire în min-tea lui Pax. Odată, când era foarte mic, explorând bu-fetul din bucătăria oamenilor, găsise un glob alb și tare. Îl lovise cu piciorul, gândind că era unul dintre lucrurile acelea cu care se juca băiatul. Globul se rostogolise pe podea și se sparse, dând la iveală un secret delicios.

Tatăl lui Peter intrase în bucătărie, în timp ce Pax încă lingeă ultimele picături și-l alungase, lovindu-l. Coastele îl duruseră de la lovitură, dar meritase. După aceea, Pax făcea câte un raid prin bufetul din bucătărie ori de câte ori rămânea singur, căutând și alte ouă. De câteva ori avusese chiar noroc.

Oul de prepeliță pe care i-l adusese Sfrijitul era mai mic, iar coaja lui pistriuată era plină de iarbă uscată. Avea un iz mai puternic decât ouăle pe care le mâncau oamenii. Dar nu era nicio îndoială. Era un ou.

Pax se ridică. Sfrijitul se dădu înapoi pentru a-i face loc lui Pax să înșface prada aceea cu gâlbenuș. Pax linse iarba de ultimele picături de ou, după care ridică privi-rea, încercând să-și exprime recunoștința.

Sfrijitul nu mai era lângă el, dar după câteva momente se întoarse, ținând în gură cu mare grijă încă două ouă. Pax le devoră rapid. Sfrijitul o șterse și se mai întoarse încă de două ori. Pax mănca tot. În cele din urmă, cu stomacul plin după ce înghițise șapte ouă, se lăsă pe pragul de nisip din fața vizuinilor și închise ochii.

Sfrijitul sări pe o rădăcină cioturoasă, aflată deasu-pra vizuinilor. Se ridică în picioare și se înălță cât putu de tare. Și cât timp Pax dormi, Sfrijitul cel mititel stătu de pază.

Peter recunoscu pașii Volei – bocănitul greu, de lemn, urmat de sunetul mai molcom al unui pantof – și lăsă bucățile de lemn să cadă înapoi în lada de lemne. Se propti în pragul ușii, urmărind-o cu privirea pe Vola, care pompa apă în chiuveta din bucătărie.

— Ai stat cu piciorul în sus?

— Aproape tot timpul.

De fapt, se ridicase în picioare de cel puțin douăsprezece ori ca să facă tracțiuni la bară și ridicase și făcuse exerciții, folosind bucăți de lemn pe post de greutate, timp de jumătate de ceas. Îl dureau brațele, dar și piciorul îl durea rău, câtă vreme nu îl ținea în sus. Dar nu putuse să zacă fără să facă nimic, știind că Pax era pe undeva, pe afară.

Vola începu să-și săpunească mâinile, fără să se întoarcă spre el.

— Ai scris scrisoarea?

Peter își trase cârjele mai aproape. Deja se simțea mult mai bine cu ele sub brațe.

— Am scris-o, dar...

— Fără niciun „dar“. Ai să-i scrii bunicului tău o dată pe săptămână. Prietenul acela al meu care este șofer

de autobuz, cel despre care ți-am spus, Robert Johnson... Am să-l rog eu să le expedieze din diferite localități prin care trece. Asta este prima condiție, îți aduci minte?

Peter încercă să se întoarcă pe călcâie și se clătină, dar reuși să se remonteze. Atunci se balansă, sprijinindu-se pe cârje, și merse mai ușor.

— Ești în regulă?

— Sunt bine.

— Bun.

Vola atârână prosopul de vase în cârlig, merse până la șemineu și începu să rupă ziare, pe care le puse pe grătarul șemineului.

— Hai să trecem la cea de-a doua condiție atunci. Brățara-amuletă pe care o porți. Bănuiesc că era a mamei tale. De ce o porți cu tine? De ce brățara și nu altceva?

Peter își simți toți mușchii încordându-se, așa cum i se întâmpla întotdeauna atunci când îl întreba cineva despre mama lui. Era ca și când, pentru a se putea hotărî dacă este bine sau nu să vorbească despre ea, ar fi trebuit să se transforme întâi în stană de piatră. De obicei nu-i plăcea să vorbească despre ea cu oameni străini. De aceea fu surprins să constate că mâinile încleștate pe cârje i se relaxară ușor și că îi dispăre nodul din gâtleej.

— O purta tot timpul. Când eram foarte mic, ridica brațul și mă lăsa să mă joc cu brățara ei. Nu-mi amintesc asta, dar am văzut într-o poză. Îmi amintesc însă că mi-a povestit despre ea. Despre amuletă, vreau să zic. Este o pasăre phoenix. Asta este o pasăre foarte specială. Este roșie cu auriu și purpuriu, culorile răsăritului de soare, și...

— Învie din cenușă. Știu ce este o pasăre phoenix.

— Așa este. Dar reînvie din propria ei cenușă. Asta este partea care îi plăcea mamei mele cel mai mult.

— Din propria ei cenușă?

— Da. Când își simte sfârșitul aproape, își construiește un cuib într-un copac, sus de tot, departe de toate.

Peter se opri. Deodată îi veni în minte că și casa Volei semăna cu un cuib. Se învârti roată pe cârje și privi de jur împrejur. Da. Era ca un cuib secret, protejat, înconjurat de copaci. Departe de toate.

Se întoarse înapoi spre Vola, care tocmai clădea niște vreascuri. Spera că femeia nu-i citise gândurile.

— Și phoenixul își umple cuibul cu lucrurile lui preferate. Parcă smirnă și scorțișoară zice povestea. Apoi cuibul se aprinde, iar trupul bătrân al păsării arde. Și pe urmă, din cenușa păsării vechi se înalță o pasăre nouă. Mamei îi plăcea mult povestea asta. Zicea că înseamnă că indiferent cât de rău merg lucrurile, întotdeauna ne putem înnoi.

Vola nu răspunse. Scăpără un chibrit de marginea rugoasă a cutiei și privi cum se aprinde focul. În lumina flăcărilor, chipul ei părea aspru. Puse pe foc două bucăți de lemn, apoi încă una.

— Du-te să-ți încerci cârjele pe afară cât mai este lumină, spuse ea, fără a-și ridica privirea spre el.

Peter deschise ușa din față și trecu de treaptă, răsuflând ușurat că poate ieși din încăpere. Nu avea idee ce anume din ceea ce spusese fusese greșit. Probabil că atunci când trăiești singur în pădure, devii cam ciudat. Dar Vola avea dreptate când îi spunea că trebuie să mai exerseze mersul pe afară. Pierduse deja o zi întreagă. O zi întreagă! Dar, deși avea nevoie de antrenament

și de timp să se i vindece piciorul, avea de gând să plece de aici cât de repede posibil.

Ieși din curtea frumos curățată și se îndreptă spre locul în care terenul accidentat era înțesat de rădăcini și tufe. Îi luă chinuitor de mult timp ca să înconjoare casa. A doua tură o făcu ceva mai repede, iar la a cincea începu să se simtă aproape în largul lui, dar pe când intră înapoi în casă șontăcăind, era learcă de sudoare.

În casă era liniște, cu excepția focului care pocnea. Vola ședea într-un fotoliu și cosea ceva galben. Deodată și liniștea, și felul în care soarele la apus scălda casa în pace, de parcă totul în lume era așa cum trebuia să fie, toate i se părură lui Peter false.

Fiindcă, de fapt, totul era *greșit* în lume! Mai trecuse încă o zi și Pax era tot singur pe undeva, pe afară. Urma încă o noapte în care lui Pax avea să-i fie frig. Probabil că îi era și foame și era speriat. Și dacă nu reușise să găsească apă?

Peter merse șchiopătând până în celălalt capăt al încăperii. La jumătatea drumului se împiedică cu una dintre cârje de un covor și fu nevoit să-și înfigă cealaltă cârjă în perete ca să nu cadă peste un felinar.

— Fă pași mai mici. Mai târziu ai să înveți să faci și pași mai mari.

— Mai târziu? Mai târziu vulpoiul meu va fi mort.

Aruncă cârjele la pământ și se lăsă pe unul dintre scaunele din jurul mesei din bucătărie.

— Ce rost are, oricum? Cum au să funcționeze toate astea?

Vola își lăsă cusătura în poală.

— Dar ce, ți se pare că eu sunt Mafalda?

Vola ieși pe terasă, de unde se întoarse cu o pungă de gheață. Îi ridică lui Peter piciorul pe un scaun și îi așeză gheața pe picior.

— Nu cunosc răspunsul la toate întrebările tale, adăugă ea.

Uitându-se la piciorul care nu-l mai ajuta, Peter își aminti de tot ce nu putea face acum. Își întoarse privirea într-o parte.

— De ce nu? Nu se presupune că ești înțeleaptă și așa mai departe? Locuiești aici, singură, cu... cu toate astea, spuse Peter, arătând cu degetul mare spre bilețelele prinse cu pioneze pe panoul din spatele lui. Cu toate cartonașele astea de bingo filozofic. S-ar presupune că ar trebui să fii cel puțin înțeleaptă, nu-i așa? Sau poate că ești o vrăjitoare sau așa ceva.

Peter aproape că nu se mai recunoștea. Cum îi vorbea el femeii aceleia atât de obraznic? Avu impresia că în el se produc niște scurtcircuite, ca și când toate impulsurile lui ar fi țâșnit din el direct afară, fără să-i mai treacă prin creier. Încă o dată nu se afla acolo unde ar fi trebuit să se afle și de data aceasta nici piciorul acesta nu-l ajuta să ajungă acolo unde ar fi trebuit să ajungă, iar Pax era încă tot de unul singur pe undeva.

Vola scoase o găleată dintr-un bufet și o așeză în chiuvetă.

— Cartonașe de bingo filozofic! spuse ea, cu o mutră doar vag ofensată. Încerc și eu să pricep ceva din viața asta. Nu cunosc răspunsul la toate întrebările tale.

— Atunci cine le cunoaște? Nu-mi spune că tatăl meu, fiindcă în zilele acestea el lipsește un pic.

„Și fiindcă din pricina lui s-au întâmplat toate astea!“ Peter își încheștă fălcile ca nu cumva să-i scape cuvintele

acestea și se strădui să-și domolească ritmul respirației. Nu era furios. Era numai frustrat. Oricine s-ar fi simțit la fel. Lacrimile îi țâșniră din ochi pe neașteptate (ce se întâmpla cu el în ultimul timp?). Își frecă ochii cu pumnii.

Vola porni spre el, dar apoi păru că s-a răzgândit. Se dădu înapoi și se rezemă de bufet.

— Ești furios, spuse ea simplu, de parcă ar fi spus doar că Peter are părul negru sau că soarele apune.

— Nu sunt furios, spuse Peter.

Își desfăcu pumnii și respiră încet, numărând până la zece. Așa făcea întotdeauna atunci când voia să se calmeze. Fiindcă nu voia să fie ca tatăl lui, mânat mereu de mânia aceea amenințătoare, mânia aceea care mereu clocotea în el și care ar fi putut da pe dinafară în orice moment și ar fi putut răni pe oricine îi stătea în cale. Faptul că își cerea scuze după aceea nu reușea niciodată să îndrepte răul pe care îl făcuse.

Strânse din ochi, încercând să nu dea frâu liber lacrimilor.

— Nu sunt furios. Doar că nu eu am ales să se întâmple toate astea. Nu am ales eu să fie război. Nu am ales eu ca tatăl meu să se înroleze în armată. Nu am ales nici să plec de acasă. Nu am ales nici să merg la bunicul. Și categoric nu a fost alegerea mea să abandonez în pădure un animal de care am avut grijă timp de cinci ani.

— Tu ești copil. Nu tu iei hotărârile. Și eu aș fi furi-oasă. *Dyableman* de furioasă.

— Ți-am spus că nu sunt furios!

Peter își înghiți un oftat care se transformă într-un fel de hohot de râs ciudat. Din nou avea scurtcircuite.

— Tare îți mai place cuvântul acela.

— Despre ce cuvânt vorbești, băiete?

— *Dyableman*. Ce fel de cuvânt e ăsta, este o înjurătură? Tare mai iubești cuvântul *dyableman*.

Acum i se arseseră siguranțele cu totul.

— Dacă am fi în clasa a doua, continuă el, ți-aș spune că dacă tot îl iubești așa de tare, ar trebui să te măriți cu cuvântul acela.

Vola protestă cu un fel de croncănit puternic, ca de cioară.

— Chiar așa este, spuse ea. Ar trebui să mă las într-un *dyableman* de genunchi paradit și să cer în căsătorie cuvântul ăsta!

— Așa ar trebui să faci, spuse Peter pe un ton aproape isteric. Ar trebui să-i pui pe *dyableman*-ul ăla de deget un *dyableman* de inel și să-l ceri în căsătorie.

Peter își șterse obrajii și o privi pe Vola, care se apropie și se așază pe scaunul din fața lui.

— Bunicul meu obișnuia să înjure în limba lui maternă. Pe bunica asta o scotea din sărite, dar nu-i spunea nimic. Și ea cânta în italiană în timp ce gătea, așa că...

Vola ridică un deget și mângâie mănunchiurile de pene pe care le purta la gât.

— Eu am origini amestecate, adăugă ea încet.

După aceea, o bună bucată de vreme nu mai spuse nimic, dar nu-și luă ochii de la Peter. Cât timp tăcură amândoi, Peter simți că își spuneau un lucru foarte însemnat. Ceva ce avea legătură cu tunelul lung și întunecat pe care îl simțea îngustându-se tot mai mult în jurul lui.

— Speram că am să-l pot găsi pe Pax într-o săptămână, poate zece zile, spuse el în cele din urmă, privind în jos spre piciorul bolnav. Dar acum...

— Pax? Așa îl cheamă? Asta înseamnă „pace“, știi?

Peter știa asta. Multă lume îi spusese.

— Da, dar nu de aceea i-am pus numele ăsta. În ziua când l-am adus acasă, l-am lăsat singur un minut, un singur minut, ca să-i aduc ceva de mâncare. Când m-am întors, nu mai era nicăieri. Mi se vârase în ghiozdan și adormise acolo. Ghiozdanul avea cusută pe el o etichetă pe care scria „Paxton“. Eu aveam doar șapte ani atunci. M-am gândit în sinea mea: „*Paxton*. E un nume foarte bun“. Începea cu P, la fel ca Peter, înțelegi? Dar acum...

— Acum ce?

— Acum Pax este singur-singurel din pricina războiului. L-am lăsat acolo din pricina războiului. A războiului, nu a păcii. Cum se numește asta? Ironie? Oricum, numele lui este foarte nepotrivit acum. Fiindcă din pricina războiului Pax ar putea să moară.

— Poate că da, poate că nu. S-ar putea să supraviețuiască. Este primăvară. Cred că o să-și găsească o grămadă de mâncare.

Peter scutură din cap.

— Vulpile își învață puii să vâneze de pe la opt săptămâni. Eu l-am găsit cu mult înainte să împlinească vârsta asta. Veterinarul a spus că avea poate vreo două săptămâni. Și dacă ar da peste o duzină de șorice, fiecare din ei pe câte o farfurioară, tot n-ar fi în stare să-i prindă. Nu mănâncă decât ce i se pune în castron și resturile pe care îl las să le șterpelească.

— Ce fel de resturi? Orice găsește?

Peter ridică din umeri.

— E înnebunit după untul de arahide. Îi plac crenvurștii. Îl plac foarte mult ouăle. Dar dacă va găsi numai resturi rămase de la un picnic, va muri de foame. Cred

că apă își va găsi singur și probabil că o săptămână ar putea rezista fără hrană, dar după aceea...

Peter își lăsă capul în mâini.

— E vina mea. Nu eu am hotărât să se întâmple așa, dar nici nu m-am împotrivit în niciun fel. Nu știu de ce nu m-am împotrivit.

Dar de fapt știa prea bine. Când tatăl său îi dăduse ordinul acela în legătură cu Pax, Peter își adunase tot curajul de care era în stare și spusese:

— Nu! N-am să fac asta.

Dar tatălui său îi scăpăraseră ochii de mânie și ridicase pumnul, care se oprise cu o fracțiune de secundă înainte de a atinge obrazul lui Peter, într-un gest atât de amenințător, încât Pax începu să mârâie, alarmat.

Și Peter ridicase pumnii, iar furia pe care o simțise împotriva tatălui lui îl speriasse chiar mai mult decât amenințarea.

În urechi îi sunară din nou cuvintele bunicului lui („Așchia nu sare departe de trunchi“) și în clipa aceea i se făcu din nou greață și frică în același timp. Coborî privirile și le fixă asupra mesei vechi din lemn de pin, ca să ascundă sentimentele rușinoase din pricina cărora simțea că obrații îi iau foc.

Vola întinse amândouă mâinile spre el și îi așeză palmele pe creștetul capului. De când murise mama lui, nu-l mai atinsese nimeni, cu excepția câte unei rare bățai pe umăr din partea tatălui său, atunci când îi spunea „Bravo!“ sau a unui pumn în braț din partea vreunui prieten de-al lui. Vola se opri! Parcă și-ar fi dat seama că Peter avea nevoie de timp ca să se obișnuiască cu atingerea. Apoi își apăsă și mai tare palmele pe creștetul lui.

Era ciudat, dar Peter nu se trase, nu se clinti și nici măcar nu respiră. Fiindcă în clipa aceea, singurul lucru care îl ținea ca să nu se spargă în bucăți era strânsoarea mâinilor ei.

— Bun, acum s-a terminat totul, spuse ea. Nu-i așa? Vola se ridică în picioare.

— Poate că nu știu eu răspunsurile la toate întrebările, băiete, dar știu cu siguranță un lucru despre tine. Trebuie să mănânci, și trebuie să mănânci bine. Ai doisprezece ani, ai dormit în frig și trebuie să ți se vindece piciorul. Acum am să-ți așez osul la loc. După aceea, eu am să mă apuc de gătit, iar tu de mâncat și niciunul dintre noi n-o să se oprească până ce nu vei spune tu. Ai priceput?

Peter își simți brusc stomacul ca pe un crater gol, grohăitor.

— Da, să trăiți, am priceput!

Vola începu să cotrobăie pe sub chiuvetă, de unde scoase un sac de ghips. Peter o privi curios. Femeia cernu niște ghips în găleată, după care pompă în găleată și niște apă. Apoi aduse mai aproape obiectul pe care îl cususe.

— Pune piciorul sus.

Vola îi puse o pernă sub genunchi și îi trase pe picior o mânecă matlasată. Semăna cu un ciorap, doar că nu avea vârf.

Peter recunoscă materialul galben cu carouri. Aruncă o privire înspre dormitor ca să verifice.

— Ai tăiat cuvertura?

— Pot face alta când vreau. Piciorul tău însă are nevoie de ceva moale.

Luă încă o bucată din cuvertură și tăie vatelina din ea în fâșii, apoi rupse pânza galbenă tot în fâșii și le înmuie în ghips.

— Ține piciorul la nouăzeci de grade.

Apoi Vola îi înfășură fâșiile în jurul labei piciorului, al gleznei și în sus, până la jumătatea gambei, obținând un fel de cizmă groasă, pe care o mai consolidează cu ghips.

— Nu mișca piciorul. Nici măcar degetele.

Vola ieși pe terasă, de unde se întoarse cu brațele pline. Așează două tigăi de fontă pe arzătoarele aragazului, puse în fiecare tigaie câte o bucată zdravănă de unt, apoi aprinse focul. Sparse câteva ouă într-un castron galben, pe urmă începu să le bată, adăugând lapte, apoi făină albă de porumb.

Peter se pomeni înconjurat de o boare răcoroasă și înmiresmată de pământ reavăn și de unt încins. Aruncă o privire spre ghipsul gros, care începuse să se usuce. Piciorul lui era în siguranță acum, înfășurat în fosta cuvertură a Volei.

— Îmi cer scuze pentru ce am spus, spuse el, arătând din cap spre panoul de pe perete.

— Despre cartonașele mele cu bingo filozofic? spuse ea dând din cap. Măi Peter-fără-bătă, acelea sunt doar niște lucruri pe care le consider adevărate în legătură cu lumea. Lucruri universale. Importante sunt lucrurile pe care le înțeleg despre mine însămi. Pe acelea le țin într-un alt loc, fiindcă sunt mai intime.

— Cum adică?

— Cum adică importante sau cum adică sunt mai intime?

Peter ridică din umeri. *Oricare. Amândouă.* Se lăsă pe spate, așteptând.

Vola îl cântări din priviri în timp ce tăie o felie dintr-o bucată de șuncă, apoi o puse într-una dintre cele două tigăi. Luă trei polonice de aluat, le turnă în cealaltă

tigaie, unde începură imediat să sfârâie, apoi puse castronul jos.

— Am să-ți spun o poveste, spuse ea. Când am fost lăsată la vatră, nu-mi mai aminteam niciun singur lucru adevărat despre mine însămi. Asta se întâmplă din pricina instrucției. Nu mai ești o persoană, devii doar o piesă pe care o pot modela în mașinăria lor. În prima mea zi de civil m-am simțit pierdută. Absolut pierdută. Am intrat într-un magazin alimentar, m-am uitat la toate produsele și m-am tot întrebat pentru cine trebuie să cumpăr de mâncare. Cu ce anume să umplu stomacul gol al acestei persoane? Cu tocană sau cu plăcintă? Cu fasole sau cu pâine? Când am ajuns la raionul cu fructe și legume am izbucnit în lacrimi fiindcă nu-mi mai aminteam absolut nimic despre mine însămi.

Apoi Vola tăcu și închise ochii.

— Și ce s-a întâmplat? întreabă Peter după un moment.

— Ce s-a întâmplat?

— În magazin? Ce s-a întâmplat în magazin?

— Aha.

Vola se întoarse spre aragaz și întoarse clătituțele din mălai. În cele din urmă spuse:

— Unt de arahide.

— S-a *întâmplat* unt de arahide?

Vola ridică mâinile în aer.

— S-a *întâmplat* că mi-a venit în minte untul de arahide. Și am avut noroc că mi-a venit în minte. Eram în magazin, pe jos, pe un linoleum murdar, cu carouri roșii și albe, n-am să uit asta niciodată, și plângeam. Și știam că n-am să mă ridic în picioare până ce n-am să-mi amintesc ce mâncare îmi plăcea.

Vola așeză clătituțele pe o farfurie albastră, apoi se opri. Peter se gândi că poate Volei i-a venit în minte din nou ce s-a întâmplat cât a stat pe podeaua magazinului. Era bucuros că n-a văzut niciodată așa ceva – o femeie în toată firea șezând pe jos, pe podeaua murdară a unui magazin alimentar, și plângând. O femeie nebună, fără un picior. Deodată simți că ar fi vrut să o protejeze și speră că nu răsese nimeni de ea și că Vola ieșise de acolo cu bine.

— Și... continuă ea. Oh, în cele din urmă mi-am amintit. Mi-am amintit că bunica mea mi-a povestit cum am descoperit sandviciurile cu unt de arahide și apoi în fiecare zi i-am cerut câte un sandvici cu unt de arahide. Așa că m-am ridicat de pe podea și mi-am cumpărat niște unt de arahide și pâine. Mi-am umplut căruciorul cu unt de arahide și cu pâine, fiindcă hotărâsem să nu mai intru în magazin până n-o să-mi aduc aminte sigur ce altceva îmi plăcea să mănânc. Și mă temeam că va dura mult timp până îmi voi aduce aminte.

Vola puse șunca pe farfurie, turnă alături și o lingură de sos de mere și îi aduse farfuria mai aproape, împreună cu o carafă albă cu sirop de arțar.

— Mănâncă!

Peter își umplu farfuria cu sirop și își încărcă furculița cu de toate. Făina de mălai era crocantă și grunjuroasă, iar gustul fin, sărat al șuncii era pus în evidență de siropul dulce. Cea mai bună mâncare pe care își amintea să o fi mâncat vreodată.

— Și așa a fost? întrebă după ce răsese jumătate din farfurie. A durat mult până ți-ai amintit și altceva?

Vola îi apăsă ghipsul cu un deget.

— E aproape uscat. Mai ține-l nemișcat o vreme.

Se întoarse iar spre aragaz, mai tăie niște șuncă și mai turnă aluat în tigaie cu polonicul.

— Așa a fost. Cei din jurul meu ziceau că sufăr de TSPT, adică de tulburare de stres posttraumatic din cauză că fusesem în război. Și aveau dreptate să spună că sunt bolnavă. Dar știam că nu este chiar din pricina războiului. Doar că în război uitasem tot ce era adevărat despre mine însămi. Sufeream de fapt de o tulburare posttraumatică de uitare de sine. Bunicul meu era internat deja într-un cămin de bătrâni și era pe moarte. M-am mutat în casa lui, care fusese și casa mea, căci bunicii mei avuseseră grijă de mine câțiva ani. Trebuia să golesc casa. Era către sfârșitul verii. Livada era neîngrijită, sălbătică, dar tot am mai găsit câteva piersici prin pomi. Și asta a fost al doilea lucru bun care mi s-a întâmplat, după cel cu untul de arahide. Fiindcă atunci, brusc, mi-am adus aminte: Doamne, ce mult îmi plăceau piersicile acelea! Mă strecuram afară din casă noaptea ca să culeg piersici. Mă așezam pe iarbă sub pomi, cu o grămadă de piersici pe burtă, iar în jurul meu licăreau licuricii și țârâiau cosașii. Și mâncam toate piersicile acelea, de-mi ieșeau piersicile și pe urechi. Mi-am amintit toate astea cu atâta exactitate. Parcă puteam să simt și mirosul acelei amintiri, o și auzeam, îi simțeam și gustul. Dar nu pricepeam cum se putea ca fetița aceea să fie aceeași persoană cu cea care se îmbrăcase în uniformă, luase arma în mână și făcuse lucrurile pe care le făcusem eu în timpul războiului. Am întins mâna și am cules o piersică, apoi m-am așezat în iarbă și am mușcat din ea. Și atunci s-a întâmplat... Am mai regăsit o bucătică din mine însămi așa cum fusesem cândva.

Vola se apropie de masă cu tigaia și mai puse pe farfuria goală câteva clătite de mălai și șuncă, apoi se întoarse la aragaz.

— Oprește-te! spuse Peter.

— Să mă opresc? Păi, ăsta e sfârșitul povestirii oricum.

— Nu, vreau să zic că nu mai pot să mănânc. Mulțumesc!

Peter își dori din nou ca Pax să fie acolo, sub masă, și iar se întrebă dacă vulpoiului îi era foame în clipa aceea. Și atunci simți deodată, în mod ciudat, că nu, lui Pax nu-i era foame. Cel puțin nu în seara aceea, Pax avea ceva în stomac.

— Și pe urmă ce s-a mai întâmplat? întrebă el după ce mai luă din toate cu furculița. După aceea ai fost bine?

Vola puse tigaia în chiuvetă și se întoarse să se așeze la masă, în fața lui.

— Ce ne place să mâncăm? ăsta este doar un amănunt. Dar eu eram atât de pierdută, încât trebuia să regăsesc toate lucrurile adevărate în legătură cu mine. De la cele mai mărunte până la cele mai mari, cum ar fi în ce cred eu în adâncul sufletului meu.

Peter intui ce urma.

— Cum ar fi despre război. Acum ești împotriva războiului, așa este?

Vola își rezemă bărbia de degete.

— ăsta e un lucru complicat. Sunt pentru adevărul despre război. Trebuie spus adevărul despre război, despre prețul care trebuie plătit din pricina lui. Oamenii trebuie să spună adevărul despre prețul războiului. Mie mi-a luat foarte mult timp să aflu asta.

Se rezemă de spătarul scaunului, apoi continuă:

— Și ăsta a fost doar un lucru. Dar a trebuit să învăț din nou tot ce este bine și ce este rău din punctul meu

de vedere. Dar asta nu mi-a reușit, fiindcă lumea era prea gălăgioasă și nu-mi mai auzeam gândurile. Așa că m-am mutat în casa bunicului meu. Am hotărât să rămân acolo până ce voi afla din nou cine sunt eu.

Peter ridică privirea spre borcanele cu compot de piersici de pe etajera de deasupra lui, apoi își aminti de pomii înfloriți din grădină.

— Și încă ești aici, spuse el. Asta este casa, nu-i așa?

Soarele dogorea prin ceața zorilor. Cei doi vulpoi mergeau fără oprire de ore în șir, dar Surul era mai încet și trebuia să se odihnească des, așa că ajunseseră numai până pe luncă. Mare parte din timp, Pax păstră o distanță respectuoasă, pășind alături de vulpoiul mai în vârstă, dar din când în când o pornea la fugă cât îl țineau picioarele, minute în șir, după care făcea cale întoarsă.

Nu alergase niciodată în viața lui până atunci cu adevărat. Acasă, de jur împrejurul cuștii lui sau prin curte, putea doar să sprinteze, dar alergarea aceasta era altfel. Tălpile ovale i se vindecaseră deja. Abia atingea pământul cu ele, doar cât să se propulseze înainte. Și galopa tot mai iute și mai iute peste întinderi enorme acoperite cu iarbă.

După ouăle pe care le mâncase în ajun, simțurile i se ascuțiseră, iar mușchii i se învioraseră, dar de acum iar i se golise stomacul, iar mirosurile din valea caldă îi stârneau foamea. Dar când o să dea de oameni, o să fie rost și de ceva de mâncare.

— *Cât mai avem?*

— *Cale de două zile de mers.*

Surul îi descrise un loc cu niște ziduri vechi de piatră, mărginit de un râu, unde pământul mirosea vag a smoală și a cânepă.

— *Vom ajunge acolo pe seară. Așezările omenești sunt la distanță de încă o zi de mers după aceea.*

Pax nu își amintea de nicio așezare omenească. Nu își amintea de niciun râu. Din casa lui își amintea vag doar ușa. Își amintea în schimb stejarii care înconjurau casa, o grădină de flori rămasă în paragină, în care nu avea voie să intre niciodată și sunetele dinspre drum. De-a lungul drumului mai trăiau și alți oameni, îi putea mirosi, dar de văzut nu-i văzuse niciodată. Amintirile acestea începeau să pălească, la fel ca amintirea faptului că fusese închis într-o cușcă. Acum nu-și mai amintea cum arăta cerul prin hexagoanele formate de plasa de sârmă a cuștii.

Și-l amintea însă pe băiat. Ochii lui de culoarea alunei, cu pupilele lor ciudate, rotunde, felul în care închidea Peter ochii și își dădea capul pe spate și scotea un sunet aproape ca și când ar fi lătrat atunci când era bucuros. Gâtul lui sărat, care uneori mirosea a transpirație, iar alteori a săpun. Măinile lui, care se mișcau continuu, cu mirosul lor de ciocolată, pe care Pax îl iubea, și cu mirosul mănușii de baseball din piele, pe care îl ura.

Cum mergeau, Pax reflecta la enigma pe care o reprezenta celălalt miros al băiatului, mirosul lui de fond. Acesta purta în sine ceva între suferință și dorință, și izvora dintr-un dor adânc de ceva ce Pax nu putea pricepe.

Uneori, în încăperea care era vizuina băiatului, mirosul de suferință-dorință era atât de pătrunzător, încât acoperea toate celelalte mirosuri. Și totuși, băiatul nu

făcea nimic ca să dobândească lucrul pe care și-l dorea atât de mult. Ori de câte ori Pax simțea mirosul acela, alerga spre Peter, oriunde se afla acesta. Îl găsea prăbușit de-a curmezișul patului, strângând în mână obiectele pe care le ținea ascunse în sertarul de jos al biroului și cu chipul tot boțit. Atunci Pax își vâră nasul în mâneca tricoului lui Peter sau se cățara pe perdele, se prefăcea că nu se mai poate ține și cădea la podea. Făcea orice numai să-l facă pe băiat să se joace cu el. Dar când mirosul de suferință-dorință era foarte puternic, nu mai funcționa niciun truc. În zilele acelea, Peter îl alunga pe Pax afară și închidea ușa în urma lui.

Amintindu-și toate acestea, Pax simți impulsul de a o lua din nou la fugă, dar nu pentru bucuria pe care i-o pricinuia alergarea.

— *Războiul ăsta este tot mai aproape. Ești sigur că va distruge pe toată lumea în calea lui? Chiar și pe cei mai tineri?*

— *Da. Va distruge totul în cale.*

Pax îl împinse pe Sur cu botul cu respect, grăbindu-l. Trebuiau să lungească pasul. Bătrânul vulpoi îl privi cu atenție o clipă, după care o luă la picior. Traversară marginea mlăștinoasă a luncii, apoi începură să se cațere pe stâncile de piatră, de data aceasta umăr la umăr.

Ajungând în cel mai înalt punct, cei doi se opriră. Surul abia își mai trăgea răsuflarea. În fața lor se înălțau până la cer pinii, promițându-le o umbră deasă, răcoroasă. Dar amândoi simțeau foarte puternic în aer mirosul rivalului lor care vâna în acest teritoriu, pe care îl și marcase. Unda de amenințare din acest miros era inconfundabilă. Aproape imediat simțiră pământul vibrând ușor, sacadat. Cineva venea spre ei. Abia apucară

să se pregătească sufletește, când vulpoiul maro-roșcat țâșni dintre tufe, rânjindu-și dinții la ei și șfichiuiind din coadă.

Pax se trase înapoi, dar Surul, calm, făcu câțiva pași înainte, lăsându-se pe vine, într-o declarație de non-agresiune.

— *Suntem doar în trecere prin teritoriul tău.*

Rivalul însă nu luă în seamă salutul pacifist al Surului și sări la el, lovindu-l grozav pe bătrânul vulpoi în coastă și trântindu-l la pământ, apoi își înfipse colții în gâtul lui subțire.

Auzind țipătul de durere al Surului, lui Pax i se zbârli blana pe spinare, iar inima începu să-i bată mai repede. Mușchii îi zvâcniră de furie. O furie cum nu mai simțise decât o singură dată, în primele zile pe care le petrecuse cu oamenii, când tatăl ridicase o mână la băiat, iar Pax, fără să se gândească la nimic, țâșnise din celălalt capăt al încăperii și se repezise la cracul pantalonului bărbatului, sfâșiindu-l furibund cu dinții lui mărunți. Și acum, ca și atunci, spinarea i se arcuise și din adâncul gâtului îi ieșise un mârâit amenințător.

Adversarul se întoarse mirat. Pax se repezi spre el cu capul înainte. Se rostogoliră unul peste celălalt, mușcându-se de urechile fragile și înfigându-și unul celuilalt ghearele picioarelor dinapoi în blana moale de pe burtă. Celălalt vulpoi era un luptător încercat, dar lui Pax îi dădea putere instinctul de a proteja. Când reuși să-l prindă pe celălalt vulpoi de gât, adversarul se împletea pe picioare și începu să dea înapoi, scheunând.

Pax sări în fața Surului ca să-l protejeze, așa cum obișnuia să facă și cu băiatul lui cu multă vreme în

urmă. Își înalță pieptul și mârâi un avertisment. Adversarul dispăru.

Pax se scutură de sângele care îi picura din câteva zgârieturi superficiale, apoi îi curăță și Surului rana. Mușcătura era adâncă. Îi spuse Surului că ar trebui să facă cale întoarsă.

— *Nu, am să merg mai departe.*

Cei doi merseară mai departe fără oprire încă un ceas printr-o pădure luminoasă. Pax se abținea să n-o ia înaintea Surului, care era slăbit, dar era mulțumit că cel puțin înaintau în continuare. Dar în clipa în care un stol de ciori ateriză pe ramurile golașe ale unui nuc pecan, Surul se opri și se așeză la rădăcina copacului, ascultând cu urechile ciulite zarva pe care o făceau.

Pax așteptă și el, dar avea răbdare. După o clipă, bătrânul vulpoi lătră după el.

— *Războiul este tot mai aproape.*

— *De unde știi?*

— *De la ciori. Ascultă!*

Pax înclină capul. Pe ramurile mai joase ale copacului aterizară și alte păsări gălăgioase, apoi, fluturând din aripi, se mutară mai sus, asemeni unui vârtej ce anunță o primejdie.

— *Sunt agitate.*

Ciorile își adunară umerii, își zbârliră penele, tresăriră și își lăsară ciocurile în jos, țipând.

Zarva lor îi întinse lui Pax nervii la maxim.

— *E mare debandadă.*

Ascultă cu și mai mare atenție. Ceea ce simți îl neliniști. Încercă să descrie: aer îmbâcsit de mirosul morții, flăcări și fum, sânge într-un râu, râul înroșindu-se

de atâta sânge, întreg pământul înecându-se în sânge, haos.

— *Totul a fost distrus. Fibrele copacilor, norii, până și aerul a fost sfâșiat.*

— *Da. E război. Unde?*

Pax se mai concentrează o dată.

— *Spre vest. Încă e departe, dar se apropie. Iar acum un mic grup de războinici a venit dinspre sud ca să se alăture.*

Dinspre sud...

Pax porni la pas, în timp ce Surul se străduia să se ridice în picioare. Pax se oferă din nou să facă restul drumului singur, dar și de data aceasta Surul refuză să se întoarcă acasă. Așadar, porniră mai departe, din nou mai încet decât ar fi vrut Pax. Se opriră din când în când, doar cât să mănânce niște viermi și fructe. De câte ori se opreau, Pax amușina aerul, încercând să prindă vreo urmă de miros familiar și ciulea urechile, sperând că va auzi de undeva sunetul vocii băiatului. Dar nimic, nimic.

Își ridică botul și lătră prelung, dureros, pe o singură notă.

Trecuse atât de multă vreme de când nu-l văzuse pe băiatul lui. Până să se despartă, nu stătuseră niciodată departe unul de celălalt mai mult de o jumătate de zi. Deseori Peter pleca de acasă dimineața. Pax măsura cușca dintr-o parte într-alta, tot mai agitat, până după-amiază, când Peter se întorcea, purtând pe el mirosul altor pui de oameni și izul straniu al autobuzului mare, galben, care îl aducea până acasă. Și, în fiecare după-amiază, Pax îl examina, încercând să detecteze orice posibilă rană, și se asigura din nou că băiatul era teafăr. După aceea se putea relaxa și puteau începe să se joace.

De acum trecuse de amiază. Pax lătră din nou. De data aceasta își înălță și Surul vocea ca un ecou. Pax se întoarse în fugă până la potecă. Era nerăbdător să pornească mai departe. Surul se clătină pe picioare.

Pax își dădu seama că Surul trebuie să se odihnească. Îl conduse pe vulpoiul rănit până la un loc acoperit cu mușchi, la umbra rotundă a unui pin. Surul își așeză capul pe labe și, până ce Pax îi curăță din nou rana, adormi.

Cât stătu de veghe, Pax se gândi la lucrurile pe care îi plăcea cel mai mult să le facă împreună cu băiatul, atunci când îl găsea: se rostogoleau pe afară împreună, se jucau de-a vânătoarea, explorau curtea acoperită cu iarbă și păduricea din spate. Își aminti și cum îl recompensa băiatul: cum îi zâmbea larg, salutându-l, cum îl scărpină zdravăn pe greabăn, apăsând cu degetele în blana lui exact atâta cât trebuia. Își aminti câtă pace era atunci când se încolăcea la picioarele băiatului, în fața șemineului.

Gândurile acestea îl liniștiră. Adormi cu amintirea senzației pe care i-o stârneau degetele lui Peter atunci când îi frământa pielea moale dintre omoplați. Amintirea aceasta era atât de vie, încât blana i se zbârli în locul acela. Asta până în clipa în care un vânticel răzleț îi aduse în nări un miros care îl făcu să se deștepte pe dată.

Carne! Carne friptă, așa cum găteau oamenii lui uneori pe foc, în curte. Băiatul îi dădea și lui să mănânce bucăți de carne din care picura grăsimea. Zile întregi după aceea, Pax scotocea prin cenușa vetrei, căutând după vreo bucatică de carne rămasă pe acolo. Chiar și vreun os ars era o adevărată comoară pentru el.

Pax se ridică în picioare și trase adânc aer în piept. Da, era miros de carne friptă. Îl împunse pe Sur cu botul.

Oamenii sunt aproape.

Acum, că se odihnise, Surul era mai vioi, așa că putură să o ia iar la picior. Cu cât se apropiau, Pax o tot lua la goană înainte. Se simțea ușor, căci după atâtea zile în care nu mai mâncase, nu-i mai rămăsese în corp nici urmă de grăsime. Alerga așa cum aleargă vulpile, cu trupul încordat, ca o săgeată, iar vântul îi răvășea blana. Bucuria nou descoperită a alergării, laolaltă cu imboldul pe care i-l dădea noaptea ce începea să se aștearnă și speranța de a-l regăsi pe băiatul lui, toate acestea îl făceau să țâșnească printre copaci ca un fel de foc lichid, neafectat de gravitate. Ar fi putut alerga așa fără încetare, mereu.

La un moment dat, galopând, ieși din pădure și văzu în fața lui un râu lat. Dincolo de râu se întindea un câmp liber, neted, pe care se înălțau niște ziduri masive din piatră, numai ruine. Începuse să se lase seara. În colțul cel mai îndepărtat al ruinelor de piatră Pax văzu o duzină de bărbați adunați în jurul unui foc. Mâncau. Și mai încolo se vedeau niște corturi așezate ciorchine și câteva vehicule mari.

Vântul bătea acum către răsărit. Fumul de carne prăjită încă umplea aerul greu, dar mirosul oamenilor nu se simțea decât vag. Frustrat, Pax alergă în sus și în jos pe malul râului, dar din niciun punct nu reuși să diferențieze un miros de om de altul.

Dar cel puțin știa sigur că băiatul lui nu era acolo. Niciunul dintre oamenii aceia nu avea silueta de trestie a băiatului, niciunul nu avea mișcările lui energice și

rapide, niciunul nu avea ținuta lui Peter, dreaptă, numai cu capul ușor aplecat înainte. Răsuflă ușurat. Celelalte mirosuri care veneau dinspre tabără, mirosul de fum, cel de motorină, cel de metal încins și izul acela ciudat, întunecat, electric, toate acestea erau lucruri de care Peter ar fi fugit.

Surul ieși și el din pădure șchiopătând și se lăsă să cadă pe malul râului, lângă Pax. Cei doi vulpoi rămaseră unul alături de celălalt, privindu-i pe oamenii care terminaseră de mâncat, iar acum stăteau adunați în jurul focului, pălăvrăgind și râzând.

— *Sunt războinici?* întrebă Pax.

— *Nu încă. Deocamdată sunt pașnici. Îmi amintesc eu bine pacea asta.*

Bătrânul vulpoi își îndoi picioarele dinainte sub piept.

— *Și cei cu care am locuit eu se adunau la sfârșitul zilei întocmai ca oamenii de pe celălalt mal al râului.*

Deodată Pax își aminti: mai văzuse și el așa ceva. Nu se mai întâmplase de câțiva ani buni, dar uneori, la sfârșitul câte unei zile, și oamenii lui ședeau împreună în încăperea care era vizuina băiatului. Tatăl aducea o cutie tare, plată și subțire, cu multe semne în ea, făcută din multe-multe straturi de hârtie și și-o puneă în poală. Tot hârtie, așa cum avea și Pax în cușca lui pe post de așternut, dar aceasta nu era ruptă. Oamenii lui întorceau straturile de hârtie una câte una și le studiau. Pax își aminti că în serile acelea oamenii lui erau mai apropiați ca oricând, iar armonia dintre ei îi îngăduia și lui să lase garda jos pentru o vreme.

Pax avu o senzație ciudată, ca și când i-ar fi rămas pieptul mic pentru cât de mare îi era inima.

Cei doi vulpoi se întoarseră din nou spre locul unde erau oamenii. Unii încă stăteau ghemuiți în jurul focului, dar alții se mutaseră, luminându-și drumul cu felinarele, în locul dintre corturi și camioane. Când se întunecă de-a binelea, se ridicară în picioare și ceilalți, cei rămași lângă foc. Își goliră cănille de cafea, acoperiră focul cu pământ și intrară în corturi.

Surul se ridică și el în picioare și porni șchiopătând la deal în sus, înspre o tufă mare de cucută înflorită. Se răsuci și se făcu colac pe pământul acoperit cu ace de pin, vârându-și nasul sub tufă.

Pax însă nu se putea odihni. Stârnită de mirosul de carne, foamea începu să-l chinuie din nou. Alergă până pe malul râului. Curentul de apă era moale. Își vârî capul în apă și începu să bea, apoi sări pe o piatră acoperită cu mușchi, alunecoasă, dar stabilă. Atunci, cu ochii țintă la strălucirea tăciunilor care începeau să se stingă, hotărî ce avea de făcut. O săritură, un pleosc! în apă și corpul lui începu să facă un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată, dar pe care putea foarte bine să îl facă, și anume începu să înoate. După un minut ajunse pe celălalt mal și se scutură de apă.

Dinspre corturi nu se simțea nicio mișcare și nu se auzea niciun sunet.

Pax se furișă fără zgomot până în celălalt capăt al câmpului și urcă dealul. Înconjură tabăra, apropiindu-se încet de vatra focului.

Mirosul primejdiei era foarte puternic. Îi venea foarte greu să n-o ia la fugă. În definitiv, el era obișnuit doar cu cei doi oameni ai lui, unul pe care îl iubea și altul pe care îl tolera. De câteva ori se furișă până chiar lângă foc, unde regăsi mirosul de carne amestecat cu

mirosul soldaților care parcă îl avertiza, dar de fiecare dată se retrase în salturi.

Nu putu rezista în fața unui os de porc azvârlit pe acolo, mirosind încă a grăsime. Pax se repezi înainte. La un moment dat, în timp ce înfuleca din carnea plină de cenușă, dar caldă încă, fu întrerupt de un zgomot de pânză de prelată. Speriat, încremeni.

Unul dintre bărbați ieși dintr-un cort. Se întinse, iar Pax îi distinse silueta în lumina felinarului. O umbră prelungă se întinse pe pământ, acoperind silueta vulpoiului. Bărbatul se trase într-o parte și se ușură într-o tufă. Mirosul de urină ajunse până la Pax, care deodată se zbârli, alarmat. Era tatăl băiatului.

— Ajunge!

Cuvântul acesta, împreună cu mâna Volei pusă pe umărul lui, îl făcu pe Peter să răsufle ușurat. Tocmai la timp. Piciorul îi pulsa de durere, umerii îl dureau, iar la subraț era atât de iritat, încât începuse să sângereze. Cele două zile petrecute în „Tabăra de Instrucție Vola” (cum numea Peter în secret sesiunile de tortură, în timpul cărora urca dealul cu ajutorul cârjelor, se târa pe coate peste pământul plin de pietre și muta munți de fân, stând într-un singur picior) îl vlăguiseră. Se întoarse cu fața spre casă. Deodată nu mai era sigur că va reuși să ajungă atât de departe.

Dar pe deasupra acoperișului casei se zăreau dealurile învăluite în nori de ploaie. Se înnopta. Peter se gândi că Pax o fi ud și înfrigurat.

— Aș putea să mai continuu.

— Nu. Dacă te forțezi așa, ai să pierzi tot ceea ce ai câștigat până acum.

Peter dădu din cap și făcu un pas înspre casă.

Vola clătină din cap.

— Nu încă, spuse ea, întinzând mâna spre șură. Mai este o condiție, îți minte?

Șura părea la o distanță mult prea mare. Peter întoarse capul din nou spre casă. Tot ce voia în clipa aceea era să se arunce în hamac. Își sprijini vârful cârjelor în pământ, demonstrativ.

— Ei, care e condiția?

— Mai nimic. Trebuie să manevrezi niște păpuși pentru mine. Marionete. Sună prea greu?

— Marionete? Nu pricep.

— Știi ce sunt astea?

— Sigur că știu.

Peter se gândi la singurele marionete pe care le văzuse de aproape, la un spectacol de bălci, când era mic: Punch și Judy, niște personaje cu bărbii ascuțite și nasuri prelungi, cu ochii stinși, scheletice ca niște șobolani lihniți. Păpușarul le tot smucea dintr-o parte într-alta a scenei, făcându-le să se miște spasmodic. Din pricina lor, Peter avusese coșmaruri noaptea săptămâni în șir.

— Și care e faza cu marionetele astea?

Vola îl privi o secundă înainte de a răspunde.

— Este încă un adevăr în legătură cu mine pe care l-am recuperat. Mi-am amintit că în adolescență am făcut niște marionete pentru nepoțelele mele. Mi-am amintit cât de mult îmi plăcea să cioplesc lemnul.

Trase de două eșarfe legate de bareta salopetei și i le dădu lui Peter, apoi oftă.

— Uite, înfășoară-ți astea în jurul suporturilor pentru mâini. Tot mai stai încă atârnat de cârje. Sprijină-te cu toată greutate în palme, copile. Lasă-te pe brațe, chiar și atunci când stai doar în picioare.

Blândețea neașteptată a Volei îl descumpăni pe Peter. Uneori Vola răcnea la el să facă douăsprezece tracțiuni pe brațe sau întindea degetele spre el, avertizându-l

să nu se apropie prea mult. Asta îi convenea, fiindcă se simțea întocmai ca acasă. Dar în secunda următoare, Vola îl ungea cu alifie pe umeri, unde îl durea, sau îi lustruia cârjele cu șmirghelul sau își lăsa treburile baltă ca să-i prepare o cană de ciocolată caldă, iar atunci Peter își dădea seama câte eforturi făcea Vola să-l ajute pe el să fie mai puternic și mai mobil, și se simțea vinovat.

La fel se simți și acum, vinovat, în timp ce înfășura pânza moale în jurul suporturilor pentru mâini, așa că îi spuse ceea ce credea el că dorea ea să audă.

— Probabil că nepoatele tale au fost încântate de asemenea cadou.

Dar se îndoia că așa se întâmplase. Poate că nepoatele Volei îndesaseră în coșul de gunoi marionetele acelea scheletice ca niște șobolani și cu ochii stinși chiar în seara în care le primiseră. Ca să nu aibă coșmaruri.

Vola ridică din umeri, dar Peter își dădea seama că, în adâncul sufletului, era foarte încântată de cuvintele lui. Atunci sentimentul lui de vinovăție se mai atenuă. Sprijinindu-se cu toată greutatea pe palme, deși îl dureau, o urmă până în șură. În ușa se opri și inspiră aerul răcoros. Mirosea a lemn, a fân, a ulei de in și a lac. Peter se gândi că toate acestea erau niște mirosuri plăcute și încercă să le separe. Împreună erau și mai plăcute. Balansându-se pe cârje, intră în șură.

Vola merse până la peretele din fund, cel acoperit cu pânză de sac. Peter se opri în loc, șovăind. În prima zi, peretele acela îl băgase în sperieți. Vola trase pânza deo parte. În clipa aceea, Peter aproape că se dezechilibra, de parcă priveliștea care i se înfățișă deodată l-ar fi izbit în plex. Pe perete erau atârinate păpușile, adică marionetele, fiindcă acum își dădea seama că erau marionete.

Păreau atât de adevărate, încât te lua cu fiori. Nu se-mănau cu nimic din ceea ce văzuse Peter până atunci.

Apropiindu-se de ele, prinse grai din nou.

— Ochii, spuse el.

— I-am făcut din bijuteriile bunicii mele, care avea niște coliere lungi cu jais¹. Pupilele sunt făcute din mărgelele acelea. Cum licăresc în lumină, prietenele acestea ale mele par vii.

Peter nu mai spuse nimic, iar Vola îl lăsă să studieze creaturile pe care le avea în față. Cinci dintre ele erau figuri omenesti: un rege, o regină, un copil, un pirat sau un marinar și o vrăjitoare. Celelalte erau animale. Capetele le erau făcute din lemn, aproape în mărime naturală și toți aveau niște ochi enormi. Pentru corpuri se folosiseră diverse alte materiale. O broască țestoasă avea carapacea făcută din tărtăcuțe verzi și portocalii. Solzii unui șarpe erau făcuți din solzi de conuri de pin. Și mai erau și pene. Aproape toate păpușile aveau o mulțime de pene în păr sau pe podoabele pentru cap, sau mantii ori pantaloni. Niște tije și niște sfori erau înfășurate în jurul unor cârlige fixate în perete, legate laolaltă cu un cablu negru, subțire.

Chiar în mijlocul peretelui, trona ceea ce, după părerea lui Peter, trebuia să fie cea mai mare dintre păpuși, acoperită cu o bucată de pânză separată. Vola trase pânza și de pe ea. În clipa aceea, lui Peter i se opri răsuflarea.

Aripile păsării erau impresionante. Probabil că atunci când erau desfăcute aveau vreun metru și jumătate în

¹ Piatră semiprețioasă de culoare neagră. Mai este cunoscută și sub denumirile „jet“, „gagat“ sau „chihlimbar negru“ (n. tr.).

total. Pe aripi erau sute de pene întunecate, suprapuse grațios în rânduri perfecte, cu vârfurile vopsite în roșu, de parcă ar fi fost înmuiate în foc. Vola ridică pasărea de pe stinghia pe care stătea și i-o aduse lui Peter.

— Celelalte sunt majoritatea numai capete de marionete sau marionete care se poartă pe umăr, dar aceasta trebuie să zboare. I-am făcut coatele astfel încât să se poată îndoi. Când se înalță în zbor, aproape că poți simți vântul. Haide, poți s-o și atingi!

Peter întinse mâna spre pasăre. Îi mângâie cu vârful degetelor umărul lucios, acoperit cu pene, apoi ciocul ascuțit din lemn, vopsit într-un auriu strălucitor. Ochii păsării scânteiau, mari și negri. Peter își lăsă mâna în jos.

— Și ce trebuie eu să fac?

Vola îi făcu semn cu mâna spre baloții de fân.

— Poți să te așezi acolo. Am să-ți povestesc totul de la început.

Peter se trânti pe un balot de fân, încântat că poate în sfârșit să se odihnească. O privi pe Vola cum atârna pasărea la locul ei. Apoi femeia luă o cărțulie dintr-o nișă în perete și, apropiindu-se de Peter, se așeză lângă el, ținând cărțulia cu grijă în mâini.

— Eu am omorât un om.

Vola ridică privirile spre el. Peter nu apucă să-și ascundă uluirea.

Vola oftă din rărunchi cu scârbă.

— Indiferent ce *dyableman* de sloganuri ți-ar servi ei, cum că trebuie să înveți meseria armelor și să-ți îndeplinești menirea, până la urmă te afli acolo ca să omori oameni. Ucizi sau ești ucis, despre asta este vorba în război.

Asta nu era adevărat. De exemplu, tatăl lui. „Dar tu n-ai să participi la lupte, așa-i?“ îl întrebasese Peter de nenumărate ori. Tatăl lui izbucnea în râs și spunea că nu, că el va face în linii mari cam ce făcea și în civilie, și anume va întinde cabluri.

Totuși, Peter nu o contrazise pe Vola, fiindcă pe chipul ei se vedea cât era de tulburată.

— Ai omorât un om.

— Probabil că am omorât o mulțime de oameni sau măcar am contribuit la uciderea lor. Dar pe acela... pe acela l-am văzut. După aceea. I-am scotocit prin buzunare. Ni se spusese să căutăm arme, orice se putea folosi. M-am lăsat în genunchi lângă el. A trebuit să-l ating ca să caut arme. Îmi amintesc cât de șocată am fost când l-am atins. Eram sanitar, dar cumva parcă mă așteptam ca omul acela să nu fie adevărat, ci din plastic. Așa ne învățaseră în timpul instrucției să ne raportăm la inamicii noștri. Dar, desigur, trupul lui era... era cald încă. Afară era rece, dar trupul lui încă emana căldură. De parcă viața se revărsa afară din el. Iar eu îl atingeam fără ca el să-mi fi dat voie. Îl ucisesem, dar ceea ce mă deranja era faptul că parcă el își pierduse dreptul de a spune da sau nu în legătură cu ceea ce se întâmpla cu el. Poate că ți se pare o prostie, nu?

Lui Peter i se uscaseră gura. Nu știa ce să zică. Deodată îi veni în minte psiholoaga lui cea cu ochii blânzi. Și atunci știu ce să zică.

— Probabil că ți-a fost foarte greu, spuse el.

Vola ridică ochii spre el cu o expresie de surpriză și de ușurare întipărită pe chip și aprobă din cap.

— Dintr-odată, spuse ea, eram disperată să aflu cine era. De unde era, ce îi plăcea, cine îl iubea. Soldatul

rămăsese cu gura deschisă, de parcă ar fi vrut să-mi vorbească. Mi-am dat atunci seama de ceva: că, deși era bărbat, deși era de altă rasă decât mine, deși crescuse într-o altă țară, poate că aveam o mulțime de lucruri în comun. Lucruri importante, mai importante decât armatele în care fuseserăm înrolați. Că doi nu înseamnă neapărat doi. Și totuși, eu l-am omorât, așa că acum nu voi mai afla toate astea niciodată. L-am buzunărit, nu în căutare de arme, ci căutând indicii despre cine era.

Vola se opri din vorbit, cu chipul atât de răvășit, încât Peter ar fi vrut să-și întoarcă privirile în altă parte.

— Și...

— Și am găsit asta, îl întrerupse Vola, ridicând cărticica. *Cele șapte călătorii ale lui Sinbad*. Face parte din *O mie și una de nopți*. Era în buzunarul lui. Dacă o cărase în război, trebuie să fi însemnat ceva pentru el. Era o carte veche, așa că poate că în copilărie fusese cartea lui preferată. Sinbad era viteaz. Poate că se gândise că îi va da curaj și lui. Sau poate că doar voia să-și amintească ceea ce avusese cândva, în copilărie, pe vremea când citea și se simțea în siguranță. La povestea în care Sinbad scapă din cuibul păsării Roc colțul paginii era îndoit. M-am gândit că poate povestea aceea îl ajuta să creadă că, într-o zi, și el va scăpa și va ajunge înapoi acasă.

Vola se ridică și luă din nou de pe perete enorma marionetă cu aripi.

— Roc. Această pasăre putea înșfăca în gheare și elefanții. Ia uită-te la ea, spuse, aducându-i din nou lui Peter pasărea și întorcându-i pliscul, astfel încât să stea cu fața la el.

Căutătura păsării era atât de fioroasă, încât Peter se trase înapoi.

— Și ce am eu de-a face cu asta? întrebă el din nou.

— Cartea aceasta a fost atât de importantă pentru soldatul acela, încât a purtat-o asupra lui tot războiul. M-am gândit că dacă i-am luat viața, îi datorez ceva. Datoria mea este să spun povestea care însemna atât de mult pentru el. Așa că am sculptat toate păpușile astea și aici, în șura mea, timp de aproape douăzeci de ani, am tot povestit cum a scăpat Sinbad de pasărea Roc, spuse Vola, dându-i lui Peter dispozitivul cu ajutorul căruia se mânua marioneta. Iar acum vreau să văd în sfârșit și cum arată.

Pax îl privi pe Sur, care lipăi apă din râu, apoi se întoarse, clătinându-se. De două zile cei doi vulpoi se odihneau vizavi de tabăra războinicilor, dar Surul tot nu se mai înzdrăvenise. Când ajunse la umbra tufei parfumate de cucută, se prăbuși la pământ. Ochii îi erau goi și ficși, iar când Pax îi spălă din nou gâtul, abia se clinti.

Pax constată că rana se inflamase și mai tare.

— *Stai pitit aici. Odihnește-te.*

Îl lăasă pe Sur pe loc, iar el o porni în susul râului, până într-un loc pe care îl descoperise și unde râul se îngusta, în apropierea unui perete de defileu. Aici tufărișul era destul de des pentru ca Pax să se poată mișca fără să fie observat de oameni. Nu prea avusese noroc la vânătoare. În zonă mișunau șoarecii și iepurii, dar la fiecare încercare stângace a lui Pax de a-i prinde, reușeau să fugă și îi scăpau. În afară de gândaci și de fructe necoapte, nu reușise să prindă decât câțiva raci, pe care Surul însă îi refuzase.

Pax se strădui să vâneze timp de o jumătate de ceas. Alergase după niște șoareci de apă și după câteva pitulice țopăitoare, ba chiar o dată și după o broască ce

stătea la soare. Dar de fiecare dată, în clipa în care sărise asupra prăzii, fâlcile îi clănțăneau în aer și rămânea cu buza umflată. Cu fiecare încercare ratată i se făcea și mai foame. Voia carne, atât pentru el însuși, cât și pentru tovarășul său care era slăbit. Mirosurile plăcute ce veneau dinspre tabără erau un chin pentru el.

Sări în apă. Curentul era foarte rapid aici, dar în mijlocul râului ieșeau din apă trei bolovani rezemați unul de celălalt, formând un refugiu sigur. De acolo Pax reușea să vadă mai bine ce se întâmpla în josul râului, unde erau oamenii.

Mai veniseră și alți oameni. Printre ei erau și câteva femei, dar majoritatea erau bărbați. Pax adulmeca mereu să vadă dacă nu era și băiatul lui printre ei, fiindcă tatăl băiatului era încă tot acolo, dar și fiindcă simțea că nu se afla prea departe de casă. Dar nu apărură decât oameni mari.

Mulți dintre ei erau pe câmp în clipa aceea. Unii ajunseseră până lângă râu, desfășurând niște fire de sârmă exact în dreptul locului unde se afla Surul, dar pe celălalt mal. Asta îl neliniști pe Pax. Dar din câte se părea, pe soldați nu-i interesa nimic altceva decât treaba pe care o aveau ei de făcut.

Pax le învățase programul. În fiecare dimineață, doi dintre ei intrau în cortul care – îi spunea nasul lui – era plin de mâncare. Apoi aceștia doi pregăteau mâncarea la foc, iar ceilalți războinici se adunau să mănânce. După aceea, cu toții munceau din greu – în câmp, în camioane, descărcând tot mai multe mașinării –, dar nimeni nu mai mergea la cortul cu haleala până la apusul soarelui, când aceiași doi oameni pregăteau mâncarea de seară, după care îi strigau pe ceilalți să se adune.

Era mijlocul după-amiezii. Pax privi într-acolo încă o vreme, ca să se asigure că războinicii erau ocupați, apoi traversă până pe celălalt mal, pășind de-a lungul unui copac doborât. Cu burta lipită de pământ, se apropie apoi, trecând peste coama dealului, până la un loc ce se afla chiar deasupra vechii mori.

Acolo se opri să observe ce se întâmplă. Trei dintre bărbați erau în tabără, mai jos de locul în care se afla el. Tocmai îngrămădeau noile echipamente în marginea dinspre sud a fabricii, într-un loc în care se uneau două ziduri groase.

Ceilalți oameni erau în câmp. Unii desfășurau fire de pe bobine până la gropile pe care le săpaseră în apropierea malului râului. Alții coborau în gropile acelea niște cutii, după care, cu ajutorul lopeților, le acopereau cu pământ.

Două perechi de războinici traversaseră până pe celălalt mal și săpau gropi, unele chiar dedesubtul locului în care se afla tufa de cucută sub care se odihnea Surul. Pax știa că oamenii nu-l vor simți pe Sur, iar acesta nu se va aventura afară din ascunzătoare câtă vreme ei erau prin preajmă, și totuși se zbârli de îngrijorare. Avea să-l mute pe Sur într-un loc mai sigur la noapte.

Pax alergă cât îl ținură picioarele până în marginea dinspre nord a ruinelor fabricii, în apropierea locului în care se aflau corturile și camioanele. Aici, lângă zidul de piatră, un mesteacăn crescuse înclinat în afară.

Deodată Pax se opri.

Mai fusese până acolo și mai înainte. Locul acesta... Deodată recunoscuse totul: copacul cu trunchiul acoperit de o coajă albă care se jupuia, zidurile, câmpul cu mirosul lui de ceapă sălbatică și de timoftică, izul abia

perceptibil de gudron. Mai fusese în locul acesta cu mult timp în urmă, pe vremea când era abia un pui, împreună cu băiatul lui.

Amintirea acelei scene îi reveni în minte. Bețe... Peter și încă trei băieți se alergaseră pe aceste ziduri de piatră, răcnind și agitând niște bețe unul spre celălalt. Râdeau, dar pe Pax îl speriau cu bețele lor. El se ținuse pas cu pas după Peter, lătrând la ceilalți băieți atunci când se apropiau prea tare. În cele din urmă, Peter îl legase chiar de copacul acesta. Apoi, toată după-amiaza, Pax scheunase și rosesese funia cu care era legat.

Peter fusese aici! Pax amușină cu atenție copacul și baza zidului, dar după atâta timp nu se mai simțea nici urmă de băiatul lui. Mirosul războinicilor însă era pretutindeni, puternic, periculos. Pax simți că i se strânge stomacul.

Inspectă corturile ca să se convingă că nu era nicio mișcare în jurul lor. Apoi o luă la goană către cel în care era mâncarea. La colțul cortului se opri și adulmecă din nou, apoi se strecură pe sub un colț de pânză.

Înăuntru, deasupra meselor încărcate cu ceapă și cartofi atârna carnea – o adevărată mină de aur care îl aștepta pe el. Pax sări, înșfăcă dintr-un cui o șuncă și o zbughi afară din cort, cu prada aceea grea în gură.

Alergă cât putu la deal în sus, pe după ziduri, apoi înapoi prin pădurea deasă. Când ajunse lângă râu, lăsă șunca jos și începu să înfulece din carnea sărată. Apoi rupse șunca în bucăți, îngropă două hălci în pământul nisipos de pe malul râului și marcă ascunzătorile.

Luă bucata rămasă, numai carne și grăsime și porni cu ea peste trunchiul de copac căzut. Se opri pe grămada

de bolovani din mijlocul râului, de unde aruncă încă o privire spre tabără.

Oamenii dispăruseră. Un miros nou, încă slab, dar amenințător, stăruia în aer. Pax îl recunoscuse. Pe când avea ceva mai mult de un an, tatăl adusese în camera băiatului un ventilator. Pax nu putuse suferi mirosul greu, electric, al cablurilor care se întindeau de la perete până la ventilator, iar într-o noapte, când mirosul devenise deosebit de îngrijorător, tăie cablul cu dinții, exact așa cum ar fi făcut ca să omoare un șarpe.

Instinctul îi spunea să fugă de mirosul acela amenințător, dar n-ar fi putut să plece și să-l lase pe Sur acolo. În clipa aceea, îl văzu pe bătrânul vulpoi ieșind de sub tufa de cucută și îndreptându-se nesigur pe picioare către râu.

Surul se împiedică. Instantaneu, din locul acela țâșni, ca un fulger răsărind din pământ, un miros de aer în-cins, sfârâind, și, în aceeași clipă, malul râului explodează. Pământ, piatră, râu și iarbă, toate săriră în aer făcând un zgomot infernal, după care căzură înapoi în craterul format în pământ, sub forma unei ploii negre, pline de țărână.

Pax aruncă din gură bucata de șuncă și lătră, strigându-l pe bătrânul vulpoi. Urechile îi țiuiră în liniștea înfiorată.

Războinicii se repeziră afară dindărătul zidurilor. Din strigătele lor Pax pricepu că erau foarte agitați. Alergară în jos pe câmp, se aruncară în apa râului și se împrăștiară de-a lungul malului care încă fumea. După câteva momente de căutare, reveniră în tabără.

După ce dispăru și ultimul războinic, Pax ieși din defileu.

Tufa de cucută i se aşternuse Surului peste piept, desprinzându-se de copac. Pax împinse cu botul obrazul plin de pământ al prietenului său şi-i atinse trupul cu labelle. Îl mirosi în jurul botului. Încă respira, dar foarte slab.

Atunci Pax se întinse pe jos, lipindu-şi umărul strâns de al bătrânului vulpoi. Voia să-i stea alături. Nu putea să-i ofere nimic altceva decât compania lui, dar Surul nici nu avea nevoie de altceva.

Pax percepu atunci ultimele amintiri ale Surului. În locul strigătelor oamenilor, auzi cântecul unei păsări arctice. În locul negurii cenuşii, suspendată deasupra lor, privi împreună cu Surul imensitatea albastră a bolţii cereşti. Simţi că nu mai zace pe pământul sfărâmat, ci se rostogoleşte împreună cu Surul şi cu fraţii lui peste tundra acoperită cu zăpadă şi presărată cu flori albastre, ca nişte steluţe. Toarse împreună cu Surul, simţind pe creştet limba aspră a mamei acestuia, o vulpe argintie, îi gustă laptele cald, simţi greutatea bărbiei ei rezemându-se pe ţeasta lui de nou-născut. După care se aşternu pacea.

Bătrânul vulpoi zăcea lângă el fără viaţă.

Pax se ridică în picioare. Îşi lipi fruntea de obrazul prietenului lui. Se dădu înapoi şi începu să latre, fără să-i pese dacă războinicii îl aud sau nu. Şi apoi o luă la fugă.

De data aceasta însă, alergarea nu îi mai aduse bucurie. Se consolă însă constatând că trupul îl ascultă. Alergă şi tot alergă către nord prin lumina amurgului, apoi tot mai departe către nord prin întunericul nopţii.

Pe când începură să se ivească zorile, pătrunse în teritoriul adversarului, dar o ţinu tot într-o alergare fără a se opri. Vulpoiul cel gălbui ieşi să dea piept cu el, dar renunţă văzându-l pe Pax cât este de hotărât şi îl lăsă să treacă mai departe. Pax o ţinu tot într-un galop,

coborî versantul stîncos, traversă lunca, apoi o țină în-tins la deal în sus peste pajiște. La mijlocul drumului se opri brusc și înălță capul.

Trei vulpi îl urmăreau apropiindu-se. De-acum îl cunoșteau bine. Una era perechea Surului, cu burta mare, plină de pui, al doilea era Sfrijitul, alături, doar jumătate cât ea, iar cea de-a treia era Zbârlita, care nu stătea împreună cu cei doi.

Blana vulpiței strălucea la rădăcina pinului ce străjuia pajiștea, pinul sub care murise sora ei.

Mirosul morții Surului era impregnat în blana lui Pax, dar celelalte vulpi știau deja că Surul murise.

Pax parcurse restul drumului agale. Când ajunse lângă vizuina Surului, își înălță capul și urlă tânguitor. Ceilalți trei răspunseră tot așa.

Perechea Surului se apropie de el și îl adulmecă pe Pax în jurul nasului, apoi pe crupă. Astfel află despre lupta Surului cu adversarul, care nu îl ucisese, și despre explozia provocată de oameni, care îl ucisese. Află și că Pax îl protejase pe Sur, că îl hrănise și îi spălase rănila și îi fu recunoscătoare. Și apoi află veștile pe care Surul murise încercând să le obțină.

— *Nu vom fi în siguranță în sud?*

— *Nu, acolo nu este sigur.*

Perechea Surului se îndepărtă, pântecelul se legăna.

Acum, că adusesese mesajul, Pax se așeză pe iarbă, epuizat. Sfrijitul veni iute lângă el. Pax îl lăsa bucuros pe pui să-l îngrijească. Zbârlita îi privea din același loc, de pe deal, de la rădăcina pinului.

Pax dormi toată după-amiaza, tresărind în somn, bântuit de tot felul de vise în care băiatul lui era prins

între niște cabluri fumegânde. În cele din urmă, când luna răsări pe cerul indigo, se ridică în picioare.

Adulmecă mirosurile vulpilor, unite în durerea lor pricinuită de pierderea bătrânului vulpoi argintiu. Se simțea solidar cu ei, căci împărtășeau aceeași durere. Știa că va fi binevenit în valea aceasta dacă dorea să rămână aici. Dar visele lui îl îmboldeau să se întoarcă la tabăra războinicilor.

Când să o ia din loc, o simți pe Zbârlită coborând în goană dealul. Pax așteptă.

— *Unde te duci?*

Pax îi spuse că înțelesese că pământul care sare în aer însemna război, iar cablurile acelea aduc moartea. Îi împărtăși și teama lui că băiatul s-ar putea să dea peste ele dacă i se va alătura tatălui lui, dar și hotărârea lui de a-l proteja pe Peter.

— *Și exploziile acelea ar omorî și oameni?*

— *Da.*

Atunci Zbârlita sări în fața lui.

— *Atunci lasă-i!*

Pax n-o luă în seamă. Se adună și făcu un salt, după care o luă la picior.

Peter sări de pe bârnă în clipa în care o zări pe Vola apropiindu-se de şură prin ploaie, cu mersul ei şchio-pătat. Încercă să nu arate că se simte vinovat. Vola îl bănuia că face mai multe exerciții decât i-a comandat ea. De obicei, Peter făcea într-adevăr de două ori mai multe, iar Vola nu era deloc încântată de asta.

— Şi unui om mare i-ar lua patru săptămâni ca să ajungă să facă ceea ce tu încerci să faci într-o săptămână. Ai să te răneşti cu siguranţă, îl avertizase ea în câteva rânduri.

În aceste doar câteva zile se contraziseseră de mai multe ori pe tema asta.

Privind-o cum se scutură de apă în prag, Peter îşi aminti de Pax, care se scutura de apă, ca un câine. Oare ploua şi pe unde era Pax? Şi oare tot aşa s-ar scutura Pax de apă dacă n-ar avea un loc cald şi uscat în care să se retragă? Cuprins de un frison, Peter îşi frecă braţele cu palmele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vola. Parcă te-ar durea ceva. Te dor braţele?

— Nu.

Dar desigur că îl dureau, numai că aceea era o durere bună, o durere care însemna că se apropia de momentul

în care o să fie suficient de puternic încât să pornească la drum. Se lăsă la pământ și făcu trei flotări, rezemându-și ghipsul de glezna stângă.

— Vezi? Sunt bine. Pot să parcurg acum traseul cu obstacole? Nu mai plouă chiar așa de tare.

— Nu. Nu vreau să-ți uzi ghipsul. Până vei pleca, am să mă gândesc eu la o metodă ca să-l ferim de umezeală, dar astăzi nu ieși în ploaie. Ți-ai făcut deja toate exercițiile?

— Exercițiile la bârnă, târâtul sacilor, bolțarii. Toate exercițiile de bază pe care mi le-ai arătat.

Vola dădu din cap spre peretele cu marionetele.

— Atunci de ce nu exersezi cu ele?

„Fiindcă marionetele acelea n-o să mă ajute să ajung mai aproape de Pax“, vru să spună Peter. Dar nu spuse nimic, doar oftă din rărunchi și ridică ochii în tavan.

Vola era de neclintit.

— Cum te descurci cu ele?

— În regulă. Vreau să spun, bine.

Exersase doar de câteva ori. Și mergea ceva mai bine. Cel puțin sforile nu se mai încurcau. Uneori însă, elementele prin care se mânuiau marionetele funcționau exact pe dos față de cum se aștepta el, iar păpușile se mișcau spasmodic, de parcă le-ar fi electrocutat. Iar el nu mai avea răbdare.

— Hai să facem spectacolul! În curând am să plec, Vola.

Peter își ridică cârjele, pe care acum le mișca de parcă ar fi fost niște prelungiri ale brațelor sale.

— Ieri am suit până pe culme și înapoi de două ori. M-am antrenat aproape șase ore la rând. Aș fi făcut și

opt ore dacă nu mi-ai fi luat cârjele, îți amintești? Sunt pregătit de plecare.

Vola își vârî în buzunarul salopetei un pumn de cuie, iar sub curea își puse un ciocan. Apoi îl privi fără să clipească.

— Arată-mi cum te descurci cu Sinbad.

Peter oftă din nou, dar Vola tot nu-l luă în seamă. Atunci Peter îl luă pe Sinbad din cui. Trecu marioneta peste un balot de fân, apoi o puse peste un ou din lemn în castronul mare din tablă pe care Vola îl vopsise așa încât acum semăna cu un cuib. Știa cât de neîndemânatic arată, dar aruncă spre Vola o privire plină de speranță.

— Zău așa! Așa arată un erou disperat, care își riscă viața în încercarea de a scăpa de puternica pasăre Roc?

Vola îi luă tijele marionetei din mâini. Îndată Sinbad începu să se miște ca o persoană în carne și oase.

— Gândește-te la ce îți dorește: să evadeze, spuse ea, de parcă Peter i-ar fi cerut să-l învețe. Lasă-i brațele în jos și lasă-le să te conducă ele, așa, vezi? Mai jos, cu șiretenie. Așază-l în cuib și pitește-l îndărătul oului astfel încât să nu se mai vadă nimic din el. După ce l-ai pus acolo, poți să-l lași și să treci la pasărea Rock. Să o manevrezi astfel încât să zboare pe deasupra cuibului, venind din cealaltă parte, din dreapta. Și ai grijă să nu o încurci între sforile lui Sinbad. Adu pasărea direct în jos și așază-o pe ou, încetișor de tot, astfel încât magnetii de pe ghearele ei să se lipească de magnetii din mâinile lui Sinbad.

— Când fac eu, nu se mișcă așa. Mai bine ți-ai pune tu o oglindă și te-ai privi pe tine jucând scena asta.

Vola îi aruncă o căutătură cruntă.

— Asta este cea de-a treia condiție și nu este opțională. Vino aici!

Vola aduse marioneta până la masa ei de lucru.

— Sinbad vrea să se miște. Toate păpușile vor să se miște, fiindcă așa le-am făcut. Tot ce ai tu de făcut este să le arăți cum să se miște. De la mușchii tăi la ai lor, de la mușchii tăi la ai lor.

Îi dădu jos mantia lui Sinbad. Apoi, spre uimirea lui Peter, îi desfăcu firele. Se întinse după o șurubelniță și demontă păpușa, astfel încât, la sfârșit, nu mai rămase din ea decât un morman de piese împrăștiate pe masă. Apoi Vola îi întinse șurubelnița lui Peter.

Peter își sprijini cârjele la subsuoară și își întoarse palmele în sus.

— Ai văzut cum am făcut, nu?

— Da, dar...

— Eu am trecut pe aici doar să-mi mai iau câte ceva. Mă întorc într-o oră. Până atunci să montezi păpușa la loc. După aceea nu vei mai avea probleme.

Vola îi puse șurubelnița în mână și ieși fără să mai spună nimic.

Până la urmă nu era chiar așa de greu. Genunchii și coatele marionetei erau niște balamale simple, iar umezii și soldurile erau niște îmbinări cu bile cioplite în lemn. Peter își dădu seama că acestea permit mișcări mai ample. Măinile și labele picioarelor erau fixate cu niște fâșii din piele.

Cu legatul sforilor a fost ceva mai greu. Dar după ce își dădu seama că mâinile lui Sinbad trebuie să se miște din tijele care se îmbinau deasupra firelor sub formă de libelulă, reuși să le nimerească și pe celelalte.

Vola avusese dreptate. După ce îl montă la loc pe Sinbad, reuși să-l miște mai lin.

„De la mușchii tăi la ai lor“, îi spusese Vola și, de data aceasta, cu siguranță Peter izbuti să transfere mișcările pe care i le sugerasse Vola din propriul său corp în corpul lui Sinbad.

Lucrurile însă nu funcționară la fel și pentru pasărea Roc. Își îndoi Peter umerii și își coborî brațele, dar pasărea abia reuși să dea din aripi de câteva ori clătinându-se, după care se prăbuși la pământ ca împușcată. Ochii ei scânteiară a reproș.

— Îmi pare rău, pasăre, dar habar nu am ce vrei tu să faci. Vrei să-l mănânci pe tipul ăsta sau doar îți aperi oul?

Deodată, Peter dori să afle povestea păsării Roc, ca să poate face lucrurile așa cum trebuie. Găsi nișa în care ținea Vola cărticica despre Sinbad. În momentul în care o scoase de acolo, ceva sună a gol. În fundul nișei mai era ceva.

Scoase de acolo și celălalt obiect. Era o cutie pătrată din tablă gălbuie, pe care scria cu litere care se scorojeau BISCUIȚI SUNSHINE. Și-o așeză în palmă. În minte îi veni cutia veche de biscuiți pe care o găsisese în casa bunicului lui, cea în care o grămadă de soldăței păzeau fotografia aceea surprinzătoare.

Săltă capacul cutiei. Înăuntru era un teanc de cartonașe pe care era scris ceva cu scrisul pe care deja îl recunoștea. Își dădu seama instantaneu că ceea ce ținea în mână erau adevărurile personale ale Volei, cele pe care femeia le ținea ascunse. Puse iute capacul la loc. Nu voia să-i încalce intimitatea. Dar era prea târziu,

fiindcă deja apucase să vadă ce scria pe cartonașul de deasupra:

„Aș fi fost o profesoară bună.“

Nu era un adevăr grozav și nici nu părea a fi grozav de personal. Totuși, Peter ar fi vrut să nu-l fi citit. Vârî cutia înapoi în nișă și puse la loc cartea exact în clipa în care se întorcea Vola.

Peter arată spre marionete.

— Acum am priceput. Hai să facem scena asta!

Vola înaintă până la masa de tâmplărie și turnă ulei pe o piatră de șlefuit.

— Nu încă. Avem întâi nevoie de o scenă. Am să încropesc eu o scenă când voi avea timp.

— O scenă? Dar până acum n-a fost vorba despre așa ceva!

— Marionetele nu se învârt doar prin aer pe deasupra unor baloți de fân.

Vola se întoarce cu spatele și ridică palma, blocând orice protest din partea lui Peter.

— Ascultă aici, băiete, voi avea grijă ca povestea acelui soldat să fie spusă așa cum trebuie. Iar tu ai să faci așa cum îți cer fiindcă pentru mine asta înseamnă foarte mult, chiar dacă nu înțelegi de ce. Și, de fapt, ar trebui să înțelegi. Și tu porți amuleta aceea cu tine. Este același lucru. Și tu spui povestea mamei tale în locul ei.

— Dar va dura atât de mult...

— Nu avem de ce să ne grăbim. Oricum ai să mai stai aici încă o săptămână.

Vola șontăcăi înapoi până la masa de tâmplărie, se așează cu greu și începu să-și aleagă uneltele. Discuția se încheiase.

Peter se aruncă pe un morman de baloți de fân. O să înnebunească încă o săptămână.

Cuvântul acesta îl făcu să-și dea deodată seama că nu i se mai părea că Vola este nebună. Se propti pe coate și o studie, observând cu câtă grijă își lustruia ea uneltele, luând cu mare atenție în mână fiecare obiect ca să-l curețe. Apoi, când termină, așează fiecare unealtă exact în locul în care trebuia să se afle. Lui Peter îi plăcea hotărârea cu care se mișca Vola. Era previzibilă.

François intră în șură bălăbănindu-se și căscă. Se cocoță până la îmbinarea dintre grinzile de deasupra mesei de tâmplărie și începu să se spele înainte de a trage un pui de somn. Peter se gândi că și el, asemenea lui François, începuse să se simtă foarte în largul lui în prezența Volei.

Peter își întinse gâtul ca să vadă ce făcea Vola. O coadă de sapă. Adusese cu ea o sapă ruptă și îi făcea o coadă nouă. Un lucru simplu, dar care lui Peter i se păru aproape magic în clipele acelea. Exact așa cum fusese și cu cârjele lui. Înainte de a le avea, era neajutorat. Vola îmbinase câteva scânduri laolaltă, iar acum putea să parcurgă kilometri întregi pe teren accidentat, repede și în siguranță. Era ca o vrajă.

Își trase cârjele mai aproape și și le sprijini sub brațe. Erau solide și rezistente, iar asta îi dădea deja un sentiment familiar, de stabilitate. Înaintă, sprijinindu-se de ele, până la masă.

— Vreau să cioplesc și eu ceva. Mă înveți?

Vola se lăsă pe spate și îl privi cu atenție. După un minut încheiat, dădu din cap.

— Nu e bine să-ți lași creierul să lânzezească. Știi ceva cât de cât despre cum se lucrează cu lemnul?

— Trebuie să cioplești întotdeauna în afară, nu spre tine. Atâta știu.

— E și ăsta un început. Dar nu la asta mă refeream. Vola alege o bucată nouă de lemn din ladă și o așează în mijlocul mesei.

— Cine este șeful aici?

— Poftim?

— Cine este stăpânul: eu sau lemnul?

Peter înțelese că urmează un test. Se uită la bucata de lemn, albă și nemișcată, care părea că așteaptă. Apoi privi spre uneltele strălucitoare aranjate în arc de cerc, care arătau atât de dornice să se pună pe tăiat, încât parcă trepidau.

— Tu. Tu ești stăpâna.

Vola încuviință din cap. Alege o daltă cu vârful în formă de lingură și un ciocan de lemn și privi blocul de lemn cu atenție, așa cum îl privise și pe Peter în urmă cu câteva minute, ca și când ar fi încercat să descifreze un mesaj secret înscris dedesubtul suprafeței lui. Lovi ușor bucata de lemn cu dalta, care pătrunse în lemn cu un pocnet sec. Pe masa de lucru sări o așchie curbată.

Vola se întoarce spre Peter și-l întreabă:

— Și acum? Cine este stăpânul acum?

Chipul Volei nu sugera nimic. Vorbea în schimb blocul de lemn, din care lipsea acum bucata triumfiulară ca o întrebare care cere un răspuns.:

— Lemnul, spuse atunci Peter, sigur pe sine.

— Așa este, răspunse Vola. Din momentul ăsta încolo stăpânul este lemnul. Cel care îl cioplește devine servitorul lui. Toți meșteșugarii sunt sclavii meșteșugurilor lor. După ce te-ai hotărât ce anume vrei să cioplești,

proiectul la care lucrezi devine șeful tău. Tu știi ce vrei să faci?

Răspunsul lui veni imediat:

— Cum se face o vulpe?

De cum îi ieșiră din gură aceste cuvinte, Peter se pregăti pentru răspunsul obișnuit, și anume că ar trebui să ghicească el singur cum se face. Dar de data aceasta răspunsul Volei îl luă prin surprindere.

— Michelangelo a fost întrebat odată cum își crea statuile și a răspuns: „Am văzut un înger în bucata de marmură și am tot cioplit până l-am eliberat de acolo“. Poate că așa ar trebui să gândim. Desigur, dacă ai de gând să cauți o vulpe într-o bucată de lemn, atunci trebuie să începi cu lemnul.

Și îi făcu semn lui Peter să o urmeze până la lada cu bucăți de lemn.

— Sunt de esențe diferite, așa că au proprietăți diferite. Lemnul de tei american este mai ușor de lucrat. În el se pot sculpta detalii foarte fine și este și mai ușor. Eu îl folosesc când fac capetele marionetelor. Pe de altă parte, lemnul de pin...

— Din frasin alb se fac bâtele de baseball, o întrerupse Peter. Este un lemn foarte dur.

Vola își trecu bucata de lemn de pin dintr-o mână în cealaltă și rămase tăcută o clipă.

— Apropo, spuse ea, întorcându-se spre Peter. Tu chiar nu ai o bătă de baseball? Îți place jocul de baseball, dar nu ai bătă?

— Sunt apărător exterior.

— Și... ce? Tu aștepți ca un alt jucător să lovească mingea, după care doar o prinzi? Asta înseamnă că doar

reacționezi la ce fac alții. Nu vrei să fii tu cel care lovește mingea?

— Nu așa merg treburile. După ce am prins mingea, eu dețin controlul. Nu doar reacționez, ci iau hotărâri. Și lovesc mingea. Echipa are bate. Se vede că nu știi nimic despre baseball.

— N-oi fi știind eu nimic despre baseball, spuse Vola, aruncând bucata de lemn înapoi în ladă și ridicând din umeri. Cred, în schimb, că am început să te cunosc pe tine. Și cred că ai nevoie de o bătă.

Peter se întoarse către ladă și răscoli printre bucățile de lemn. În clipa aceea îl străfulgeră o amintire despre niște cioburi de sticlă albastră împrăștiate peste niște trandafiri albi. Era o imagine pe care reușea să o uite doar pe terenul de baseball, când stătea la baza-casă, cu o bătă de-a echipei în mână, concentrându-se din toată puterile doar la mișcările aruncătorului.

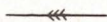
Dacă ar fi avut bătă lui, de fiecare dată când ar fi ridicat-o, ar fi văzut în fața ochilor sticla aceea albastră făcându-se țândări peste trandafirii albi. Și asta l-ar fi dărâmat.

Luă în mână o bucată de lemn de culoarea mierii, exact de mărimea lui Pax atunci când îl găsisese.

— Asta ar merge? întrebă, respirând precipitat. Cum e neșlefuită, parcă e blană.

Vola își mușcă buzele ca să nu mai continue discuția despre bătă.

— Asta e de nuc cenușiu, spuse ea în cele din urmă. Are o textură minunată. E și destul de moale. Studiaz-o o bucată de vreme. Măine începem să o sculptăm.

Ceva mai târziu în seara aceea, pe când se pregătea să se suie în hamac, rupt de oboseală, Peter aruncă o privire spre bucata de lemn pe care mai devreme o rezemase de pervazul ferestrei. Nu se gândise prea mult la Pax în ziua aceea și îl copleși sentimentul de vinovăție. Începea să devină asemenea celor care nu avuseseră niciodată o vulpe. De la vârsta de șapte ani nu mai fusese niciodată singur, fără vulpoiul lui.

Îi luase mult mai mult timp – un an și șaisprezece zile mai precis, își dăduse seama mai târziu – până când reuși să petreacă o zi întreagă fără să se gândească la mama lui. În ziua aceea mersese împreună cu familia unui prieten într-o excursie cu corturile. De dimineață se suiseră în canoe și își petrecuseră toată ziua pescuind, înotând, montând corturile și prăjind crenvurști pe grătar. Abia în momentul în care se vârî în sacul de dormit, sub lumina stelelor, își dădu seama șocat că se purtase ca un trădător față de mama lui. În noaptea care urmă se învinovăți, spunându-și că poate merita să fie orfan.

Scoase fotografia mamei lui din ghiozdan. Ziua ei de naștere, zmeul. Una dintre amintirile foarte frumoase. Zmeul nu vrusese să se înalțe. El, Peter, avea doar șase ani. De fapt nici nu era un zmeu, ci un desen cu un zmeu care fusese lipit pe niște înghețată pe băț. Chiar și la vârsta aceea știa că dacă ar fi fost acolo tatăl lui, întâmplarea cu zmeul care n-a vrut să zboare le-ar fi stricat toată după-amiaza. Dar tatăl lui nu era acasă, iar mama făcuse doar haz de întâmplare, după care au întins o pătură pe deal și au făcut un picnic cu bucăți de zahăr ars cu arahide și suc de struguri și au inventat povești peste povești despre zmeul de hârtie care era prea

înțelept ca să se înalțe în aer când jos, pe pământ, îl așteptau atâtea alte aventuri.

Peter așează fotografia alături de bucata de lemn și închise ochii. Trebuia să își amintească de Pax.

Pax, așteptându-l în ușa cuștii lui de fiecare dată când ajungea acasă, fiindcă învățase să recunoască autobuzul cu care venea el de la școală după scrâșnetul frânelor. Pax, vârându-și botul în ghiozdanul lui, în căutarea cotoarelor de mere. Pax, ieșindu-i din buzunarul hano-racului. Peter îl dusesese într-o zi la școală, ascuns în buzunar. Era în clasa a doua. Nu se gândise ce consecințe va avea povestea asta pentru puiul de vulpe. Își dorea doar să-l aibă, ascuns, lângă el. La școală însă, în ziua aceea, s-a făcut un exercițiu de evacuare în caz de incendiu, iar sunetul alarmei l-a băgat în sperieți pe Pax. Peter a fost trimis acasă, iar tatăl lui a fost furios, dar adevărata pedeapsă pentru Peter a fost de fapt că Pax tremura și plângea.

Cea mai frumoasă amintire cu Pax era o amintire liniștită. Cu două ierni în urmă fusese foarte frig. Zile în șir Peter nu s-a mișcat de lângă șemineu nici măcar ca să-și facă temele. A fost așa de frig, încât tatăl lui s-a înduplecat și l-a lăsat pe Pax să intre în casă mai devreme și să stea lungit lângă foc. Pax moțăia în fața șemineului, iar botul și labele i se încingeau așa de tare, încât Peter tot verifica să nu cumva să-i ia foc. Peter își aminti cum își tot întindea degetele spre Pax în timp ce își citea lecția la istorie și îi mângâia blana în locul acela dintre omoplați. Câtă pace!

Deschise ochii și luă în mână bucata de lemn de nuc cenușiu. Și în clipa aceea, în lumina palidă a lunii, zări vulpoiul în bucata de lemn.

Zbârlita pornise pe urmele lui Pax, care însă alerga, făcând salturi mult mai mari decât putea ea face. Pax alergase fără oprire toată noaptea și apoi toată dimineața. N-o mai simțea pe Zbârlită pe urmele lui de cea-suri întregi. După-amiază ajunsese la râu, în apropierea fabricii. Se strecură fără zgomot într-un pâlc de trestie verde, mai jos de locul în care zăcea trupul Surului. Își lăsa capul în jos și începu să bea apă. După ce își astâmpără setea, împinse trestia într-o parte.

Câmpul era gol. Camioanele dispăruseră. Nu se mai zărea nici urmă de oameni, dar mirosul lor încă era proaspăt și parcă și mai puternic decât înainte. Erau pe undeva, prin apropiere, și erau încordați. Pax urcă pe firul râului, apoi, ajungând în defileu, traversă până pe celălalt mal. Grăbi pasul de-a lungul culmii împădurite, de unde putea observa în voie locul.

Pe versantul dealului, în spatele fabricii în ruine, apăruseră niște șanțuri proaspăt săpate în pământ. Asemenea unor vulpi care se retrăgeau în vizuinile lor, soldații se retrăseseră în tranșee. Câțiva încă mai săpau, alții lucrau la echipamente, iar alții vorbeau între

ei cu niște scheme în față. Camioanele stăteau și ele și așteptau îndărătul zidurilor.

Pax se retrase, urmând același traseu peste coama dealului, apoi până la râu și înapoi în josul râului, unde se furișă din nou între firele de trestie. De acolo, privind în sus, oamenii iar nu se zăreau. Mirosul acela întunecat, electric, stăruia greu în aer.

Vântul făcea vârtejuri, aducând dinspre apus și mai mult fum. Pax îl simțise în două rânduri pe drum încoace, dar acum era și mai gros, și mai periculos. Și mai aproape.

Nu mai putea aștepta până la căderea nopții.

Se cufundă în apă și începu să înoate, ținându-și la suprafață numai capul, parcă anume făcut ca să alunece ușor prin apă, apoi urcă pe mal și se scutură. Ținându-se aproape de pământ, o porni spre cea mai apropiată ascunzătoare, un stejar pitic înconjurat de lăstari, care era doar la câteva salturi distanță.

De acolo zări locul de care avea nevoie: la jumătatea versantului de la zidurile fabricii către râu, acolo unde panta începea să se domolească, din pământ ieșea o lespede purpurie de granit. Un mănunchi de cabluri atârnau peste această lespede și se întindeau mai departe prin iarbă.

Pax se furișă afară din ascunzătoare. Prin tălpi simți amenințarea din pământ. Aproape de mal mai erau îngropate și alte cutii, iar câmpul era împânzit de cabluri. Săltând printre ele, vulpoiul alergă peste câmp atât de iute, încât iarba abia se mișcă sub tălpile lui.

Ajungând dedesubtul lepezii, se făcu una cu pământul și ciuli urechile, ascultând sunetele care veneau de sus. După ritmurile constante ale vocilor oamenilor

și ale uneltelor lor, își dădu seama că soldații erau tot în tranșee. Vântul sufla tot în josul pantei, așa că Pax i-ar fi simțit dacă s-ar fi apropiat de el.

Trase de un cablu și începu să-l roadă. Dar înainte de a apuca să-i taie cu dinții învelișul, simți niște colți atacându-l cu furie din spate. Dădu cu capul rău de lepedea de piatră și rămase fără suflu. Răsucindu-se înapoi ca să se ridice în picioare, apucă să o zărească pe Zbârlita, care sări peste el și ateriză pe muchia lespezii de piatră.

Ocupând acum o poziție superioară, vulpița avea un avantaj față de el.

— *Ciorile zic că războinicii se apropie. Lasă-i pe ei să se ocupe și de pământul care sare în aer, și de cablurile aducătoare de moarte.*

Pax era mai mare decât Zbârlita, dar când venea vorba de dârzenie, nu-i putea ține piept. Încercă de câteva ori să-și recâștige poziția de lângă cablu, dar ea îl ținu la distanță, clănțănind din dinți. Atunci Pax făcu un ocol în jurul lespezii de piatră, urcând mai aproape de fabrică decât ar fi vrut, ca să-i cadă Zbârlitei în spinare de sus. Dar până să apuce să se repeadă asupra ei, zări o mișcare mai jos, pe malul râului.

Zbârlita observă că ceva i-a atras atenția lui Pax, dar nu-și luă ochii de la el.

— *Au venit oamenii?*

Pax simți că întrebarea ei ascundea o neliniște și o nerăbdare.

— *Nu. Este o vulpe, cred.*

Zbârlita tot nu se lăsă distrasă.

— *Nicio vulpe din valea noastră nu s-ar aventura dincolo de granițele teritoriului nostru.*

Pax se înalță pe picioarele dinapoi ca să vadă mai bine. Și atunci o zări din nou: o siluetă ascuțită, îngustă, de culoarea cuprului, tivită cu alb, care se tot înalța și apoi dispărea, alergând pe malului râului, exact pe unde venise el adineauri și exact pe unde venise probabil și Zbârlita ca să-l găsească.

În dreptul trestiei, blana roșiatică apăru din nou pentru o secundă, apoi, îndată, un pui de vulpe sări în apă. În clipa aceea Pax îl recunoscă și scoase un strigăt ascuțit, un avertisment.

Atunci se întoarse și Zbârlita să se uite într-acolo. Sfrijitul ieși cu greu din apă în dreptul stejarului pitic. Zbârlita sări în picioare. Brusc părea de două ori mai mare. Dintr-un singur salt dispăru de pe lespede de piatră și se avântă la deal în jos.

— *Nu! Du-te înapoi! Acasă! Înapoi!*

Trupul ei apărea din când în când dintre ierburi. Panica din vocea ei păru însă că-l atrage pe Sfrijit înspre ea, căci puiul se înalță din nou ca să vadă unde este Zbârlita, apoi o porni către ea, tot săltând foarte bucuros.

Pax se repezi la cablu, dar fu prea târziu, căci exact în clipa în care reuși să-i străpungă învelișul, izul întunecat de fulger trecu prin pământ. Șocul electric îi făcu fărâme o măsea, îi arse buza de jos, îi uscă gâtulejul și îi trecu sfârâind de-a lungul șirei spinării.

În secunda următoare o bucată din câmpul de dedesubt sări în aer. Pax fu azvârlit de suflul exploziei de pe lespede de piatră, apoi ateriză din nou pe pământ, laolaltă cu o grămadă de tufe dezrădăcinate. După aceea, peste lumea sfărâmată se lăsă tăcerea. Pax simțea că-i țiuie urechile de atâta liniște. Privi încremenit la ploaia de pământ încins, pietre, ramuri și buruieni care cădea

asupra lui și o văzu transformându-se încet-încet într-un vâl de praf.

Clătinându-se, se ridică în capul oaselor și inspiră aerul încins în plămânii lui parcă aplatizați, până ce i se limpezi mintea. Apoi se ridică pe picioarele dinapoi și adulmecă, încercând să-i găsească pe Sfrijit și pe Zbârlită. Mirosi și tot mirosi în toate direcțiile, dar nasul nu-l ajuta deloc, căci mirosul de cenușă și funingine îi vătămase nervii sensibili cu ajutorul cărora percepea mirosurile. Lătră după cei doi, dar singurul sunet care-i răspunsese fu țiuitul din urechile lui.

Pax se zbatu și reuși să iasă din grămada de tufe, după care se scutură de pământ. Soldații o luară la fugă spre râu, trecând peste bucata de câmp care încă fumega, apoi se aruncară în apa râului. După ce trecură ei, coborî și Pax dealul. Fiecare mișcare pe care o făcea îi trimitea prin oase câte o undă de șoc.

Când ajunse în locul în care îi văzuse ultima dată pe Sfrijit și pe Zbârlită, începu să-i strige. Nu-i răspunsese nimeni, dar – foarte slab la început, ca și când i-ar fi ajuns până la urechi de foarte departe – începu să-și audă propria voce lătrând. După aceea, auzi sunetul vântului, zgomotul sec al tulpinilor uscate ale buruienilor, rupându-se sub tălpile lui, și strigătele aspre ale războinicilor care se întorceau în tranșee. Și apoi, în sfârșit, dinspre copaci, un stol de ciori care croncăneau dezaprobat la vederea lumii distruse. Auzea din nou.

Timp de o oră umblă pe câmp de colo colo, strigându-și prietenii, până începu să se însereze. Atunci auzi în sfârșit scheunatul slab al Zbârlitei. O porni în direcția din care venea chemarea, pe malul râului. Acolo zări

stejarul pitic, despicat, fumegând, cu ramurile înnegrite atârând în apă.

O găsi pe Zbârlită pitită la baza stejarului răsturnat, în mînea de pămînt strînsă în jurul rădăcinilor. Stătea cu capul în sus și cu ochii larg deschiși, iar botul îi era plin de sânge. Frumoasa ei coadă era acum pârilită și semăna cu o crustă neagră. Pax îi atinse fața cu botul. Sângele de pe obrazul Zbârlitei nu era al ei.

Vulpița își lăsă capul în jos. Făcut colac dedesubtul ei zăcea trupul inert al Sfrijitului.

Pax își apropie capul de Sfrijit. Pieptul puiului se ridica și cobora, dar neregulat. Pax răsufă ușurat.

Dar atunci când Zbârlita se mișcă puțin, văzu că acolo unde ar trebui să se afle piciorul dinapoi al Sfrijitului, acolo unde ar fi trebuit să se afle piciorul cu blăniță neagră și vioaia lăbuță albă, nu mai era decât o bucată de carne roșie, zdrențuită, deasupra unor frunze îmbibate de sânge.

Peter frecă mânerul dălții cu un burete îmbibat în ulei, străduindu-se din răspuțeri să reziste tentației de a-l azvârli până în celălalt capăt al șurii.

Dimineața decursese bine. Traversase, în cârje, câmpul și pădurea, prin noroi și prundiș, urcase pe dealuri și coborâse pante pietroase, sărise peste ziduri de piatră și trecuse pe sub garduri. Era puternic, neobosit și mergea aproape la fel de repede ca și când s-ar fi sprijinit pe amândouă picioarele. La amiază îi spusese Volei că se simțea pregătit să o ia din loc, și chiar era pregătit. Dar ea nu-l luă în seamă, ca de obicei. Îl trimise în șură să se odihnească și îi confiscase și cârjele.

— Ține piciorul sus! Și mai lustruiește niște unelte. Trebuie să ajungi să le simți la mână.

Privirile i se opriră pe piesa aproape terminată din fața lui, aflată pe banca de lucru. Deși i se părea primejdios să-și îngăduie să nutrească speranțe, își imagină scena. Ajuns în locul unde îl lăsase, o să-l strige pe Pax, iar vulpoiul o să iasă în goană din pădure și probabil că de fericire o să-l răstoarne de pe picioare. Apoi o să meargă acasă împreună.

— Trebuie să șlefuiști mânerul ăla ca lumea, băiete.

Peter tresări.

— Nu te-am auzit intrând.

— Când lucrezi cu unelte, nu ai voie să-ți lași gândurile să zburde aiurea.

Vola se așeză pe un butoi alături de el și luă în mână o pilă și o cârpa înmuiată în ulei.

— Mă gândeam la Pax, spuse Peter.

Puse pe masă dalta care deja lucea. Luă în mână bucata de lemn pe care o cioplea și i-o dădu Volei, care întinsese mâna cu palma în sus spre el.

— Arată ca și când ar fi gata-gata să-mi sară din mână. Îți faci griji pentru el?

Peter dădu din cap că da.

— Dar jumătate din timp mă gândesc că poate e bine. Vulpile sunt animale foarte inteligente. Acasă trebuia să încuiem ușa de la bucătărie, fiindcă Pax reușea să deschidă orice bufet. Odată a ros cablul unui ventilator pe care tocmai îl montaserăm în camera mea. Tata s-a infuriat teribil. Dar mai târziu, în timp ce încerca să-l repare, și-a dat seama că ventilatorul făcea scurtcircuit în carcasă și s-ar fi putut aprinde. Cred că Pax a simțit asta cumva și a încercat să mă protejeze. De ce nu ar fi destul de inteligent ca să învețe și să vâneze? Nu crezi că ar putea supraviețui singur?

— Ba da, răspunse Vola.

Peter își luă din nou sculptura în mână și se uită la chipul vulpoiului.

— Și mai este ceva, spuse el. Cred că... Dacă ar muri, cred că aș ști.

Și atunci îi spuse Volei un lucru pe care nu-l mai spusese nimănui altcuiva. Îi povesti despre sentimentul acela pe care îl avea câteodată în preajma lui Pax, că

sunt o singură ființă, și despre faptul că nu doar că *știa* cum se simțea vulpoiul, dar și *simțea* asta. După aceea, auzind ce ciudat sună propriile lui cuvinte, își țină răsufierea o clipă.

Dar Vola nu izbucni în râs. În schimb, îi spuse că are noroc.

— Ai avut parte de o experiență din care ai învățat că doi nu înseamnă neapărat doi.

— Asta scrie și pe panoul tău: „Doi nu înseamnă neapărat doi“. Până acum n-am priceput cum vine asta.

— Este un concept budist; se numește nondualitate. Se referă la individualitate și la faptul că lucruri care par a fi separate în realitate sunt strâns legate unele de altele. Nu există nicio separare.

Vola îi luă iar din mână vulpoiul de lemn.

— Aceasta nu este doar o bucată de lemn, ci reprezintă și norii care au adus ploaia care a udat copacul, dar și păsările care și-au făcut cuib în el și veverițele care s-au hrănit cu fructele lui. Reprezintă și mâncarea pe care mi-au dat-o bunicii mei, astfel încât să prind puteri și să tai nukul, și oțelul din care era făcut toporul cu care l-am tăiat. Și reprezintă și cât de bine îți cunoști tu vulpoiul, astfel încât ai reușit să-l cioplești ieri. Și reprezintă și povestea pe care le-o vei spune copiilor tăi atunci când le vei da vulpoiul ăsta de lemn. Toate acestea sunt lucruri separate, dar formează împreună un singur lucru și sunt inseparabile. Acum pricepi?

— Doi nu înseamnă neapărat doi. Inseparabili. Atunci... Acum vreo două nopți sunt sigur că Pax a mâncat ceva. Am simțit asta. Aseară am văzut luna și am știut că și Pax se uită la ea chiar în clipa aceea. Crezi

că dacă eu *simt* că Pax trăiește, atunci înseamnă că el într-adevăr trăiește?

— Da.

Când auzi asta, lui Peter îi veni inima la loc, fiindcă Vola spunea întotdeauna numai ceea ce credea cu adevărat. „Aici se spune numai adevărul, asta este regula“, așa îi spusese de vreo sută de ori.

Deodată, Peter își dădu seama cât de important este să ai pe cineva pe onestitatea căruia să poți conta. De câte ori în viața sa își dorise doar asta? La câte întrebări dorise să primească un răspuns cinstit și, în schimb, avusese parte din partea tatălui său numai de o tăcere încruntată?

Și atunci, până să-l apuce lașitatea, formulă și întrebarea care îl urmărea:

— Și crezi... Crezi că, dacă cineva are o latură mai sălbatică, mai poate fi îmblânzit? Dacă asta face parte din firea lui, dacă este o trăsătură moștenită?

Vola îl privi cu intensitate. Peter știa că ea credea că întrebarea era despre Pax, dar nu o corectă. Luă din nou dalta în mână și privi în jos, în poală, strângând coada dălții tare între degete și așteptă înfrigurat răspunsul.

— Dintotdeauna ai fost așa? Întotdeauna i-ai pus pe cei din jurul tău să rezolve problemele în locul tău? Ei? Lucrurile nu merg așa.

Peter oftă. Îndată ce rostise întrebarea aceasta, își dăduse seama că nu vrea să afle răspunsul. Și poate că nu o să fie niciodată pregătit să afle răspunsul.

Vola își bătu ușor cu palma buzunarul salopetei și se încruntă.

— Era cât pe ce să uit, spuse ea.

Scoase din buzunar o brișă înfășurată într-un șervețel și i-o întinse. Peter mai mâncase patru brișe și la micul dejun, dar Vola credea tot timpul că nu mănâncă suficient.

Peter desfăcu brișa din șervețel. Era un pic turtită, dar ca și celelalte, avea o nucă pecan exact în mijlocul glazurii din zahăr brun. Vola stătuse până târziu cu o seară înainte ca să coacă brișe. Peter o auzise cântând ceva într-o limbă pe care o recunoscuse. Un cântec vesel.

— Vola, tu de ce locuiești singură aici? o întrebă.

— Ți-am spus deja.

— Ți-au trebuit douăzeci de ani ca să-ți dai seama cine ești cu adevărat? Zău așa, cât de greu poate să fie?

— Grozav de greu. Cele mai simple adevăruri sunt greu de înțeles atunci când este vorba despre tine însuși. Fiindcă dacă nu vrei să știi adevărul, vei face tot ce-ți stă în putință ca să-l ascunzi.

Peter puse brișa pe masă. Vola evita să-i răspundă la întrebare.

— Dar tu știi adevărul despre tine. Atunci de ce nu mergi să locuiești altundeva, împreună cu alți oameni? Spune-mi adevărul. Asta este regula pe aici, nu?

Ea privi afară pe fereastră timp de un minut. Umerii i se lăsară în jos, iar când se întoarse spre el, arăta oboșită.

— Ai dreptate, Peter-fără-bătă. Poate că tocmai din pricină că mă cunosc. Poate că ceea ce știu despre mine este că nu trebuie să stau împreună cu ceilalți. Poate că sunt o grenadă.

— Cum să fii o grenadă?

— Păi, cum ai numi pe cineva care dintr-o fetiță care mănâncă piersici privind licuricii devine o femeie care

omoară un om? Ei? Fetița aceea mai degrabă și-ar fi tăiat brațul decât să facă rău unui singur licurici. Și totuși, după câțiva ani a ucis un bărbat, pe care nici măcar nu-l cunoștea. Eu cred că o astfel de persoană este o armă. Sunt o armă imprevizibilă, mortală. Este mai bine să stau ascunsă aici, unde nu pot face rău nimănui, nici măcar din greșeală.

Și Vola își ridică mâna cu vârfurile degetelor unite, apoi le deschise repede în fața lui (*bum!*), dar de data aceasta gestul ei nu era deloc amenințător, ci mai degrabă trist.

— Mie nu mi-ai făcut niciun rău, spuse Peter.

— Și de unde știi tu că nu am să-ți fac?

— Fiindcă știu, răspunse el, bătându-se în piept. În adâncul inimii mele.

Vola lovi masa de tâmplăria cu palmele și se ridică de pe bancă.

— Pune uneltele înapoi la locul lor, îi spuse ea peste umăr, ieșind din șură.

Prin fereastră, Peter o privi îndepărtându-se pe cărare, cu mersul ei șchiopătat. Parcă se mișca altfel. Ca și când piciorul acela al ei, făcut din lemn de pin, ar fi fost și mai greu acum.

Peter puse uneltele una câte una în buzunărașele lor, apoi rulă pânza. Simți din nou vechea lui neliniște adunându-i-se în ceafă. Era blocat aici de mai bine de o săptămână. Dacă n-ar fi avut de îndeplinit și cea de-a treia condiție, ar fi fost deja pe drum. Dar promisese și îi datora asta Volei. Dar la micul dejun, când o întrebase când se apucă de făcut scena, ea se mulțumise să ridice din umeri.

— Ajung eu și la asta.

Și, în clipa aceea, îi răsări în minte soluția problemei, atât de ridicol de simplă, încât îl pufni râsul.

Fără cârje pășea ciudat și foarte încet, dar reuși, cum-necum, să țopăie până afară, unde Vola adunase un morman de ramuri. Aici își alese douăsprezece ramuri lungi și drepte, fiecare cam de grosimea brațului lui, apoi, una câte una, le azvârli până în ușa șurii. Reveni apoi la șură și le trase pe toate înăuntru. Pe urmă, sprijinindu-le de capră, le curăță de rămurelele mai subțiri și se puse pe lucru.

În două ceasuri termină de meșterit scena. Nu era cine știe ce când te uitai la ea – colțurile cioplite neîngrijit erau legate cu sfoară, pereții și podeaua erau făcute din bucăți de scânduri desperecheate, fixate de ramă cu cuie –, dar, după ce o acoperi cu o bucată de pânză groasă, întinsă pe o sfoară, Peter zâmbi.

— Floare la ureche, îi spuse lui François, care se strecurase în șură și se oprise să miroase rama cu vădită admirație. Floare la ureche!

— Am făcut eu scena. Este în șură.

Vola ridică ochii de la puiul de găină pe care tocmai îl jumulea. Se uită la ramura de copac de care se sprijinea Peter, apoi îi făcu semn spre cârjele care stăteau rezemate de blatul din bucătărie.

Peter se întinse după ele, și le așează sub brațe și îndată se simți în largul lui.

— Acum pot să fac spectacolul de marionete. Vino în șură!

— Am de lucru acuma. Dar e în regulă. Diseară.

— Și, după aceea, pot să plec, Vola. Sunt pregătit.

Vola așează puiul pe masă și oftă.

— Nu, nu ești pregătit. Dormi într-o casă, unde este cald și nu te plouă. Ai apă curată la dispoziție și pe cineva care îți pregătește mâncarea. Dar fie așa cum zici! Măine am să te testez. Zece mile. Mergi cinci mile, îmi arăți cum îți așezi tabăra stând într-un singur picior și vii înapoi, parcurgând încă cinci mile... După aceea mai stăm de vorbă.

Peter o privi îndelung. Vola adună penele puiului și le îndesă într-un săculeț. În clipa aceea, Peter își dădu brusc seama că, după plecarea lui, nu o să se schimbe nimic pe acolo. Vola va aduna în continuare pene, va ciopli în continuare marionete, tot mai multe, și va locui în continuare de una singură în pădure, fără să aibă cui spune povestea cu soldatul acela.

Pax îl veghe pe Sfrijit toată noaptea și o parte din ziua ce urmă dintr-o tufă nu prea departe. Ieși de acolo doar cât să-și mai domolească arsura de la gură, vârandu-și botul în apa rece a râului și mănca peștișorii pe care îi găsi pe mal. Mirosul îi reveni încet și, de câte ori se trezea din moțăiala aceea întreruptă, adulmeca aerul ca să se asigure că Zbârlita și Sfrijitul încă trăiesc.

Zbârlita trăsese niște ramuri până la stejarul căzut la pământ, acoperindu-se pe sine și pe fratele ei, și se făcu colac în jurul trupului Sfrijitului ca să-i țină de cald. De câteva ori îl lăsă singur, dar numai pentru puțină vreme, și, de fiecare dată, Pax se apropie în liniște și îi ținu locul lângă trupul nemișcat al Sfrijitului. Era acolo când, în cele din urmă, Sfrijitul se deșteptă, scâncind.

Pax îi atinse umărul cu botul ca să-l liniștească. Sfrijitul înalță capul. Ochii îi erau aburiți de durere și de teamă. Gemu din nou. Zbârlita, care vâna prin apropiere, se întoarse la el în goană.

Pax se retrase în semn de respect, iar Zbârlita se așază lângă fratele ei, cu obrazul lipit de al lui. Pax se aplecă spre rana Sfrijitului și începu s-o lingă cu grijă,

urmărind reacția Zbârlitei. Ea îl privi cu atenție, dar nu se împotrivi.

Pax îi curăță rana foarte bine. Sfrijitul îl privi încrezător și nici nu clipi. Când Pax termină de curățat rana, trecu mai departe și îi curăță și fața și urechile. Iar Zbârlita îl lăsă.

După ce Sfrijitul adormi din nou, Pax rămase lângă cei doi. Împreună, el și Zbârlita urmăriră activitățile din tabără.

Deși oamenii nu mai reveniră la partea distrusă de explozie a câmpului, mirosurile care veneau dinspre ei purtau în ele pericolul. Când vântul bătu dinspre apus, aducând cu el iz de pământ ars, bărbații începură să se agite. Mai veniră și alți oameni în tabără, cu și mai multe mașinării. Zbârlita tresări la huruitul subit al unui motor, dar apoi își așeză capul din nou peste al fratelui ei.

— *Va trebui să-l mut de aici în curând.*

— *Oamenii nu ne simt. Câtă vreme stăm ascunși și nu ne pot vedea, suntem în siguranță.*

Zbârlita se uită la Pax, apoi la oameni.

— *Câtă vreme în apropiere se află fie și un singur om, nu suntem în siguranță.*

Zbârlita îi păru și mai mărunțică lui Pax, de parcă o parte vitală a ei dispăruse. Știa el prea bine că, într-un fel, asta se întâmplase din pricina oamenilor.

— *Băiatul meu nu face rău nimănui. Nu e ca ei. El nu este războinic.*

— *Războinicii sunt adulți. El este încă un copil.*

— *Nu. Diferența este alta.*

Pax era convins de asta, dar era și contrariat. În ultimul an, Peter crescuse mult în înălțime și devenise

mai puternic, iar vocea i se îngroșase. Dar mai mult decât asta, mirosul lui se schimbase. Nu mai mirosea a copil.

— *Nu mai este copil. Dar nici războinic nu este. În ultima zi în care l-am văzut, se îngrijea să-mi fie mie bine, deși și el suferea. Ochii lui vărsau apă.*

— *De ce, era rănit la ochi?*

Pax se gândi o clipă la misterul plânsului.

— *Nu. Dar când are vreo rană în orice altă parte a corpului, începe să-i curgă apă din ochi. Îi curge pe obraji. Cred că apa aceea care îi curge pe obraji îi mai ostoiește durerea. Dar și respirația i se schimbă. Parcă nu are aer, parcă l-ar îneca apa aceea care îi curge din ochi.*

Vulpița se aplecă și mai linse sângele închegat de pe pulpa fratelui ei. După o vreme, ridică ochii spre Pax și în privirea ei Pax citi toate lucrurile îngrozitoare pe care oamenii i le făcuseră familiei ei.

Și, în clipa aceea, Pax înțelese ceva. Atunci, în ultima zi, Peter îi aruncase jucăria în pădure. Într-adevăr, îi curgea din ochi apa de durere, dar el fusese cel care aruncase jucăria. Și nu venise după el.

— *Băiatul meu nu este războinic. Dar s-a schimbat. Acum este și el prefăcut.*

Peter aprinse cele două felinare atârinate de grinzile șurei. Uneltele, roata de ascuțit, peretele înțesat de păpuși – toate străluceau cald și vesel în conuri de lumină chihlimbarie. Chiar și fânul sclipea ca aurul lui Rumpelstiltskin¹. Șura parcă renăscuse, dar arăta tot familiar. Peter o cunoștea acum ca pe propria lui casă.

Acasă... De cum termina de pus în scenă spectacolul de marionete pentru Vola, adică într-o oră, o să fie în sfârșit liber să pornească din nou la drum.

Aprinse cele două felinare mici de lângă scenă și îl luă pe Sinbad din cui.

— Începe spectacolul!

Ochii negri ai marionetei îl priviră fără nicio expresie. Peter îi verifică încheieturile. Încă se mira, amintindu-și cum demontase Vola marioneta doar ca să-i poată învăța el secretele. Și, deodată, îi veni în minte cartonașul pe care Vola își scrisese năzuința secretă: „Aș fi fost o profesoară bună“.

Vola avea dreptate în privința asta. Peter își aminti cu câtă ușurință îi sugera anumite tehnici în timpul

¹ Numele unui spiriduș dintr-un basm de Frații Grimm, care putea să prefacă paie în fire de aur (n. tr.).

exercițiilor, fără să facă mare caz din orice. Și cum îl pusese să o urmărească în timp ce sculpta, iar apoi îl lăsase să se descurce singur. Cum îl chestiona în legătură cu tot felul de lucruri, dar ea nu răspundea la întrebările lui.

Dar în privința faptului că ar fi fost prea periculoasă pentru oameni dacă ar fi locuit în preajma lor se înșela. Toți cei care o cunoșteau i-ar fi spus la fel.

Problema, de fapt, era că nu o mai cunoștea nimeni. Doar el poate.

Peter puse marioneta înapoi în cui, pe perete.

— Sinbad, cred că am să-ți dau liber în seara asta.

Ieși din șură și își alege din grămada de ramuri o bucată cam cât încheietura mâinii de groasă. Apoi, intrând înapoi în șură, îi tăie capetele cu fierăstrăul și o băt看 în cuie pe un suport. Fixă cuibul din tablă al păsării Roc pe ea, apoi o montă pe scenă. Pe urmă, luă din cui marioneta vrăjitoare și îi deșurubă piciorul stâng.

— Gata? întrebă Vola cu voce tare.

Peter se cocoță pe teancul de baloți de fân pe care îl așezase în spatele scenei și luă tijele de care erau prinse sforile vrăjitoare, mirându-se că nu-i tremură mâinile. Dar, deodată toate ideile de care fusese atât de sigur cu o oră înainte acum i se păreau îngrozitoare.

Când intrase Vola în șură, Peter observase că, în locul obișnuitei salopete, femeia purta o fustă lungă, purpurie și își pieptănase părul, ceea ce el nu mai văzuse la ea până atunci. Vola era uluită de scena pe care o construise băiatul, și nu se prefăcea deloc.

— Ești îndemânatic ca un tâmplar veritabil, spuse ea. Dacă aș avea nevoie de un ucenic, ți-aș face pe loc o ofertă.

Dar oare ce o să creadă despre el peste câteva minute? Însă era deja prea târziu ca să se mai răzgândească.

— Gata! trânti el o minciună.

Vola făcu mai mică lumina celor patru felinare de deasupra scenei. Apoi Peter o auzi trăgându-și un taburet până în mijlocul șurei.

— Aceasta este povestea unei fete, spuse Peter.

O auzi pe Vola trăgând puternic aer în piept, după care nu se mai auzi niciun alt sunet.

Nici măcar atunci când trase cortina și începu să mânuiască păpușa-vrăjitoare din tije și sfori, nici măcar atunci când boabele uscate de porumb, pe care i le îndesase în burtă sub formă de piersici, se împrăștiară pe jos. Nici măcar atunci când o îmbracă cu tricoul lui de camuflaj, îi ascunse părul într-o cască făcută dintr-un castron de lut și îi puse în mână un băț în chip de pușcă. Și nici măcar atunci când o făcu să tragă cu pușca, când îi deșurubă piciorul și când o puse să se cocoate în cuib.

Peter se așteptase ca Vola să protesteze în momentul în care dădu foc cuibului, dar ea nu scoase niciun sunet. Și, exact așa cum se întâmplase la repetiție, focul nu arse decât o clipă, căci nu pusese în bol decât câteva așchii. Dar asta îi dădu timp să dezbrace marioneta de uniforma militară.

Apoi o scoase din cuib și o așeză pe scenă. Lângă ea rezemase o marionetă care înfățișa un copil. O aplecă asupra copilului, apoi o întoarse să mângâie vulpea. După care trase cortina.

Peter atârnă sforile păpușilor în cui. Așteptă ce așteptă, dar de dincolo de cortină nu venea decât liniște. Atunci se întinse peste scenă ca să vadă ce se întâmplă.

Vola privea drept înainte, prin el, cu chipul rigid, de parcă ar fi fost sculptat din lemn. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji, sclipind în lumina pâlpâitoare, și îi dădeau o înfățișare oarecum nobilă.

— Iartă-mă. Eu voiam doar... Tu nu ești o grenadă, Vola. Ești un om bun. M-ai primit în casa ta, m-ai ajutat să mă antrenez ca să pot merge după Pax...

— Lasă-mă în pace, băiete!

Vocea Volei era gravă și tensionată.

— Stai puțin. Cred că este o prostie să-și irosești viața aici, pedepsindu-te singură. Adică poate că tipului aceluia nici măcar nu-i păsa chiar atât de mult de carte. Poate că o câștigase la o partidă de poker cu o seară înainte. Poate că ceea ce dorea el era... Nu știu...

Peter își făcu curaj, apoi continuă:

— De pildă să se facă profesor sau așa ceva.

La auzul cuvântului „profesor“, Vola ridică bărbia spre el, dar Peter nu-și feri privirile.

— Da, poate că ar fi vrut să devină profesor. Așa că, poate că asta ar trebuit să faci tu pentru el. N-ai de unde să știi. Eu cred că ar trebui să pleci de aici și să-ți trăiești viața. Viața ta. Vreau să spun că, indiferent ce întâmplare îngrozitoare te-a rănit cândva, ai putea să o iei de la capăt ca o pasăre phoenix și...

— Înțeleg ce vrei să spui. Ai dreptate, dar acum te rog să ieși. Lasă-mă în pace.

Peter vru să protesteze, dar cuvintele îi secară când o văzu șezând acolo nemișcată, cu capul drept în sus și cu lacrimile care acum îi curgeau pe gât în jos. Înfășură

sforile vrăjitoarei, apoi se dădu jos de pe baloții de fân și își luă cârjele. Liniștea din șură îl apăsă.

— Bine, așa să fie, spuse, doar ca să nu mai audă liniștea aceea.

Drumul până la casă prin întuneric dură o veșnicie. Înăuntru, pe bufet, era o farfurie acoperită. Peter se rezemă de tocul ușii, copleșit de vinovăție. Vola îi încropise ceva de mâncare din ce rămăsese de la cină.

— Mai târziu să mănânci și restul de pui, m-ai auzit? îi spusese.

Îl izbi un nou val de vinovăție. Vola tăiasă un pui, lucru pe care nu-l făcea prea des, doar fiindcă Peter avea nevoie de un supliment de proteine.

Peter se desprinse de tocul ușii și luă de lângă aragaz o cutie de chibrituri. Nu știa cât avea de gând Vola să stea afară, dar pe când se întorcea, Peter voia ca în casă să nu fie rece și întuneric. Atâta putea face și el pentru ea. Aprinse toate lămpile, apoi aprinse focul exact așa cum o văzuse pe ea făcând în fiecare seară.

Șezând acolo, privind focul cum prindea putere, se gândi la tot ce îi spusese. Totul fusese adevărat. Adică se putea ca ceea ce spusese despre soldatul acela, că poate ar fi vrut să se facă profesor, să fi fost o exagerare, dar cine știe, poate că într-adevăr așa era. Nu, nu exista niciun singur lucru pe care să-l fi spus doar dintr-un impuls de moment. Nu regreta nimic.

O pală de vânt coborî prin șemineu, amenințând flacăra încă fragilă. Peter se întinse să mai ia niște foi de ziar. În timp ce le mototolea, îi atrase atenția un titlu: **FORȚELE MILITARE SE PREGĂTESC DE LUPTĂ. ZONA URMEAZĂ SĂ FIE EVACUATĂ.**

Netezi foaia de ziar și citi tot articolul. Studie și harta din ziar și nu-i veni să-și creadă ochilor.

Își înhăță cârjele și ieși pe verandă atât de vijelios, încât François se repezi din culcușul lui și o zbughi la fugă în întuneric. Peter își îngrămădi toate hainele în ghiozdan, apoi privi de jur împrejur. Singurele lucruri din încăpere care erau ale lui erau brățara cu pasărea phoenix, fotografia mamei lui, mănuașă și mingea de baseball. Puse brățara pe hamac, astfel încât să fie sigur că Vola o va găsi, își vârî și celelalte lucruri în ghiozdan și intră în bucătărie.

Vola tocmai intra și ea. Își agăță pălăria în cuier și privi întâi spre șemineu, apoi spre Peter și spre ghiozdanul lui.

Peter îi întinse ziarul.

Vola se uită la el, apoi ridică privirile spre el, așteptând o explicație.

Peter îi arătă harta.

— Care este zona pe care o izolează? spuse el, înecându-se. La doar cinci mile de locul în care l-am lăsat pe Pax!

— Ești sigur? Este o zonă foarte întinsă...

— Sunt absolut sigur! Vezi locul acela gol? Acolo este o fabrică de sfori abandonată. Are niște ziduri înalte din piatră și de acolo se vede spre singurul loc în care se poate traversa râul. În rest, este doar un defileu. Acolo se vor purta bățăliile pentru apă. Când eram mic, mă jucam pe lângă fabrică împreună cu prietenii mei. Zi-ceam că este locul ideal pentru o ambuscadă. Ne jucam de-a războiul! L-am lăsat pe Pax pe drumul care duce drept spre locul acesta, gândindu-mă că va fi...

Cuvintele „în siguranță” îi rămaseră în gât. Se ridică brusc în picioare și înaintă șchiopătând până la cuierul de pe ușă, ca să-și ia hanoracul.

— Stai, spuse Vola. Acolo se pregătesc de luptă. Nu te prosti.

— Nu mă prostesc. Fac ceea ce trebuie să fac. Acum știu asta foarte bine. Îți amintești când m-ai întrebat ce fel de brânză îmi place și eu n-am știut să-ți spun? Tatălui meu îi place brânza cheddar, așa că numai din asta mâncam. Poate că înainte mi-a plăcut altfel de brânză. Dar, exact așa cum ai spus tu, sufeream de boala uitării de sine. Atunci când l-am părăsit pe Pax, nu mai știam ce este bine și ce nu. Dar acum știu. Și știu că trebuie să merg acolo. Știu asta sigur.

— Bine. Poate că așa este. Dar, băiete, se sprijini pe un singur picior. Nu se poate. Uită-te și tu ce distanță este până acolo.

Vola se așază pe scaun, cu harta în mână.

— Nu! Am pierdut destulă vreme. Acum nu te mai ascult.

— Stai puțin, spuse Vola, ridicând ziarul. Vino până aici. Vino să-ți arăt ceva!

Peter se încruntă, dar se întoarce.

— Mai ții minte prietenul meu despre care-ți spuneam că este șofer pe autobuz. Robert Johnson, cel care ți-a pus scrisorile la poștă? Vezi punctul acesta?

Femeia atinse cu degetul colțul de sus, din stânga, al hărții din ziar.

— Orașul acela este ultima oprire de pe ruta lui. Trece pe aici în fiecare marți și sâmbătă la ora unsprezece și zece, iar la sfârșitul nopții oprește aici. Cum ar fi să te urc în autobuzul acela mâine? Cred că, în felul acesta,

vei avea de mers pe jos mai puțin cu cel puțin două sute cincizeci de mile și-ți vor rămâne de parcurs doar vreo patruzeci de mile. Mă asculți?

Peter își lăasă cârjele să cadă și se prăbuși într-un fotoliu, cu un sentiment de ușurare, care îi înmuie picioarele.

— Ai face tu asta pentru mine? Numai patruzeci de mile – asta-i o nimica toată!

— Nu. Patruzeci de mile de mers prin pădure și peste dealuri în cârje nu este o nimica toată. Cred că o să-ți ia cel puțin trei zile și s-ar putea să te ucidă. Dar am încredere că poți să faci asta. Deci, mai rămâi în noaptea asta? Ne-am înțeles?

Peter îi strânse mâna și o privi drept în ochi.

— Ne-am înțeles, spuse.

Privind-o pe Vola, pe chipul căreia încă se vedeau urmele lacrimilor pe care le vărsase după cele întâmplăte în șură, își dădu seama că nu putea lăsa lucrurile așa cum erau, anapoda. Dar nu mai avea prea mult timp ca să le dreagă.

— Ne-am înțeles, spuse din nou. Dar cu trei condiții.

Luna strălucea printre copaci ca un gălbenuș rotund și cremos, precum gălbenușurile ouălor pe care le mâncase Pax cu o săptămână înainte. Stomacul i se lipise de spinare. Pășe pe malul râului.

Într-o săptămână și jumătate, de când oamenii lui îl părăsiseră, mâncase doar de trei ori pe săturate, iar ultima dată, atunci când găsisese o grămadă de pești care putrezeau pe mal, vomitase totul după câteva minute. Recuperase însă șunca pe care o ascunsese și îi privi cu mândrie pe Zbârlită și pe Sfrijit înfruptându-se, dar el nu se atinsese deloc de ea. Și totuși, încă nu avusese deloc noroc la vânatoare. Toate rezervele de grăsime din corp i se topiseră. Atârna pielea pe el și începuse deja să piardă și din mușchi.

Pax își îndreptă nasul înspre tabăra oamenilor, care, ca de obicei, îl tortura cu mirosurile intense de mâncare. În ultimele zile mai veniseră și alți războinici. Sute erau comasați mai înspre sud. Pământul vibra de amenințarea lor. Dar lui Pax îi era foame.

Aruncă o privire spre locul în care Zbârlita îl supraveghea pe Sfrijit, care dormea, și îi făcu semn că el pleacă.

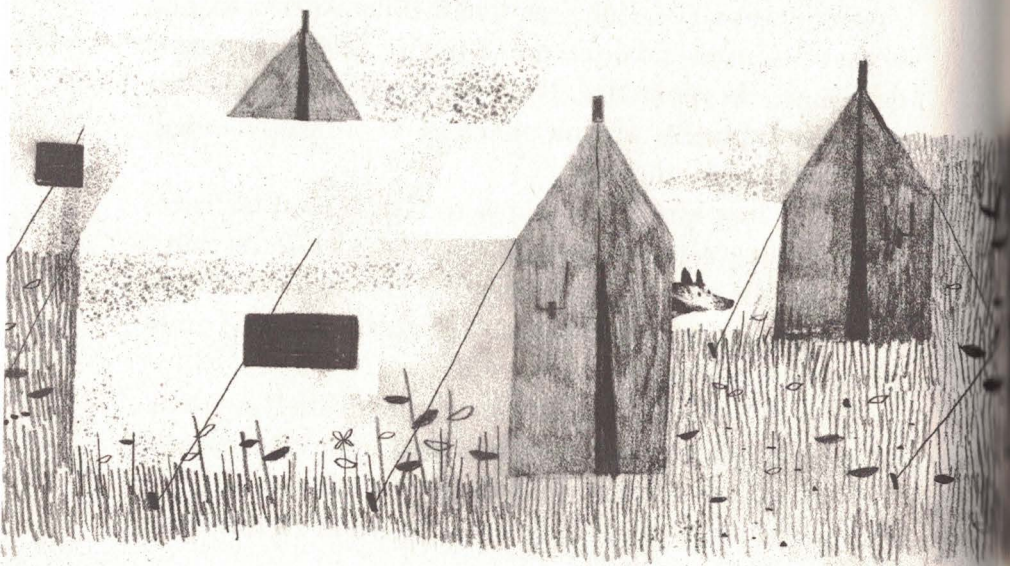
Deși tabăra se afla chiar deasupra adăpostului lor, Pax porni pe ruta lui obișnuită, în susul râului, prin

defileu, și de acolo peste culmea dealului, fiindcă santi-nelele de pe zid priveau spre râu.

Merse prin râu, peste pietre, ca să nu lase urme. În-depărtându-se de câmpul cufundat în liniște, ciuli ure-chile la fiecare zgomot al nopții. De acum cunoștea toate aceste zgomote și simțea că îl liniștesc. Glasul ascuțit al liliecilor, zgomotele produse de câte un sconcs nepă-sător care strivea ierburile sub pasul lui legănat, agitația de sub pământ a șoarecilor de câmp, strigătele îndepăr-tate ale bufnițelor, toate aceste sunete îi dădeau de știre că nu era singurul care ieșise la vânătoare.

Pax însă înainta fără niciun zgomot. Învățase de la Sur și de la Zbârlită cum să se strecoare hoțește, ca o umbră. Se furișa ușor peste culmea dealului, apoi o lua în jos și intra în cortul cu alimente.

În noaptea aceasta nu găsi nicio bucată de carne atârnată în cort, însă pe mese erau clădite mormane

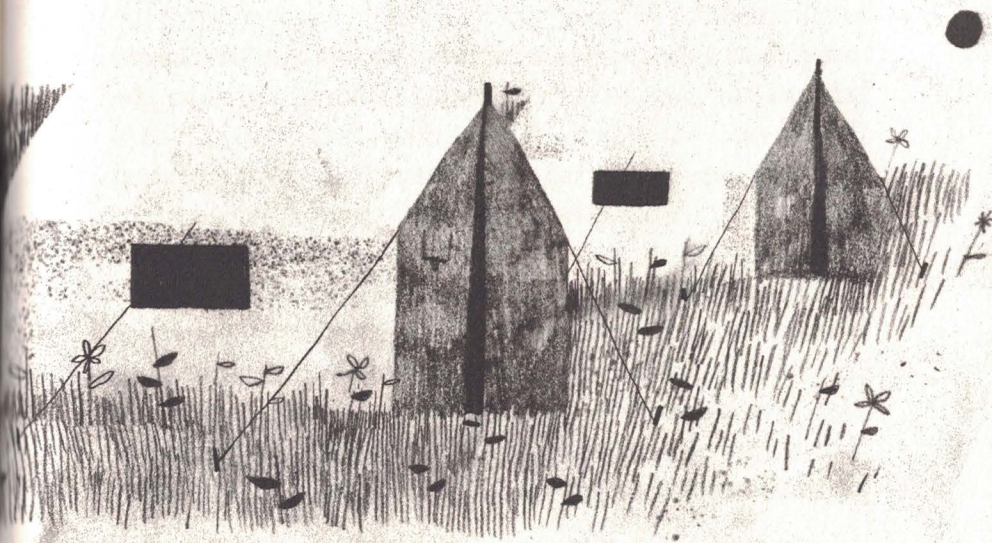

înalte de legume și de pâini. Trase pe jos o roată de cașcaval. Avea un gust puternic și ciudat, dar Pax înfulecă din ea până se ghiftui. Pornise deja înapoi cu o bucată zdravănă de cașcaval pentru Zbârlita, când odată îl opri un miros familiar. Unt de arahide!

Mirosul venea dintr-o cutie mare de tablă. Lăsa cașcavalul jos și rămase pe loc, adulmecând marginea cutiei. La fel ca lada de gunoi de acasă, cutia aceea de tablă promitea să-i ofere o mulțime de resturi de mâncare. Dar peste toate mirosurile acestea amestecate se înălța cel de care îi era cel mai dor. I se zbârliră mușcățile de plăcere. Împinse capacul cutiei puțin într-o parte.

Borcanul gol era chiar deasupra, iar gura borcanului era unsă din belșug cu unt de arahide cremos.

Pax își vârî botul sub capacul cutiei și prinse cu grijă marginea borcanului cu gura. Știa din proprie experiență

că așa trebuie să prindă borcanul, ca să nu-i acopere nasul. Apoi se îndepărtă de lada de gunoi.

În clipa aceea, capacul zăngăni pe pământul pietros, sunând în tăcerea nopții ca o alarmă.

Pax se piti sub masă și încremeni, cu inima bătându-i nebunește în piept.

Ușa cortului, aflată în partea opusă, se deschise cu un mic pocnet. Un om păși înăuntru și cu un clic aprinse o rază de lumină. Cu toate că parfumul de unt de arahide îi umplea nările, Pax îl recunoscuse pe bărbat după miros. Era tatăl băiatului.

Pax ridică un picior de pe pământ, pregătindu-se să o zbughească în orice direcție ca să se pună în siguranță. Spotul de lumină mătură tot cortul. Când ajunse la ochii lui Pax, vulpoiul se înfioră, dar nu se clinti din loc. Pupilele i se micșorară, iar Pax văzu cum bărbatul se apleacă să se uite mai bine la el. Pax rămase nemișcat, cu un picior ridicat și cu fălcile încleștate pe borcan, studiind chipul bărbatului, în timp ce acesta îl studia la rândul lui.

Bărbatul mormăi ceva, își frecă bărbia, apoi izbucni într-un râs strident. Pax își lăsă piciorul puțin în jos, fără să-și ia ochii de la el, punându-l la încercare. Tatăl băiatului râse din nou. Apoi se ridică și, deschizând ușa cortului, îi făcu semn să iasă, lovind cu bocancul în pământ.

Pax cunoștea semnalul. Bărbatul îl folosisese de nenumărate ori, arătându-i fie spre ușa casei, fie spre ușa cuștii. „*Treci!*“ Asta însemna semnul. „*Treci în clipa asta și n-am să-ți fac nimic!*“ Pactul acesta funcționa. Pax se strecură pe lângă el în fugă și dispăru în întuneric, unde era în siguranță.

Nu încetini pasul până ce ajunsse pe spinarea dealului. Îngropă borcanul, apoi se ghemui la pământ ca să urmărească mișcările din tabără în lumina de dinaintea zorilor. Deși era sigur că nu fusese urmărit, porni întâi spre răsărit, descriind o buclă largă timp de o jumătate de oră, și abia după aceea se întoarse pe furiș și coborî spre râu.

Sfrijitul era treaz pe când se întoarse el și pentru prima oară de la explozie încearcă să se ridice în picioare. Zbârlita încerca să-l convingă să se așeze la loc.

Pax băgă de seamă că Sfrijitul are buzele crăpate și ochii adânciți în orbite.

— *Are nevoie de apă.*

Zbârlita aruncă o privire spre malul râului. O vulpe sănătoasă ar fi parcurs distanța aceea din vreo douăsprezece salturi. Dar oare Sfrijitul putea să ajungă până acolo?

Puiul se propti pe labele din față. Își încordă și picioarele din spate, încercând să se ridice, apoi se uită surprins în spate. Picioarul care fusese toată viața parte din trupul lui și făcuse parte din mirosul lui, nu mai era. Se aplecă și își mirosi rana. Ridică privirile spre Pax, apoi spre Zbârlita, căutând o explicație.

Apoi, cu mare greutate, se ridică, proptindu-se pe picioarul din spate rămas, dar se dezechilibra și, cu un scâncet de durere, se rostogoli peste pulpa rănită.

Pax sări să-l proptească în partea cu rana.

Sfrijitul se ridică din nou pe picioarele din față, apoi își întinse și picioarul din spate, dar se clătină din nou. De data aceasta însă, nu mai căzu la pământ, ci se sprijini de trupul puternic, înalt, al celui alt vulpoi și nu mai scânci. Se clătină, încercând să-și găsească echilibrul.

Când reuși, Pax făcu un pas înainte, unul singur, înspre râu, apoi așteptă.

Sfrijitul ieși din ascunzătoare, întâi cu picioarele din față. Apoi, mai târându-se, mai ȗopăind, și cu piciorul din spate. Și, din nou, aproape că se prăbuși într-o parte, dar Pax îl sprijini.

Pax mai făcu un pas. Puiul de vulpe făcu la fel. Apoi încă unul și încă unul, până când, în cele din urmă, reuși să se țină binișor pe picioare.

Zbârlita le-o luă înainte, alergând spre mal. Pas cu pas, Sfrijitul micșoră distanța dintre ei doi și Zbârlita, până ce reuși să ajungă pe malul râului, unde își întinse gâtul și începu să lipăie apa rece.

După ce-și ostoi setea, Sfrijitul își lăsă capul la pământ. I se închideau ochii. Zbârlita însă îl pișcă. În curând o să se lumineze de ziuă de-a binelea și o să fie total expus. Vulpița alergă în susul râului până la un pâlc de papură.

Sfrijitul șontăcăi pe urmele ei. Era încă nesigur pe picioare, tremura din tot corpul și înainta încet, dar nu căzu nicio singură dată. Pax venea la mică distanță în spatele lui. În clipa în care ajunseră în păpuriș, Pax tresări, auzind mișcare din tufele din aval. Zbârlita ră-suci capul în toate părțile, cu urechile ațintite înspre același loc de pe celălalt mal. Se apropia ceva și era mare.

Sfrijitul își lăsă capul la pământ, adulmecând un melc.

Pax și Zbârlita se traseră mai adânc între tulpinile de papură. Zbârlita strigă spre fratele ei, dar Sfrijitul nu întoarse capul.

În clipa aceea, dintre tufe sări un cerb, care dădu din cap, apoi sări în apa râului.

Zbârlita lătră din nou, chemându-și fratele, care din nou o ignoră.

Cerbul ieși pe malul pe care se aflau și ei și se îndreptă spre porțiunea din câmp acoperită de iarbă nearsă. Ajungând la marginea acestei porțiuni, ridică o copită. Când o puse înapoi jos, pământul se cutremură, iar iarba verde sări în toate părțile. Cerbul sări în aer. Spinarea i se contorsionă și i se frânse.

Simțind că pământul se cutremură, Sfrijitul începu să țipe de spaimă. Zbârlita și Pax îl traseră în întunericul răcoros al păpurișului și îl liniștiră până când puiul înțelese că nu pățise nimic.

Vulpile îi urmăriră apoi pe soldați alergând de pe deal, măturând cu niște raze de lumină câmpul, după care se întoarseră în tabără. Pe măsură ce soarele rozeceu se înălța pe deasupra pinilor, porțiuni mari din câmp acoperite de iarbă începură să sclipească și să trosnească. Șoarecii de câmp ieșeau din pământ și porneau spre malul râului, unde era răcoare și erau în siguranță. Buimaci și dezorientați cum erau, ar fi fost pradă ușoară pentru Zbârlita, dar vulpița îi lăsă să-și vadă de drumul lor, ca și când ar fi respectat un fel de cod de protecție a celor înspăimântați.

Vulpița se ridică în picioare și se uită spre câmpul care încă fumea.

— *Trebuie să plecăm de aici. Acum!*

Pax știa că Zbârlita are dreptate. O urmă afară din ascunzătoare. Zbârlita îl strigă pe Sfrijit, care tocmai se uita la un șoarece ce umbla de colo colo fără țintă. Nici măcar nu-și îndreptă urechile înspre sora lui.

Și, în clipa aceea, Pax își dădu seama ce se întâmplă:

— *Nu mai aude!*

Când intră în bucătărie, Peter o găsi pe Vola bându-și deja cafeaua. Probabil că nu dormise nici ea mai mult decât el, fiindcă o auzise pe la miezul nopții mergând până la șură, de unde nu se mai întorsese până aproape în zori. Vola ridică ceașca de cafea.

— Iei micul dejun înainte de a pleca?

Peter făcu semn că nu.

Vola înclină capul aprobator, îi luă ghiozdanul din mână și îndesă în el o pungă de hârtie maro.

— Mănâncă întâi sandviciurile cu șuncă, fiindcă șunca nu rezistă. Ți-am pus și un borcan de alifie. Unge-te de două ori pe zi. Ți-am umplut termosul, dar pe drum va trebui să-l mai umpli când găsești vreun izvor. Ai grijă să nu ți se ude ghipsul. Vorbesc serios. Dacă începe să plouă, leagă-ți o pungă de gunoi în jurul piciorului.

Puse ghiozdanul jos. Peter observă că Vola avea pantofi în amândouă picioarele.

— Ia te uită, ți-ai pus proteza!

Ea își ridică manșeta salopetei.

— Condiția numărul unu.

— Uau! reuși să spună Peter după un minut. Arată *dyableman*! Și cea veche unde este?

Vola făcu semn cu capul spre fotoliu.

— Nu ştiu ce să fac cu ea. S-o pun lângă sperietoarea de ciori?

— Nu, nu acolo, răspunse Peter sigur pe el şi arătă cu mâna spre şemineu. Mai ştii cum era cu pasărea phoenix, nu? Totul arde în cuib.

Vola oftă, dar îl urmă spre şemineu. Peter scormoni tăciunii şi mai puse câteva surcele pe foc. Vola aduse piciorul de lemn. Parcă arăta mai mic acum. Curelele de piele îi aminteau lui Peter de curelele care ţineau picioarele şi braţele marionetelor.

— Eşti bine?

— Sunt bine, răspunse Vola şi puse piciorul de lemn pe foc.

Amândoi se uitară la el până când se aprinse.

Vola fu prima care se îndepărtă de şemineu.

Peter băgă de seamă că umbla mult mai bine cu proteza. N-ai fi putut nici ghici că poartă o proteză. Trase apărătoarea în faţa şemineului. Până o să se întoarcă Vola acasă, din picior nu va mai rămâne decât o grămadă de cenuşă.

— Şi eşti de acord şi cu celelalte două condiţii? o întrebă el, urmând-o până în bucătărie.

— O să aflăm la bibliotecă. Dar deja am încărcat tractorul.

— Tractorul?

— Păi cum altfel să cărăm douăzeci de marionete până în oraş?

— Şi o să mergem la bibliotecă cu tractorul?

— Da, o să mergem la bibliotecă cu tractorul. Asta dacă nu cumva ai tu vreun covor fermecat despre care

nu mi-ai spus până acum. Și va trebui să pornim curând dacă vrem să prindem autobuzul, așa că... Ești gata?

— Da. Am luat tot ce îmi trebuie.

— Nu, nu tocmai.

Vola întinse mâna și scoase de după ușă ceva ce îl surprinse pe Peter atât de tare, încât rămase fără grai.

— Știi ce este asta, da?

Era o bătă de baseball, perfect netedă, atât de solidă și de bine echilibrată, încât, în clipa în care Peter o ridică, păru că întreaga lume se oprește în loc.

— Ai făcut-o tu. Dar nu am nevoie...

— Ba eu cred că ai nevoie. Poate că atunci când vei ajunge acolo unde vrei să ajungi, o să-ți dai seama de ce.

Peter ar fi vrut să-i dea bâta înapoi, dar Vola stătuse trează toată noaptea ca să i-o facă și era așa de mândră de ea însăși. Și poate că venise vremea să aibă din nou o bătă de baseball. Se sprijini bine pe cârje și o balansă cu încetinitorul.

În clipa aceea, îi reveni în minte a doua amintire dureroasă cu mama lui.

Avea șapte ani și era furios. Era sălbatic și nu se putea controla. Îi era o frică teribilă de furia aceea a lui. Globul albastru de grădină al mamei lui, dat jos de pe pedestalul lui și spart într-un milion de cioburi. Lacrimile ei... „Trebuie să înveți să-ți stăpânești furia, Peter. Să nu te porți ca el“. Degetele ei însângerate, culegând bucățelele ascuțite de sticlă albastră dintre trandafirii albi. Și rușinea pe care o simțise Peter când o văzuse plecând.

Își strecură bâta în ghiozdan. Se potrivea atât de bine înăuntru, de parcă acolo ar fi stat dintotdeauna. Înșelătoare.

Peter își ridică ghiozdanul. Dedesubt era bucata decupată din ziar. O luă în mână. Atunci observă data.

În clipa aceea se prăbuși în scaun, de parcă l-ar fi lovit cineva cu piciorul în burtă.

— Ce este?

— Știa!

Peter împinse bucata de ziar peste masă.

— Tata știa, repetă el. Ziarul este de acum douăsprezece zile. Asta înseamnă că tata știa asta când l-am lăsat pe Pax în pădure.

Parcă nu mai putea nici să tragă aer în piept, avea impresia că cineva îi înfipsese două cuțite în plămâni.

— Când l-am rugat să-l lăsăm pe Pax pe drumul acela vechi către fabrică, fiindcă acolo va fi în siguranță, deja știa.

Peter simțea că-i ard mâinile. Privi în jos. Pumnii îi erau strânși. Se forță să-și descleșteze degetele.

— Cum a putut să facă așa ceva?

Vola se apropie, privindu-l îngrijorată.

— Îmi pare rău. Asta e foarte rău.

Peter strânse din fălci. Oare nu cumva urmau să i se spargă dinții? Se sforță să-i descleșteze.

— Cum se poate să facă cineva așa ceva?

— Știu că ești furios...

Peter își strânse pumnii din nou, iar unghiile i se înfipseră în palme. Apoi își puse mâinile între genunchi.

— Nu. Ți-am spus. Eu nu mă înfurii. Nu sunt ca el. Și nu am să devin ca el.

Vola se așeză în fața lui.

— Aha, înțeleg. Acum înțeleg. Dar nu cred că așa merg lucrurile. Ești om și tu, iar oamenii se mai și enervează.

— Eu nu. E prea periculos.

Vola își dădu capul pe spate și izbucni în râs, din nou râsul ei lătrat, care te băga în sperieți.

— O, dă-mi voie să-ți spun că toate sentimentele sunt periculoase. Iubirea, speranța... Ha! Speranța! Vorbești despre pericole? Dar nu ai cum să le eviți. Toți avem în noi bestia asta numită furie. Dar ne putem folosi de ea. Multe lucruri bune se nasc din furia noastră împotriva celor rele. Multe lucruri nedrepte se îndreaptă astfel. Dar, înainte de toate, trebuie să învățăm să îmblânzim bestia.

Peter simți că încep să-i sară siguranțele.

— Ai putea măcar o dată să nu-mi spui că trebuie să-mi dau seama singur de ceva? O singură dată... Ai muri dacă m-ai ajuta? Haide, vreau să plec. Ai adunat aici atâtea zicale înțelepte, spuse el, făcând un semn din mână spre panoul de pe perete. Chiar ai muri dacă mi-ai da și mie un sfat?

— Ce, vrei să-ți dau un cartonaș de bingo filozofic ca să-l iei cu tine? De pildă „Când simți miros de miere în pădure, ia-o la fugă, fiindcă ursul nu poate fi prea departe“.

— Da. Așa cred. Dar unul adevărat.

— Ei bine, adevărul este că nu dețin niciun fel de secret magic după care să te poți tu ghida. Asta este călătoria ta, nu a mea. Dar dacă tot ai adus vorba de asta, am într-adevăr un cartonaș pentru tine.

Vola desprinsese de pe panou un cartonaș și i-l dădu.

— Dar e gol!

— Acum este. Dar după o călătorie ca aceasta, vei găsi tu ceva cu care să-l umpli. Un adevăr al tău, personal, ceva ce vei fi descoperit tu singur.

Auzind-o, Peter se simți deodată vlăguit, ca și când ar fi stat încordat ani de zile. Era singur de atât de multă vreme.

Vola îl privi cu atenție.

— Toate lucrurile din lume se îmbină tot mai strâns între ele, băiete. Doi nu înseamnă neapărat doi. Așa se întâmplă întotdeauna, legăturile dintre lucruri se întind asemeni unor rădăcini care se unesc între ele, vibrând împreună. Eu nu am cum să fac parte din toate acestea. Țsta este prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru că am ales să mă retrag din lume. Dar tu poți să faci parte. Tu poți vibra în ritm cu lumea. Poți trăi de unul singur, dar nu vei *fi* singur.

— Și dacă mă pierd?

— N-ai să te pierzi.

— Ba eu cred că deja încep să mă pierd.

Vola întinse mâna peste masă, i-o puse pe cap și apăsă.

— Nu. Tu te-ai găsit, spuse ea și se ridică în picioare.

Peter simți un sărut ușor pe creștet, apoi Vola trecu pe lângă el.

Tractorul nu era până la urmă chiar atât de incomod. Doar că mergea încet, îi hurduca și făcea mult zgomot, motiv pentru care nu prea puteau conversa, deși Peter ședea chiar lângă Vola. Asta nu era tocmai o problemă pentru el, pentru că avea o mulțime de lucruri la care voia să se gândească. Chiar și după ce cotiră de pe drum pe autostradă, unde pavajul era neted, Vola rămase tăcută, iar Peter se gândi că o fi având și ea o mulțime de lucruri la care vrea să se gândească. Dar la un moment dat, când femeia îi arată un șoim rotindu-se pe deasupra

lor, Peter își aminti de întrebarea pe care voise să i-o pună de la început.

— Care-i faza cu tine și cu păsările? Cu penele?

Vola mângâie penele prinse pe șnurul de piele pe care îl purta la gât, zâmbi și spuse:

— *Ti Poul*. Când m-am născut, părinților mei li s-a părut că semăn cu o pasăre. Părul îmi stăteau drept în sus ca la păsări, aveam un gât subțirel și ceream de mâncare tot timpul. Sunt în parte creolă¹, în parte italiancă și s-au mai amestecat în mine încă multe alte nații. Dar toate, și-au dat seama părinții mei, în culturile lor arătau un mare respect față de păsări. Așa că pe mine m-au numit Vola, care în italiană înseamnă „zboară“. Dar mă alintau *Ti Poul*, adică „puișor“. Găinile mele îmi dau penele, pe care eu le port ca să-mi amintesc că atunci când m-am născut, cineva m-a văzut ca pe o pasăre. Asta este totul. Nu e cine știe ce poveste.

Dar lui Peter i se păru o poveste frumoasă. Asta explica expresia pe care o căpăta chipul Volei atunci când lua în mână pasărea Roc. Probabil că avea să-i fie extrem de greu să înstrăineze pasărea aceea.

Peter privi în spate la cutiile mari din lemn de brad nelăcuit, în care erau puse marionetele, legate în spațele tractorului, sperând că cele patru cutii nu-i aminteau Volei de niște sicrie. De acum înainte, păpușile uimitoare create de ea urmau să trăiască. Urmau să trăiască de-adevăratelea, în lumea adevărată, nu să existe doar ca Vola să-și ispășească greșelile.

¹ În acest context, persoană din America de Nord, descendentă a coloniștilor europeni, în special francezi (n. tr.).

Și poate că și Vola o să trăiască de-adevăratelea. Dar era posibil ca asta să i se pară prea mult. La asta se gândea Peter în momentul în care tractorul, pufnind, opri în parcare din fața bibliotecii, ocupând vreo trei locuri.

Vola sări jos și apucă una dintre cutii. Peter o urmă, dar când ajunseră la treptele late din cărămidă, se opri și o bătu pe Vola pe umăr.

— Știi, șopti el. Aici trebuie să fii un pic mai atentă...

— Cum mai atentă?

— Cum... cum vorbești. Înțelegi?

Vola se uită la el nedumerită. Se pare că Peter trebuia să-i spună lucrurile mai pe șleau.

— În locul ăsta nu prea se rostește cuvântul *dyableman*.

— Of, mai lasă-mă! Cred că atâta lucru știu și eu, băiete.

Spusese ultima replică pe un ton aspru, dar în cuvintele ei era și o undă de zâmbet. Peter deschise ușa, iar Vola intră.

Bibliotecăra arăta de parcă cineva aruncase pe ea un pumn de pietre colorate: avea la gât o eșarfă coral aprins, o bluză de mătase aurie și o fustă albastru-safir. Când intră Vola și așeză cutia pe o masă, bibliotecara zâmbi, dar în momentul în care fu ridicat capacul, rămase cu gura căscată într-un „O” perfect. Peter își aminti că și el rămăsese fără grai prima dată când văzuse păpușile. Ieși din încăpere, lăsând-o pe Vola singură.

Norii de dimineață se risipiseră, iar acum soarele își ardea ochii, atât era de puternic. Și sunetele păreau mai puternice decât de obicei, dar asta putea fi și din cauză că Peter își petrecuse ultima săptămână în liniște. Un

câine lătra, două femei pălăvrăgeau, frânele bicicletelor scrâșneau, iar copiii de pe terenul de joacă din apropierea parării țipau. Îi fusese dor de toate sunetele acestea. Îi fusese dor de lume. Se întrebă atunci dacă nu îi era dor și Volei tot timpul de toate acestea.

Se apropie de terenul de joacă și îi privi câteva minute pe copilașii care se jucau. Majoritatea alergau de colo colo, săreau pe bănci, apoi săreau înapoi jos și împingeau leagănele într-un fel de joc inventat de ei. O fetiță încruntată cu părul galben ca paiul, împletit într-o coadă, săpa de una singură într-o groapă de nisip, mutând cu mare seriozitate nisipul, lopată după lopată, dintr-o parte în cealaltă. Într-un colț al gropii, cu o mutră plictisită și cu capul proptit într-o mânășă de baseball, ședea un băiat îmbrăcat cu un tricou roșu decolorat.

Era liberoul de la antrenamentul de baseball.

Peter se apropie de el.

— Salut!

Băiatul ridică privirile, apoi sări drept în picioare, ca și când s-ar fi pregătit de luptă. Făcu un semn din cap spre cârjele lui Peter.

— Mă miram eu că n-ai mai apărut.

— Cum v-ați descurcat?

Băiatul izbucni în râs.

— De parcă n-ai ști că ne-ați bătut!

Apoi băiatul îi luă fetei lopățița din mână și-i dădu un hanorac.

— Haide! Mergem acasă.

— Stai puțin, spuse Peter, cuprins de o panică grozavă.

Poate că, după ce timp de o săptămână trăise ca un pustnic, deja devenise cam ciudat. Dar băiatul o ridică

pe sora lui din groapa cu nisip și se pregătiră amândoi de plecare. Peter n-ar fi vrut să-l lase să plece încă.

— Așteaptă! Știi cum te simți când ești pe teren și știi ce ai de făcut și ești pregătit de joc? Când meciul e pe punctul de a începe, iar mănuașă parcă face parte din mâna ta și știi că te afli exact în locul în care ar trebui să te afli? Știi sentimentul acela? Crezi că asta înseamnă pace?

Băiatul îi aruncă o privire încruntată. Clătină din cap ca și când ar fi dorit să-și scuture din minte întâlnirea lor, după care o luă din loc, trăgând-o pe sora lui de mână. Peter îi urmări cu privirea până ieșiră de pe terenul de joacă, cu sentimentul că tocmai îi scăpase din mână un lucru foarte valoros.

Însă ajungând la poartă, liberoul se opri. Se afla destul de departe, dar nu mai părea încruntat. Ridică o mână și îl salută pe Peter făcând cu degetele semnul păcii. Peter îi răspunse, ridicând și el degetele în sus.

Înăuntru, bibliotecara despacheta și ultima cutie. Apăruseră și vreo șase copii, care se uitau gură-cască și zâmbeau la fiecare marionetă pe care o scotea femeia din cutie. Vola se retrăsese deoparte și îi privea. Apoi se întoarse să plece, dar îl zări pe Peter.

Peter întinse o cârjă și îi blocă calea.

— Care este condiția numărul trei? Întrebă el, aruncând o privire spre bibliotecară.

Vola îl privi cu o expresie pe jumătate de iritare, pe jumătate de acceptare fără tragere de inimă. Pe urmă se întoarse înapoi spre bibliotecară.

— Am uitată să-ți spun, Bea, că am să revin o dată pe săptămână ca să-i învăț pe copii cum să le mânuiască.

Bea Booker zâmbi. Lui Peter zâmbetul ei molcom îi aminti de caramelul topit.

— Ce frumos din partea ta, spuse ea.

Vola porni spre ușă, dar Peter o opri din drum din nou.

Vola își ridică mâinile în aer.

— Acum ce mai este?

Peter ridică două degete.

— Ce? Of, pentru... Bine, fie!

Vola se întoarse spre masă.

— Vreau să spun de două ori pe săptămână, Bea. Am să vin de două ori pe săptămână ca să-i învăț pe copii.

Bibliotecara trase un zâmbet larg.

— Copiilor o să le placă la nebunie. Și va fi foarte plăcut să te vedem mai des, Vola. Poate am putea ieși la o cafea după aceea.

O fetiță cu o cascadă de codițe cu mărgeluțe la capăt o trase pe Vola de salopetă și întinse mâna spre elefant.

— Cum îl faci să danseze? întrebă ea.

Peter își ținu răsuflarea. Dar în loc să-i țină lecții fetiței despre cum va trebui să-și dea seama singură, Vola se lăsă pe vine ca să studieze elefantul. Peter observă că mișcărilor ei erau mai line cu proteza, fiindcă acum Vola avea și glezna articulată. Era un lucru simplu, dar își putea îndoi piciorul. Renunțase la atâtea lucruri izolându-se.

— Dar de ce crezi tu că vrea să danseze? întrebă Vola.

— Fiindcă are unghiile roșii, ca mine.

Fetița începu să-și miște degetele de la picioare în sandale, apoi ridică mâna și mângâie penele de la gâtul Volei.

La această atingere, Vola tresări. Peter își ținu răsuflarea din nou. Dar Vola întinse mâna și atinse și ea

colierul pe care îl purta fetița la gât, făcut din mărgеле din plastic care se îmbinau între ele.

După aceea, Vola întinse degetul spre ceasul de deasupra biroului, care arăta aproape unsprezece.

— Acum am ceva important de făcut, dar am să mă întorc peste o jumătate de oră. Dacă mai ești pe aici, o să vedem noi cum îl putem face să danseze.

Până înhățară cei doi ghiozdanul lui Peter și traversară strada, autobuzul era deja în stație. Vola merse la casa de bilete. Între timp, Peter se îndreptă spre grupul de oameni care așteptau să se îmbarce în autobuz. Deodată îl trecu un fior, de parcă șira spinării i-ar fi fost traversată de curent electric. Îl recunoscuse. Era aceeași nerăbdare care îl cuprindea și atunci când arbitrul striga: „Joc!“

Vola îi înmână biletul. În palma lui, biletul acela arăta prea mic pentru câtă putere avea.

— Am să ajung acolo și am să-l găsesc. Ți mulțumesc!

Ușa autobuzului se deschise, iar Vola se aplecă înăuntru, îndreptând spre șofer un deget cu care parcă îl avertiza.

— Robert, băiatul acesta îmi este rudă. A fost la mine în vizită, iar acum merge acasă. Ai grijă să ajungă în siguranță.

Apoi se trase din ușă. Un cuplu în vârstă urcă în autobuz, amândoi nesiguri pe picioare. Peter își pregăti ghiozdanul și cârjele și făcu un pas spre autobuz.

— Deci sunt rudă cu tine?

— Țsta este un lucru la fel de adevărat ca oricare alt adevăr. Acum urcă în autobuz!

Treptele erau înalte, dar Peter urcă ușor. Ocupă un scaun din rândul din față, apoi îi făcu Volei semn prin geamul murdar, ridicând degetele mari în sus. Era puternic acum. Era pregătit. Dar în clipa în care auzi frânele pneumatice ale autobuzului pufnind, se prinse de mânerul scaunului. Avea să-i fie foarte greu să o urmărească pe Vola îndepărtându-se.

Vola îi făcu semn să deschidă geamul chiar când autobuzul hurui, intrând în viteză.

— Băiete, strigă ea, în timp ce autobuzul se îndepărta de bordură, o să las ușa de la verandă deschisă!

Pax începu să sape.

De când îl mutaseră pe Sfrijit prin defileu, Pax și Zbârlita îl păzeau cu rândul. Era ca un acord de protecție a Sfrijitului încheiat între ei doi. Ei urmau să fie picioarele și urechile lui. Puiul era în siguranță și dormea într-o vizuină părăsită de o marmotă, pe care sora lui o lărgise pentru el. Și totuși, Pax era măcinat de neliniște. Simțea ceva apropiindu-se. În timp ce stătea de pază în fața adăpostului, începu să sape. De acum, pernițele de pe tălpi i se întăriseră. Nu mai sângerau.

Când se întoarse Zbârlita de la vânătoare, puse în fața lui o veveriță. Pax se întoarse într-o parte, deși de când mâncase cașcavalul, cu două nopți înainte, nu mai pusese nimic în gură. Refuza să accepte mâncare de la Zbârlita sau de la Sfrijit.

Zbârlita îngropă veverița, apoi se întinse lângă vizuină ca să facă de pază.

Pax porni să patruleze din nou de jur împrejurul poienii. Locul în care se afla vizuina era foarte potrivit. Deși era aproape de tabăra soldaților, era destul de sus față de aceasta pentru ca, în caz că pământul sărea din nou în aer lângă râu, ei trei să nu pățească nimic. Tufele

de ienupăr care îngrădeau poiana îi ascundeau privirilor. Dar și mai important era că le acopereau și mirosul. La mică distanță de vizuină, dintr-o stâncă despătată se prelingea un izvor limpede, iar în iarbă se găsea vânat din belșug.

Dar ceva tot nu era în regulă. Pax simțea ceva apropiindu-se. Din câteva salturi, printre copaci, ajunsese până pe coama dealului, mai sus de locul în care era așezată tabăra.

După întâlnirea cu tatăl băiatului era și mai prudent și nu mai risca, nu mai mergea să fure din tabără. Dar, în același timp, locul acela îl atrăgea tot mai tare. Gestul bărbatului, felul în care lovise pământul cu bocancul, făcându-i semn să plece, purta în sine un mesaj în același timp de bunăvoință și de amenințare și îi amintise că trebuia să-l protejeze pe băiat. Iar dacă bărbatul locuia acum în tabără, cu siguranță că Peter urma să apară și el acolo în curând.

Era jumătatea după-amiezii. Pax îi privi pe războinici împrăștiindu-se de-a lungul malului râului, sub soarele arzător, și desfășurând din nou cabluri, săpând gropi și îngropând cutii negre. Mirosul greu de sudoare era condimentat cu un iz nou, de agresivitate.

Pericolul pe care îl simți Pax era însă și mai apropiat decât acesta și era ceva mai primitiv. Alergă înapoi și începu să patruleze iar prin poiană.

Îl văzu pe Sfrijit ieșind din vizuină, clipind des, și se repezi să-l examineze. Rana nu-i mai sângera și mirosea a curat. Sfrijitul nu băgă în seamă mâncarea pe care i-o dezgropă Zbârlita din pământ. Pax își dădu seama că puiului îi este sete.

— *Îl duc eu la izvor.*

Zbârlita dădu să pornească după ei, dar renunță și se așează înapoi pe pământ, mulțumindu-se să-i urmărească cu privirea până ce nu se mai zăriră.

Când se întoarseră, Sfrijitul intră înapoi în vizuină, împleticindu-se. Pax se așează în fața intrării, care era cam prea largă, prea deschisă, așa că se simțea mai bine să stea de pază acolo, dar îl strigă Zbârlita.

— *Vino cu mine. Privește!*

Zbârlita porni prin iarbă, pășind fără zgomot, cu capul lăsat în jos. Pax o urmă precaut. Când ajunseră în mijlocul poienii, Zbârlita se opri brusc, cu urechile ciulite înainte și aruncă spre el o privire scurtă.

Pax prinse sunetul, ca o mică fojgăială dedesubtul ierburilor uscate care acopereau pământul. Zbârlita îl urmări ca și când l-ar fi putut vedea mișcându-se, apoi, deodată, sări în sus și se repezi drept în jos, cu labele deasupra nasului. Pe urmă ieși dintre ierburi cu un șoarece în gură.

Îl înfulecă din câteva îmbucături, apoi porni din nou spre partea opusă a poienii, căutând din nou. Își lipi burta de pământ și își înclină capul spre stânga.

— *Acum tu!*

Pax ascultă cu atenție, până ce simți că a localizat mișcarea în tunel. Apoi, făcând un salt înalt, își îndoi labele în fața nasului, încercând să plonjeze înspre pământ așa cum făcuse Zbârlita. Ateriză rău și nu prinse niciun șoarece. Se întoarse cu spatele la Zbârlita ca să-și sufle firele de pământ din nas.

Zbârlita o luă în altă parte. Pax o urmă, cu capul lăsat în jos. La un moment dat o văzu ciulind urechile înspre locul din care se auzea un alt sunet slab. Se trase

puțin înapoi, făcându-i loc lui Pax să sară asupra prăzii. Dar din nou, niciun șoarece.

Zbârlita îl studie cu atenție pe Pax, care acum își scotea pământul din gură cu labele.

— *Vino după mine!*

Pax păși în spatele ei, până ce, brusc, Zbârlita se opri și se lăsă la pământ. În fața lor se vedea un loc gol între firele de stuf. Dintr-acolo venea un miros cald, proaspăt, mirosul de șoareci. Mulți. Zbârlita îi făcu semn să stea în spate.

— *Nu te mișca. Privește!*

Vulpița se târî pe burtă înainte. În fața gropii, se lăsă iar la pământ și se așeză cu capul pe labe. Închise ochii aproape de tot. Corpul i se relaxă, ca și când ar fi dormit.

Pax se miră. El crezuse că Zbârlita avea de gând să-l învețe să vâneze. Așteptă. Zbârlita lovi din coada pârlită, avertizându-l:

— *Stai pe loc!*

Pax se așeză din nou.

Multe clipe la rând nu se întâmplă nimic. Apoi Pax simți o mișcare foarte ușoară la intrarea în ascunzătoare. Un bot tremurător apăru, adușmecă aerul, apoi se retrase. După încă un moment interminabil, șoarecele apăru iarăși. Mișcările lui erau ușoare, precaute. Pax își dădu seama că în orice secundă șoarecele ar putea s-o ia la fugă. Zbârlita însă nu se clinti. Miji doar ușor o pleoapă, trimițându-i lui Pax un nou avertisment.

Șoarecele mai ieși și se mai retrase încă de două ori. În cele din urmă, convins că vulpița doarme, porni în fugă, căutând un loc unde să se ascundă. Dintr-o singură lovitură de labă, Zbârlita îl opri pe șoarecele condamnat la moarte și și-l vârî în gură.

Pax pricepu.

Zbârlita se retrase spre vizuină ca să-l păzească pe Sfrijit, iar Pax alergă prin poiană, dornic să găsească o gaură de șoarece unde să poată încerca și el trucul acesta. Găsi una în apropierea unui buștean pe jumătate putrezit. Inspiră mirosul greu al coloniei de șoareci de câmp. Se așeză la un picior distanță de ea.

Era atât de dornic de acțiune, încât îi fu greu să rămână perfect nemișcat, dar, în cele din urmă, în gura ascunzătorii apăru un șoarece, amușinând aerul. Asemenea șoarecelui prins de Zbârlita, și acesta, când dădu cu ochii de Pax, se repezi înapoi înăuntru. Și, tot asemenea celui prins de Zbârlita, și acesta mai apăru de câteva ori până ce se convinse că Pax doarme, după care o luă la picior.

Pax nu era la fel de rapid ca Zbârlita, dar reuși să-l plesnească, iar când șoarecele se împiedică, Pax îl lovi din nou. Astfel prinse Pax prima lui pradă.

Șoarecele îi ajunse doar pe o măsea, dar la fiecare îmbucătură Pax simți un curent fierbinte străbătându-i tot corpul. Viața șoarecelui se unise acum cu viața lui. Toți mușchii din corp i se încărcară de energie.

Sări în sus și începu să alerge vesel în jurul poienii, trecând pe lângă Zbârlita, cu blana lui roșcată ca o vâlvătaie. Vulpița se ridică în picioare și îl privi. Pax trecu încă o dată pe lângă ea, abia atingând pământul cu picioarele, dar parcă tot nu îi era destul.

Chiar în mijlocul poienii creștea un arbore de chihlimbar¹ bătrân, încovoiat. Ramurile de jos ale copacului

¹ Arbore ornamental, ale cărui frunze palmate devin toamna aurii sau roșii-sângerii (n. tr.).

se întindeau deasupra unei adâncituri în pământ, iar cele de sus, încărcate de o mulțime de gaițe care mâncau, parcă erau colorate în albastru.

Pax se repezi la trunchiul copacului. Se cățăără cu ușurință până pe ramura cea mai de jos și făcu echilibristica pe ea. Apoi, foarte precaut, pas după pas, porni de-a lungul ei către vârful.

În jurul lui, frunzele, asemeni unor stele verzi înmiresmate, foșniră, urându-i bun-venit. Printre ele, Pax privi în jos, uimit. Lumea se schimbase. Din punctul acesta, de sus, vedea printre copacii de pe culmea dealului până în tabără și până la râu. Ierburile de pe pajiște, care până cu o clipă înainte îi mângâiaseră greabănul, acum formau împreună un fel de castron larg, înverzit. Gaițele coborâra în zbor ca să-l mustre.

Atunci Pax își aminti cum îl văzuse pe Sfrijit zburând. Își arcui corpul, apoi sări, întinzându-se înainte, tot înainte. Simți aerul zbârlindu-i blana pe burtă. După ce ateriză ușor, își dădu capul pe spate și lătră fericit.

Această lume nouă era lumea lui. Putea călători prin ea și se putea înfrupta din abundența ei ori de câte ori dorea. Iar el făcea parte din ea și era liber. Dar nu era singur.

Pax grăbi pasul către locul în care pitise borcanul cu unt de arahide și îl dezgropă. Îl aduse în poiană și îl puse pe pământ, în fața Zbârlitei și a Sfrijitului, care picoteau în ușa vizuinii, bucurându-se de ultimele raze ale soarelui de după-amiază.

Simțind mirosul acela ciudat, amândoi se înviorară pe dată. Zbârlita se ridică în picioare prima.

Vulpița împinse ușor borcanul, apoi, când acesta începu să se rostogolească, sări îndărăt, mirată. Adulmecă

de jur împrejurul lui și îl atinse cu limba ca să-l guste. Nu a fost nevoie decât de o secundă, pentru că în secunda următoare Zbârlita țintui bine borcanul între labele dinainte și începu să lingă untul de arahide cu lăcomie, curățând gura borcanului în câteva secunde. Apoi își îndesă botul și mai adânc în borcan.

Și Pax făcuse aceeași greșeală prima oară.

— *Ai grijă! Poți să rămâi cu botul blocat înăuntru.*

Dar era prea târziu. Zbârlita sări în sus. Scutură din cap dintr-o parte într-alta, dar își îndesase botul prea adânc în borcan. Se ridică pe picioarele dinapoi, trăgând de borcan cu amândouă labele dinainte ca să și-l scoată de pe bot, dar se rostogoli de câteva ori.

Sfrijitul o privea amuzat. Nu se mai întâmplase niciodată până atunci ca sora lui să-și piardă stăpânirea de sine.

Pax se apropie, oferindu-se să o ajute, dar Zbârlita fugi de el. Voia să se elibereze singură. În cele din urmă, rostogolindu-se pe spate, reuși să tragă de borcan cu labele din spate și scăpă. Se scutură, apoi se întoarse la vizuină, ținându-și capul și coada în sus. Se așeză pe jos lângă Pax și începu să se spele.

Până atunci, Zbârlita nu mai stătuse niciodată atât de aproape de Pax și nu-și mai lipise trupul de al lui. Mirosul ei nu mai fusese niciodată atât de prietenos. O dungă cafenie de pe obrazul alb al vulpiței îi atrase atenția lui Pax. Fără să se gândească ce s-ar putea întâmpla, se întinse și o linse.

Iar Zbârlita îl lăsă să o lingă.

Pax îi spălă apoi urechile, pe urmă gâtul și botul. După o clipă, Zbârlita începu să-l spele și ea. Cu obraji

lipiți unul de celălalt, Pax și Zbârlita se curățau unul pe celălalt. Sfrijitul se opri și-l mirosi pe Pax cu atenție.

— *Acum nu mai miroși a om.*

Pax nu răspunse. Se ridică în picioare și adulmecă aerul. Odată cu apusul, în poiană pătrunsese ceva periculos. Un miros de animal pe care el nu-l cunoștea, dar de care i se făcu frică. Mirosul dispăru la fel de repede cum apăruse, dar Pax strigă la Sfrijit:

— *Intră în vizuină! Chiar acum!*

— Hei, puștiule!

Peter se întoarse atât de brusc, încât aproape că se împiedică și căzu. Fusesse convins că postul de pază era gol, fiindcă, înainte de a ieși din ascunzătoare, îl ținuse sub observație zece minute încheiate.

Din spatele unui camion ieși un soldat care agită patul armei spre el, arătându-i semnul prins cu lanțuri de barieră, pe care scria „Accesul interzis!”

Peter își îndreptă spinarea, încercând să arate cât mai înalt cu putință, cum stătea sprijinit în cârje. Nu mai vorbise cu nimeni de două zile încheiate. În urmă cu două zile, șoferul autobuzului îi spusese:

— Nu prea știu eu ce ai de gând să faci, fiule, dar nu cred că e o idee prea grozavă. Dacă vrei, te pot duce înapoi cu autobuzul în seara asta. Nu trebuie să-ți fie rușine.

Peter răspunsese:

— Nu, mulțumesc!

Fiindcă i-ar fi fost rușine să se întoarcă înapoi. Atunci șoferul îi spusese:

— Bine, atunci noroc!

Și îi deschisese ușa să coboare.

Din seara aceea nimeni nu mai vorbise cu el. Orășelul în care coborâse se afla în perimetrul zonei evacuate, iar cei câțiva oameni pe lângă care trecuse lăsaseră ochii în jos și grăbiseră pasul, de parcă n-ar fi vrut să privească în ochi o persoană care ar fi putut avea nevoie de ajutorul lor. „Nu avem nimic de prisos pe aici“, spuneau privirile lor. „Deja am pierdut totul.“

În ziua următoare, de la răsăritul soarelui până mult după apus, și apoi aproape toată dimineața aceasta, umblase pe drumuri care treceau prin orășele pustii, pe lângă școli și terenuri de joacă abandonate, prin cartiere tăcute care, în lipsa tricicletelor care scârțâiau, a radiourilor din mașini și a meciurilor cu mingea pe stradă, păreau fantomactice. Singurul sunet care îi era familiar era cel al apei ce curgea prin furtunurile din grădini atunci când își umplea termosul.

Dacă nu mai întâlnise oameni, văzu în schimb animalele pe care oamenii le lăsaseră în urmă: un ponei jucăuș păscând iarba din fața unei biserici, câini ce îi aruncau priviri triste din spatele ghenelor, zeci de pisici costelive, ferindu-se din calea lui, cu adâncituri ca niște linguri de-o parte și de alta a șirei spinării.

— Hei, puștiule!

Soldatul se apropie de el. Aruncă o privire spre cârjele lui Peter, spre ghipsul improvizat și spre hainele lui murdare.

— Zona aceasta a fost evacuată acum aproape două săptămâni. De unde vii? Nu știi asta?

— Ba da, știu. Dar am lăsat pe cineva aici. Am pornit să-l găsesc.

— Stai, nu te grăbi așa. Am verificat noi. A plecat toată lumea.

— Nu este vorba despre o persoană.

Peter ridică bărbia, parcă provocându-l pe soldat să-i spună că asta nu contează.

Atunci însă expresia de pe chipul soldatului se schimbă brusc. Deodată păru mai tânăr, iar Peter își dădu seama că nu trecuse prea multă vreme de când terminase liceul. Își răsuci cureaua armei la spate.

— Am și eu un câine, îl cheamă Henry.

Timp de un minut, nu mai spuse nimic. Doar privi pe drum, de parcă ar fi nădăjduit că Henry va apărea brusc de undeva, dintr-acolo. Apoi se întoarse în spate și oftă.

— Nu cred că îl scoate nimeni la plimbare. Soră-mea zicea că o să-l plimbe ea, dar ea este la lucru. Vrei să vezi o poză cu el?

Până să apuce Peter să-i facă semn din cap că da, soldatul scoase din portofel o poză și i-o întinse. Henry era un *beagle*. Un câine *beagle* oarecare. Peter simți că i se pune un nod în gât. Colțurile fotografiei erau îndoite, iar culorile păliseră. Se vedea că soldatul scosese de multe ori poza aceea din portofel.

— Asta e Henry. L-am primit de ziua mea când am împlinit opt ani. Acum are probleme cu șoldurile, dar tot îi place să-și facă plimbarea. Și tot îi mai place să adulmece după veverițe și așa mai departe. I-am spus soră-mii, dar... Henry probabil nu înțelege unde am dispărut, asta este. Probabil că stă lângă ușa și mă așteaptă toată ziua. Al tău cum este? Am să mă uit pe aici după el.

— Pax nu este un..., începu Peter, dar se opri.

Dacă nu avea nicio importanță că Pax nu era o persoană, ce mai conta că nu era nici câine? Apoi Peter continuă:

— E roșu și are picioarele negre.

— Cât e de mare? Pe aici sunt și coioți și în perioada asta au pui mici. Dacă au pui de păzit, pot să pună la pământ un câine mai mic.

— E destul de mic.

Peter își mută greutatea de pe palmele pline de bășici.

— Te rog, spuse. Am bătut atâta cale ca să-l gădesc.

Soldatul rămase încă un minut cu ochii pe fotografie, apoi și-o strecură înapoi în portofel. Când ridică din nou privirile spre Peter, arăta din nou mai în vârstă.

— Noi încercăm să-i ținem la distanță, dar se apropie. Dă-i drumul, dar până mâine să fii înapoi.

Apoi arătă spre cârjele lui Peter.

— Te descurci?

— Da. Deci... mă lași să trec?

Soldatul privi de jur împrejur, apoi se aplecă spre Peter.

— Pe drumul ăsta trece o patrulă din oră în oră, dar nu păzim decât intrările în drumurile principale. În pădure nu staționează încă niciun soldat. Dacă intri douăzeci de metri în pădure, n-o să te oprească nimeni. Și fii atent: dacă te prind, eu n-am zis nimic! Acum pleacă de-aici!

— Mulțumesc, spuse Peter întorcându-se și pornind spre pădure înainte ca soldatul să se răzgândească.

— Puștiule! Sper să-l găsești.

În pădure era liniște, dar aici așa trebuia, să fie liniște. Se auzeau doar din când în când sunetele sălbăticiiei, ca o promisiune. Aici Peter reușea să-și închipuie spinarea lui Pax trecând în goană printre copaci. Aici, dacă l-ar fi strigat, și-ar fi putut cu ușurință închipui

că Pax i-ar fi răspuns, lătrând. Aceste lucruri îi ridicară moralul, astfel încât aproape că reuși să ignore durerea din palme și de la subraț, unde pielea îi sângera și îl durea.

Merse timp de un ceas, călcând pe pământul pe care acele de brad care se tot așterneau de ani de zile formară un fel de covor elastic, care parcă îl ridica de la pământ. La un moment dat se auzi hârâitul unui jeep. Atunci Peter se lăsă pe vine îndărătul unei tufe și așteptă acolo până ce mașina trecu pe lângă el. După aceea continuă să meargă tot pe marginea drumului, convins că atunci când o să treacă următoarea mașină de patrulare, va avea destul timp să se ascundă.

Și apoi, deodată, ajunse.

Nu recunosc vreun punct de reper sau drumul care după curbă brusc devenea drept, ci sentimentul trădării pe care îl simțea pretutindeni. În locul acesta el săvârșise o faptă îngrozitoare, iar locul ținea minte asta.

— Pax! strigă el, fără să-i pese că s-ar putea să-l audă cineva.

Nu-i nimic, să vină jeepurile, să vină toată armata! Fără vulpoiul lui nu mai avea de gând să plece de aici.

— Pax! strigă el din nou, dar îi răspunse numai o liniște și mai adâncă, iar liniștea era acum rău prevestitoare, nu mai promitea nimic bun.

Porni mai departe pe drum, strigând, cu ochii la ridicătura de pietriș de pe marginea drumului. Era convins că în momentul în care pornise mașina în care se aflau el și tatăl lui, Pax ținea jucăria în gură. Dacă vulpoiul ar fi renunțat la el, la Peter, ar fi aruncat-o pe undeva. Peter voia să găsească soldățelul și să-l țină iar în mână, ca dovadă solidă că vulpoiul lui era pe undeva pe acolo.

Parcurse un sfert de milă, apoi o milă întreagă, tot cu ochii în jos, căutând. Și deodată se opri în loc. Nu o să găsească soldățul, fiindcă Pax nu ar fi renunțat niciodată la el. În vecii vecilor! Lui Pax nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că el l-a abandonat, doar erau inseparabili. Pax știa asta prea bine. Peter era cel care trebuia să învețe asta.

Dacă Pax nu era acolo, probabil că se întorsese acasă să-l caute sau poate că încercase să ajungă acasă. Poate că îl oprise râul din drum, dar poate că nu. Câinii, de pildă, se întorc întotdeauna acasă, depășind orice obstacole. Pax era de zece ori mai isteț decât oricare câine, așa că el de ce să nu poată găsi drumul înapoi? Poate că deja era acasă.

Acasă. Casa lor se afla la vreo zece mile către sud-est față de vechea fabrică. Iar fabrica era la vreo patru sau cinci mile spre sud față de locul în care ajunsese el.

Așa că avea s-o țină tot spre sud, strigându-l mereu pe Pax. Era prea periculos să treacă defileul din apropierea fabricii pe întuneric, așa că o să înnopteze acolo, după care, în zori, o să coboare dealul. O să treacă râul în porțiunea mai lată, în dreptul fabricii, după care mai avea încă zece mile, urmând cărări cunoscute, și apoi o să ajungă acasă.

— Rezistă, rosti el cu voce tare. Vin!

Pax se deșteaptă din somn tresărind. Băiatul lui era pe aproape.

Sări drept în picioare, trezind-o și pe Zbârlita, care dormea lângă el, și începu să adulmece prin toată poiana, căutând mirosul lui Peter.

Nimic. Dar băiatul era undeva, pe aproape.

Pax o luă la fugă printre copaci către culmea dealului, în locul de deasupra taberei. Nu-l zări însă pe băiat printre războinici. Nu auzi nici vocea lui Peter printre murmurale și strigătele lor. Coborî panta și dădu roată taberei cât de aproape îndrăzni, amușinând-o din toate părțile. Băiatul însă nu era acolo.

Dar era aproape. Și se apropia tot mai mult.

Pax se întoarse în locul în care o lăsase pe Zbârlita și se întinse alături de vulpiță. Dar nu mai adormi.

Peter o ținu spre sud încă aproape o oră. Era convins că pe acolo o luase și Pax. Dar când ieși din pădure, se opri în loc.

Versantul dealului era acoperit de o pajiște vastă și continua de la poale încă o milă cu o câmpie acoperită de un covor verde. În capătul acesteia, jos de tot, pământul se înălța brusc zeci de metri în trepte ascuțite, de parcă ar fi fost tăiat cu o sapă gigantică. Iar mai încolo, către orizont, se întindea platoul împădurit în care era ascuns defileul.

De când se trezise, în urmă cu nouă ore, Peter mersese fără oprire. Nu-i dăduse prin minte nici măcar o singură dată să facă o pauză și să se odihnească, dar acum, văzând imensitatea amețitoare a spațiilor, brusc se simți stors de ultimele picături de energie.

Își aruncă ghiozdanul pe jos.

După cele nouă ore de când le ținea încleștate pe mânerurile cârjelor, mâinile i se chirciseră ca niște gheare. Când le descleștă cu forța, își simți pielea palmelor crăpând. În ajun, palmele i se umpluseră de bășici, care se spărseseră, după care se făcuseră noi bășici. Își turnă peste palmele dureroase apă rece din termos și începu

să jupoaie de pe mânere fâșii de cauciuc. Apoi își trase pe mâini șosetele de rezervă și aruncă iar o privire de jur împrejur.

În clipa aceea, undeva, mai jos, pe la mijlocul pantei, văzu ceva care se mișca. Era un animal care alerga, săltând printre doi copaci. După cum se mișca, era o vulpe. Peter se ridică pe genunchi.

— Pax!

Iată-l din nou! Dar nu, orice ar fi fost, animalul acesta nu era roșcat, ci cafeniu. Poate că era un coiot.

La gândul acesta, Peter simți adrenalina scurgându-i-se prin vene și se puse îndată iar în mișcare, cu ghiozdanul lovindu-i-se de spinare, sprijinindu-și cârjele în versantul dealului. Îi luă doar o jumătate de oră ca să coboare panta până în punctul cel mai jos al văii. Aici cârjele se afundau în pământul mlăștinos. Încet, plin de noroi până în creștet, încă înainta.

Brusc i se ivi înaintea un perete de piatră golaș de vreo trei metri. Stâncile erau mult mai înalte decât i se păruseră din cealaltă parte a văii.

Peter nu-și dădu timp să se gândească prea mult. Își aruncă ghiozdanul și cârjele în sus. Le auzi zăngănind când căzură pe lespede de piatră. Își vârî degetele într-o crăpătură a stâncii și se trase în sus. Ghipsul de pe picior răsai piatra dură, dar după câtă instrucție făcuse Vola cu el, avea brațele destul de puternice și izbuti să se ridice, folosindu-se și de o adâncitură în stâncă, în care își puse piciorul. De acolo, ajunsese până la un copac care creștea în afară, apoi la o altă crăpătură, după care reuși să se ridice peste prima lespede.

Îi luă un ceas ca să se cocoaște pe stânci, de fiecare dată aruncându-și înaintea cârjele și ghiozdanul și apoi

cățărându-se și el după ele. Când ajunse pe culme, găfâind și lac de sudoare, se aruncă la pământ sub un pin înalt. Își goli termosul de apă dintr-o singură înghițitură și își mâncă ultimul sandvici cu șuncă. Apoi desfăcu al doilea pachet pe care i-l dăduse Vola.

Unt de arahide! Peter simți că i se pune un nod în gât. Își aminti de prima dată când găsisese Pax un borcan gol de unt de arahide în gunoi. Își vârâse botul în borcan atât de adânc, încât rămăsese cu el înăuntru. Peter râsese de el ca un dement. Își îndesă sandviciul înapoi în ghiozdan. Îi părea rău că nu-l găsisese cu o zi înainte și că nu li-l dăduse câinilor care scotoceau prin ghene. Se ridică din nou în picioare. Era aproape ora șase și încă mai avea de parcurs o bucată bună de drum.

Tot mergând, îl urmări imaginea acelor animale cu ochii famelici, ieșind din ascunzătoare și retrăgându-se din nou ca niște stafii care acuză. Ar fi vrut să le poată spune că știe cum este când singura persoană care te-a iubit vreodată și care a avut grijă de tine deodată dispare. Și cum dintr-odată toată lumea pare plină de primejdii.

Își pierduse mama. Oare câți alți copii se treziseră în săptămâna aceasta descoperind că lumea se schimbase pentru ei prin pierderea unui părinte, că părinții lor plecaseră la război și că se putea să nu se mai întoarcă acasă niciodată? Asta era, firește, cea mai rea dintre suferințe. Dar mai erau și suferințe ceva mai mici. Câți copii se topeau de dor după frații și surorile lor mai mari de luni în șir? Câți prieteni fuseseră nevoiți să se despartă? Câți copii sufereau de foame? Câți fuseseră nevoiți să plece din casele lor? Câți prieteni necuvântători lăsaseră în urmă, să se descurce cum or putea?

Și de ce nu lua nimeni în seamă toate lucrurile astea? „Oamenii trebuie să spună adevărul despre prețul războiului“, așa îi zisese Vola. Oare toate lucrurile astea nu făceau parte din prețul unui război?

Deodată Peter observă cu surprindere că în jurul lui începea să se aștearnă întunericul. Puțin panicat (ar fi trebuit să-și caute un loc bun în care să înnopteze), se întoarse în toate direcțiile. La un moment dat nimeri cu cârja stângă pe o porțiune unde pietrele se mișcau. Căzu rău peste o cârjă și în clipa aceea auzi un pocnet scurt. O secundă se temu să nu-și fi fracturat vreo coastă, dar sunase a lemn. Ateriză pe pământ, ținând cârja tot sub braț. La doi metri de el zări partea de jos a cârjei.

— *Dyableman!*

Cuvântul îi veni pe buze instantaneu. Era un cuvânt satisfăcător. Încercă și alte înjurături și se simți destul de bine rostindu-le și pe ele. Dar pădurea tot mai întunecată îi absorbea strigătele fără a-i răspunde, așa că, în cele din urmă, stânjenit, se opri din înjurat. Oricum, nu-și putea permite luxul de a-și da frâu mâniei. Trebuia să-și repare cârja și nu avea să mai fie lumină prea multă vreme.

De jur împrejur copacii își etalau brațele lemnoase. Ar fi putut să pună un soi de atelă pe cârja ruptă și s-o fixeze cu bandă adezivă, dar nu avea secure cu care să taie o ramură. Își scoase din ghiozdan bâta de baseball, ca să scotocească după banda adezivă. În momentul acela, își dădu seama că soluția problemei se afla chiar în mâinile lui.

Alinie cele două bucăți al cârjei, așeză deasupra lor bâta și începu să o lipească, înfășurând în jurul ei bandă

adezivă. După ce termină, se lăsă pe ea cu toată greutatea ca s-o încerce. Îl ținea. Era solidă și puternică. Ar fi vrut să-i poată spune Volei că avusese dreptate când îi spusese că o să-i trebuiască bâta în călătoria asta.

Se așează din nou în genunchi lângă ghiozdan. Accidentul acesta fusese un avertisment. Scoase din ghiozdan lucrurile de care avea nevoie ca să se pregătească pentru noapte, după care săpă o mică groapă în pământ și o umplu cu o grămăjoară de vreascuri și de iarbă uscată. Scăpără un chibrit sub ele și aprinse un mic foc.

Ținu briceagul de vânătoare deasupra flăcării până ce socoti el că s-a sterilizat, apoi, strângând din dinți, își creștă bășicile nou formate în palmă. Durerea îi smulse un geamăt, dar se unse cu alifia de la Vola și inspiră profund de câteva ori și, până la urmă, durerea începu să se stingă. Mirosul de ierburi îi readuse în memorie instantaneu bucătăria Volei. Se întrebă dacă Vola o fi acolo. Cum se descurca ea fără piciorul acela greu din lemn care s-o fixeze?

Înainte de a pune deoparte briceagul, îl ridică în fața ochilor. Ultimele licăriri ale flăcării dansau pe lamă. Își aminti cum văzuse cuțitul Volei în prima zi și cât fusese de șocat când Vola își cioplise o așchie de pe piciorul de lemn.

Peter își ridică jeanșii. Își apăsă lama briceagului cu latul pe pulpă și încercă să-și închipuie cum ar fi să-și cioplească o bucățică de carne din picior pentru că îl deranja, pentru că piciorul nu era perfect?

Apoi auzi un coiot urlând. Un altul îi răspunse de departe. Peter simți un fior pe șira spinării. Întoarse lama briceagului și-și apăsă ascuțișul rece pe piele. Deodată sări în sus. Crestătura nu avea decât o jumătate

de centimetru, dar usturimea era atroce. Vasăzică aveai niște avantaje și când aveai un picior din lemn.

Din tăietură se ivi întâi o mărgică de sânge, apoi, când mărgica o luă la vale, Peter desenă din ea silueta unei vulpi. Trasă cu vârful degetului un nas ascuțit, apoi două urechi. Apoi, mângăind cu degetul mare, îi desenă și blana de pe spinare.

Pax... Măine....

Un jurământ cu sânge sub forma unui vulpoi roșcat.

Cu trei șoareci Pax își pusese binișor burta la cale. Din gură îi atârna acum un bizam¹, prima lui pradă mai consistentă. O să le ajungă Zbârlitei și Sfrijitului pe toată ziua. După o noapte lungă de vânătoare, abia aștepta să se culce, dar, ca de obicei, până acasă făcu tot felul de ocheluri pentru a induce în eroare vreun posibil prădător. Mirosul pe care îl lăsase în urmă Sfrijitul când îl mutaseră era încă destul de puternic și îi făcea pe toți trei vulnerabili.

Primele raze ale zorilor aprinseră ierburile. Privirea îi fu atrasă de ceva ce se mișca. Era Zbârlita. Se afla la câteva salturi distanță de vizuină, în poiană, în loc să stea în prag, unde stătea de obicei, păzindu-l pe Sfrijit. Pax o privi cum saltă, ca atunci când dădea alarma, dar în glumă de data aceasta. Apoi vulpița se dădu de-a rostogolul, lovind iarba cu picioarele. Dar după aceea Pax văzu un lucru care îl miră și mai tare: capul Sfrijitului, săltând în sus și-n jos.

Sfrijitul era afară din vizuină și se juca.

¹ Bizam sau șobolan moscat, rozător semiacvatic care trăiește în America de Nord și Europa, inclusiv în România, unde a ajuns pe la jumătatea secolului al XX-lea (n. tr.).

Pax puse bizamul pe jos și o strigă pe Zbârlita.
Sfrijitul întoarce și el capul.

Pax strigă din nou, ca să se convingă.

Iar Sfrijitul răspunse. Auzea din nou.

Sentimentul de ușurare pe care îl simți Pax era atât de copleșitor, încât pentru o clipă vulpoiul nu a mai fost în stare să se miște. Mai înainte îl iubea doar pe băiatul lui. Acum era plin ochi de iubire pentru vulpița cea zbârlită și pentru jerpelitul de frate-său. Și ei erau în siguranță.

Alergă până în celălalt capăt al poienii. Zbârlita și Sfrijitul se despărțiră ca să-i facă loc între ei. Pax se aruncă pe spate, iar Sfrijitul căzu peste el. Pax se rostogoli ușor peste Sfrijit, atent să nu-i stârnească vreun icnet de durere, dar nu auzi decât cum puiul torcea de încântare.

Timp de un ceas cele trei vulpi se jucară. Sfrijitul trebuia să facă des pauză să se odihnească și atunci se opreau și ceilalți doi și se așezau de-o parte și de alta a puiului. Și toți trei își înălțau fețele către soarele dimineții, asemenea florilor de piciorul-cocoșului dimprejurul lor.

Până când, deodată, Zbârlita sări drept în picioare, cu nările fremătând.

Pax simți și el mirosul. Era același miros amenințător care îl neliniștea de două zile încoace. Dar de data asta nu mai era doar un iz ca un fir subțirel plutind în aer. De data asta mirosul era puternic și devenea tot mai puternic.

— *Coiot!* Zbârlita făcu un salt spre vizuină, se întoarce spre poiană, apoi sări înapoi spre Sfrijit. Pax n-o mai văzuse niciodată atât de panicată.

În secunda aceea, toți trei își ciuliră urechile înspre același loc din pădure. Undeva, în direcția aceea, freamătul vegetației era stârnit de o creatură ce pășea fără să se ascundă, o creatură care nu avea nevoie să se furișeze ca să câștige un avantaj. Venea spre nord, urcând dinspre defileu. Se îndrepta spre poiană.

Coiotul urmărea mirosul lăsat de Sfrijit.

Zbârlita îl îndemnă pe fratele ei să se ridice și îi strigă lui Pax:

— *Ai grijă de el!*

Pax îl mână pe Sfrijit înapoi în vizuină, după care, învârtindu-se înapoi și încolo prin fața intrării, o urmări pe Zbârlita care se îndreptă înspre locul de unde se auzise foșnetul, precaută, cu picioarele rigide. Apoi se opri. Ciuli urechile, cu crupa ridicată.

Și atunci, în fața ei, exact în locul în care tufele de ienupăr rămăseseră aplecate de când îl târâseră pe Sfrijit înapoi, ieși un coiot dungat, cenușiu închis, cu capul plecat spre pământ.

Zbârlita lătră. Coiotul își ridică brusc capul. Zbârlita lătră din nou și sări în poiană.

Coiotul își înălță capul și făcu un pas înspre ea, apoi își aplecă botul ca să ia din nou urma Sfrijitului.

Un instinct adânc îi spunea lui Pax să o ia la fugă. Coiotul era un mascul înalt și foarte musculos. Dar un instinct și mai adânc îi aminti lui Pax că în vizuină Sfrijitul era fără apărare.

Zbârlita își ignoră și ea instinctul de a o lua la fugă. În schimb, se repezi drept spre coiot și-l izbi în coastă.

Coiotul se întoarse, clănțănind din dinți și o ciupi pe Zbârlita de un picior dinapoi. Vulpița începu să șchio-păteze alergând prin poiană și scheunând ca și când

ar fi fost rănită. Coiotul se uită la ea cu atenție, dar îndată se scutură. Recunoscuse vicleșugul Zbârlitei, așa că reveni la mirosul pe care îl urmărea.

Zbârlita sări din nou înaintea coiotului și îl privi drept în față, cu spinarea arcuită. Din gâtleej îi ieși un urlet răgușit cum Pax nu mai auzise niciodată.

Pentru o secundă, coiotul se trase înapoi. Părea mirat că o vulpe atât de mică are curajul să-i stea în cale. Apoi își strânse umerii în poziția de atac și-și arătă colții.

Pax își simți trupul încordându-se și începu să mârâie. În vizuină, Sfrijitul începu să scheaune.

Coiotul sări la Zbârlita și o trânti la pământ. O clipă Pax nu mai văzu din iarbă decât blană și colți sclipind și auzi doar lătrături și mârâituri amenințătoare. După aceea însă Zbârlita reuși să scape din ghearele coiotului și făcu un salt înapoi spre mijlocul poienii. Un singur salt.

Pax pricepu că vulpița încerca să-l atragă pe coiot departe de locul unde se afla Sfrijitul. Ferindu-se de atingerea coiotului, Zbârlita îl tot întărâtă, atrăgându-l până lângă arborele de chihlimbar.

Aici vulpița sări pe trunchiul contorsionat al copacului, așa cum făcuse Pax mai înainte. Pășii cu grijă pe ramura cea mai joasă, fără să-și ia o clipă ochii de la coiotul care de jos mârâia la ea și-i urmărea fiecare mișcare. Când ajunse la locul în care ramura se bifurca, Zbârlita era deja la o distanță bunicică de creștetul coiotului și de acolo începu să sâsâie spre el batjocoritor.

Coiotul sări în sus, dar nu reuși să prindă între colți decât câteva frunze și niște coajă de copac. Făcu roată prin groapa de sub ramura pe care stătea Zbârlita, căutând un loc mai înalt, apoi sări din nou spre ramură.

Reuși să se agațe de ramură cu labele din față și să se atârne de ea, dar numai pentru o secundă, după care căzu la pământ. Apoi își adună din nou puterile și făcu un nou salt.

De unde se afla, Pax observă că Zbârlita înaintase către vârful ramurii cât de departe putuse, dar coiotul urma să ajungă în cele din urmă la ea sau o să-și piardă răbdarea și o să se întoarcă la acțiunea din care fusese întrerupt. Zbârlita o să se ia după el și o să se lupte cu el până ce coiotul o s-o rupă în bucăți.

— *Stai pe loc!* îi ordonă atunci Pax Sfrijitului și se repezi în poiană.

Peter privi lung.

Lângă zidurile din partea de sus a fabricii existase mai înainte un mestecăn. El și prietenii lui îi spuneau Copacul-pirat, fiindcă toamna, când frunzele i se îngăl-beneau, arăta de parcă ar fi fost acoperit cu bani de aur. Odată, pe vremea când Pax era încă un pui, îl legase de trunchiul mestecănelui, fiindcă vulpoiului nu-i plăcea jocul lor de-a războiul. Copacul-pirat era încă în picioare, dar acum din ramuri îi atârnavă numai niște scame înnegrite. Cu excepția clădirii fabricii, nu mai puteai recunoaște nimic de pe acolo.

În partea de jos a câmpului nu mai rămăsese niciun copac în picioare. Toți zăceau la pământ, dezrădăcinați, cu trunchiurile spintecate de explozii. Pe porțiuni întinse în jurul lor iarba arsă se transformase în cenușă. Malul râului era presărat cu resturi de bibani, raci, țestoase și broaște din care se înfruptaseră ciorile.

Dar cel mai tare se îngrozi Peter când dădu cu ochii de apa râului. Ultima dată când fusese pe aici, sărise în bulboana de la capătul din aval al defileului. În ziua aceea apa sclișea și era atât de limpede, încât se puteau vedea prin ea tulpinile de un verde pal ale trestiiilor,

irizațiile solzilor păstrăvilor, și chiar, privind în sus, țesătura albăstruie de pe aripile libelulelor care zburau razant la suprafața apei. Avusese atunci impresia că înoată printre niște diamante lichide.

Acum râul era plin de bolovani acoperiți de noroi, iar bulboana lui arăta ca un cerc de un cafeniu hâd. Din albia largă a râului mai rămăsese doar jumătate. Malurile joase, pline de nămol, scorojite la suprafață ca argila uscată, miroseau a moarte.

Miza întregului război era apa. Peter își aminti că Vola îl întrebase de partea cui luptă tatăl său.

Peter îi răspunsese, uluit de întrebare și indignat:

— De partea cea dreaptă!

— Băiete, spusese atunci Vola, și repetă, ca să fie sigură că o ascultă cu atenție: Băiete! Crezi că cineva în istoria acestei lumi a pornit vreodată la luptă pentru partea nedreaptă?

În clipa aceea vântul începu să bată mai tare și prinse a vui peste câmp, înălțând în aer vârtejuri de cenușă. Peter încercă să se închipuie jucându-se din nou în locul acela. O să mai treacă încă multă vreme până când vreun copil o să se joace acolo.

Vulturii ce pluteau lin pe deasupra lui erau singurele ființe vii din câte putea vedea el. Cu atâtea leșuri peste tot, trebuie că se tot ospătau de zile în șir. Îi privi, încremenit de tristețea imaginii care i se înfățișa privirii. Doi vulturi, cei care erau cel mai aproape de el, zburau în cerc deasupra unei tufe de cucută, aproape de malul râului, probabil cugetând încă dacă să se întoarcă sau nu ca să termine ceea ce mâncau înainte de a fi întrerupți de Peter.

Și ceea ce mâncau putea fi... Peter nu fu în stare să gândească asta, dar nici să-și șteargă din minte gândul acesta nu reuși. Dacă Pax era prin preajmă, cu siguranță era mort deja. Iar dacă era mort, atunci Peter putea găsi dovada, ghidându-se după vulturi.

Păsările pluteau încet, leneșe, pe deasupra a trei locuri distincte: unul era cel deasupra căruia se învârtteau cei doi vulturi, dar mai erau încă două locuri pe malul opus al râului. Mâncarea lor nu urma să dispară de acolo.

Peter își aruncă ghiozdanul pe jos. Eliberat de povară, parcurse distanța până la tufa de cucută din câțiva pași, sprijinindu-se pe cârje. Dedesubtul tufei văzu exact lucrul de care se temuse: o coadă de vulpe, cu inconfundabila pată albă în vârf. Ridică un picior al vulpii.

Leșul fusese curățat de carne, dar blana rămăsese intactă. Și nu era roșcată. Nu era roșcată!

Așadar nu era Pax.

Peter trase aer în piept, suspinând. Ceva mai liniștit, dar încă buimac, coborî până pe malul râului și intră în apă. Când ajunsese în apă până la brâu, cârjele îi alunecară pe pietrele acoperite de nămol, așa că le azvârli ca pe niște sulițe până pe celălalt mal și plonjă în apă. Pentru prima oară în ultimele aproape două săptămâni piciorul rănit nu-l mai stingherea. Înotă cu nădejde.

Ieși pe malul celălalt. Avea impresia că ghipsul, care se îmbibase de apă, cântărea o sută de kilograme. De altfel, înmuindu-se, ghipsul începuse să se fărâme. Peter scoase briceagul din buzunar și tăie ghipsul în bucăți, eliberându-și piciorul. Piciorul îi atârna, palid și bleg, dar umflătura se retrăsese, iar vânătăia aproape că dispăruse.

Se târî până la cârje și le propti sub brațe. Când se ridică, reuși să distingă ce anume atrăgea grupul mai mare de vulturi. Era leșul unui cerb. Îi veni în minte tânăra căprioară pe care o văzuse în apropierea casei Volei („Voi, oamenii. Pe toate le distrugeți!“) și întoarse capul, să nu mai vadă.

La douăzeci de metri de locul acela, ceva mai sus, un alt vultur se învârtea deasupra celui de-al treilea loc. Peter urcă până acolo, alegând, ca să-i fie mai ușor la mers, o potecă pe lângă care iarba era arsă.

La început avu impresia că pe pământul ars nu este nimic. Dar, ajungând mai aproape, văzu mai bine. Era un picior din spate. Nu mai avea carne pe el și era părjolit, dar Peter își dădu seama că este un picior. Un picior subțirel, acoperit cu blană neagră, cu o lăbuță mică, albă. Un smoc de blană jumulită în partea de sus lăsa să se vadă culoarea: un castaniu aprins.

Era un picior de vulpe.

Peter se rezemă în cârje. Poate că totuși nu era piciorul lui Pax. Nu era prea mic ca să fie al lui? Cât și-ar fi dorit să fie sigur! Dar în secunda următoare nu-și mai dori nimic. Ce mai conta? În locul acela o vulpe aproape că-și pierduse viața din pricina unor oameni care o puseseră în pericol. Nu era asta o crimă destul de mare?

Se gândi să înceapă să sape pământul cu mâinile goale și să îngroape piciorul de vulpe.

Se lăsă la pământ și îndepărtă cu palma pietrișul de deasupra, descriind un cerc. Dădu cu mâna de ceva și instantaneu simți că aerul din plămâni i se transformă în cenușă.

Era un soldat de jucărie, uitându-se de-a lungul patului unei puști pe care o ținea strâns lipită de obrazul lui verde, gata să ia în cătare pe oricine i-ar fi ieșit înaintea.

Atunci Peter se prăbuși la pământ.

— PAX!

Pax ajunsese lângă copac exact când coiotul sărea din nou. Reuși să se agațe de ramura copacului. Pax se repezi la el, prinse între dinți un smoc zdravăn din blana lui dungată și nu-i mai dădu drumul.

Dintr-o singură mișcare, coiotul se aruncă la pământ și își vârî colții în umărul lui Pax. Pax reuși să se elibereze și începu să se retragă către marginea de sud a poienii, trăgând nădejde că va putea să-l îndepărteze pe coiot atât de copac, cât și de vizuină, adică de cele două vulpi pe care le iubea.

Coiotul însă nu se luă după el. Își înălță capul drept în sus și trase un lătrat, după care se întoarse iar spre Zbârlita.

Pax se lăsă cu burta la pământ și o luă din nou târâș spre copac, dar se opri și, atras de un sunet ce venea dinspre tabără, întoarse capul într-acolo.

Să fi fost oare chiar vocea băiatului lui?

În fața lui coiotul cel înalt lătră din nou. De data aceasta de undeva veni un răspuns. Trei perechi de urechi se îndreptară spre aceeași porțiune a cercului de tufe de ienupăr. În clipa următoare de acolo apăru în fugă încă un coiot. Era tot un mascul, dar acesta avea

blana mai deschisă la culoare și era scurt și îndesat. Studie locul, apoi porni în goană către copac.

Zbârlita mai trase un urlet de amenințare și își zbârlă blana, dar Pax citi în ochii ei cât era îngrozită.

Cel de-al doilea coiot lovi cu labele trunchiul copacului.

În clipa aceea Pax auzi din nou vocea băiatului, care îl striga pe nume.

O luă la fugă afară din poiană, printre copaci. Ajungând pe culme, deasupra fabricii, se opri.

Văzu atunci o mulțime de războinici năvălind afară dintre ziduri, cu bețele lor ridicate. Cu toții alergau spre o siluetă care se afla mai jos, pe pajiște.

Acolo se afla un tânăr cu părul negru, ghemuit pe pământul ars. Să fi fost oare băiatul lui? Vântul bătea dinspre nord, așa că Pax nu putu să-și dea seama.

Soldatii se opriră, agitându-și bețele amenințători. Băiatul se ridică în picioare. Era înalt, dar Pax își dădu seama că trupul lui nu seamănă cu al lui Peter. Umerii băiatului acestuia erau mai lați, iar sub un braț ținea un fel de prăjină îngustă. Dar și mai ciudat era faptul că băiatul acesta își ținea capul drept în sus, nu aplecat spre pământ. Îi sfida pe bărbați, un lucru pe care Pax nu-l văzuse niciodată la băiatul lui, ba chiar ridică pumnul și-l agită spre ei.

Un singur soldat alergă mai departe către râu. Acesta avea mișcările tatălui băiatului. Bărbatul strigă, iar glasul lui îi sună lui Pax cunoscut. Dar după aceea bărbatul ajunsese lângă băiat și îl îmbrățișă. Asta era un lucru pe care Pax nu-l văzuse niciodată la tatăl băiatului.

Oare aceștia doi chiar erau oamenii lui? Pax adulmecă, dar vântul îi aduse în nări numai mirosul de mosc al coioșilor înfuriați. Atunci făcu cale întoarsă către poiană.

Peter îl lăsă pe tatăl lui să-l îmbrățișeze. Trecuseră atâția ani de când tânjea să simtă că îl strânge protector la pieptul lui. Simți trupul tatălui zguduindu-se de suspine și vru să-l asigure că totul era în regulă. Dar nu era. Peter avea pumnii încleștați, iar mâna cu care se sprijinea de cârjă ținea încă soldatul de jucărie.

Peter se desprinsese din îmbrățișare.

— Ce faci aici? Mi-ai spus că doar o să întinzi niște cabluri...

Și în clipa aceea pricepu totul. De ce se opriseră ceilalți, de ce era arsă iarba împrejurul lor, de ce erau răsturnați copacii și de ce era râul împânzit de bolovani. Și mai ales înțelese că în condițiile acelea dintr-o vulpe n-avea cum să rămână nimic mai mult decât un picior.

— Știai totul!

Își vârî soldățelul în buzunar și ridică de pe jos piciorul de vulpe.

— Știai totul! Și totuși ai făcut asta! *Pax!*

Lui Pax i se păru din nou că aude vocea băiatului. Ciuli urechile încă o dată către tabără.

În clipa aceea vântul își schimbă direcția și deodată vulpoiul simți mirosurile de transpirație ale războinicilor, de exploziv, de motorină și de câmp ars. Dar simți și mirosul celor doi oameni ai lui.

Alergă înapoi până pe culmea dealului. Îl văzu pe băiat ridicând ceva de pe jos. Un băț. Ba nu, nu un băț. Ceva rupt și acoperit cu blană.

Mirosul de suferință urcă iute dealul. Era proaspăt și puternic și venea dinspre băiatul lui. Dar mai era încă unul, vechi, reținut, dinspre tatăl băiatului. Așa că mirosul acela nu era numai al lui Peter. Era miros de oameni.

Băiatul ridică lucrul acela rupt deasupra capului și strigă ceva foarte mânios. Apoi strigă iar:

— Pax!

Atunci Pax lătră.

Peter ridică deasupra capului ceea ce mai rămăsese din vulpe și strigă din nou numele vulpoiului:

— Pax!

De undeva, de mai sus de fabrică, se auzi un lătrat. Deodată toate speranțele lui Peter reînvieră. Dar nu, probabil că doar i se năzărea lui că aude lătratul lui Pax.

Și totuși privi de-a lungul coamei dealului. Atunci văzu ceva roșcat. Și o coadă cu vârful alb. Vulpoiul apărui în câmp deschis, se înălță pe picioarele dinapoi (pe amândouă?) și privi drept spre el.

Peter puse piciorul de vulpe în mâna tatălui lui.

— Îngroapă-l! îi spuse.

Apoi își înșfăcă și cealaltă cârjă și se întoarse spre deal.

— Peter, așteaptă! Trebuie să înțelegi. Asta este datoria mea, zise tatăl.

Atunci Peter îndreptă un deget către vulpoiul de pe culmea dealului și își lovi pieptul cu pumnul atât de tare, încât îl duru.

— Iar aceea este datoria mea! spuse el.

Tatăl său îi strigă să fie atent la fire. Îi strigă să se oprească. Peter văzu firele și trecu peste ele. Dar nu se

opri din drum. Fiindcă vulpoiul lui îl aștepta pe coama dealului, iar între ei doi încă era o distanță. La fiecare pas Peter își înfigea cârjele în pământ și pășea înainte, micșorând treptat distanța dintre ei.

Când ajunse aproape de Pax, după ce tricoul i se uscase o dată și apoi i se udase din nou de transpirație, se opri și îl strigă pe Pax. Vulpoiul întoarse capul, apoi începu să alerge înspre copaci. Pe toate patru picioarele. Astfel Peter avu certitudinea că Pax nu era rănit.

Peter îl urmă. Dar, când se apropie de el, Pax o luă iar la fugă, galopând printre copaci.

Peter merse mai departe după el. Nu-i purta pică lui Pax că îl puna la încercare. El fusese cel care îi înșelase încrederea. Cum era vulpoiul să nu se supere pe el? Cum să nu aibă nevoie să se asigure din nou de loialitatea lui Peter? Dacă așa voia Pax, Peter avea să-i facă pe plac. Era o pedeapsă corectă. Îl urmă pe Pax printre copaci o sută de metri, apoi încă o sută.

Deodată ajunseră într-o poiană. Aici vulpoiul se opri și așteptă. Peter întinse mâna spre el. Îi oferi mâna lui.

— Îmi pare rău, îmi pare așa de rău...

Pax se uită drept la Peter, apoi îi prinse încheietura mâinii cu dinții. Peter își simți pulsul bătând sub strânsoarea dinților lui, suficient de puternică să nu-și poată retrage mâna. Suficient de puternică să-i stârnească lui Peter propria sălbăticie. Doi nu înseamnă neapărat doi.

Apoi Pax dădu drumul încheieturii lui Peter și o luă la fugă prin poiană către un copac încovoiat, în jurul căruia dădeau târcoale doi coioți. Pax se repezi la cel mai înalt dintre ei.

— Nu, Pax! Vino înapoi!

Copacul era atât de departe. Mai erau până la el cel puțin cincizeci de metri. Peter își înfipse cârjele în iarbă și se repezi și el într-acolo.

Când ajunsese la vreo doisprezece metri, văzu în copac animalul pe care îl hăituiau coioții, o altă vulpe, cu blana de o culoare foarte intensă și cu o mutriță ascuțită și delicată. Era o vulpiță. Avea o rană la piciorul din spate și sângera. Șfichiuia din coadă, dar în loc să fie stufoasă, coada ei era pârlită.

De sus, de pe ramură, vulpița îl pocni pe unul dintre coioți în bătaie de joc. Pe celălalt îl izbi Pax în coaste. Peter observă că Pax și vulpița acționează împreună.

Dar își dădu seama și că n-aveau cum să iasă învingători în fața coioților.

Peter se repezi spre copac, strigând, dar coioții nu-l luară în seamă. Cel mai înalt se întoarse pe loc și își vârî colții în gâtul lui Pax. Vulpoiul scheună.

Atunci Peter începu să răcnească furios. Se propti bine într-una dintre cârje și, lăsându-se pe spate, o azvârli pe cealaltă, cu tot cu bâta de baseball din frasin alb, cât de tare putu, țintind între cei doi coioți.

Amândoi se răsuciră spre el, indignați. Copacul răsună de lovitura batei. Atunci cel înalt o luă la goană, dispărând printre tufișuri. Celălalt fugi vreo zece metri, apoi se opri și se întoarse, uitându-se drept la Peter și dezgolindu-și colții.

Peter își arată și el dinții. Alături de el, Pax începu să mârâie, cu blana de pe greabăn zbârlită, gata să sară la coiot. Peter ridică și cea de-a doua cârjă deasupra capului și o azvârli, răcnind, iar Pax mârâi din nou.

Atunci coiotul cel palid dădu înapoi, surprins. Într-un final se întoarse cu spatele și dispăru și el în poiană.

Peter se rezemă de trunchiul copacului și se lăsă să alunece în jos, tremurând din tot corpul.

Îndată Pax sări pe el, dând din coadă sub gâtul lui, lingându-l pe față, mirosindu-i piciorul rănit, apoi lipindu-și din nou botul de față lui. Peter îl luă în brațe și își apăsă obrazul de blana vulpoiului, care mirosea a pin.

— Ești teafăr, ești teafăr, ești teafăr!

Vulpița sări de pe ramură pe deasupra lor și, aterizând pe pământ, se făcu nevăzută în tufișurile de ienu-păr care mărgineau poiana. Pax înălță capul și lătră după ea, fără să se desprindă din brațele lui Peter.

O clipă mai târziu, Peter zări ivindu-se dintre tufe un botic negru, urmat îndată de o vulpe costelivă, cam de dimensiunile lui Pax pe la vârsta de opt luni. Puiul clipi din pricina luminii, apoi înaintă în poiană, pășind pe trei picioare. În urma lui apăru din nou vulpița, care strigă la puiul cel sfrijit, aruncând spre Pax priviri neîncrezătoare.

Pax se eliberă din brațele lui Peter și lătră din nou spre ea. Puiul cu trei picioare mai făcu câțiva pași, apropiindu-se de cei doi. Șchiopăta tare rău. Peter își dădu seama că își pierduse piciorul de curând. Și în clipa aceea făcu legătura.

Întinse mâna spre pui și îl chemă spre el cu glas blând. Ezitând, uitându-se când spre Peter, când spre Pax, puiul de vulpe se apropie de ei cu mersul lui împleticit. Apoi își vârî creștetul sub bărbia lui Pax.

Peter întinse un deget spre el. Puiul rănit îl lăsă să-l mângâie pe gât o secundă, apoi se grăbi să se retragă acolo unde se simțea în siguranță, lângă vulpiță.

Împreună, cele două vulpi se uitară la Pax încrezătoare, apoi se făcură nevăzute între tufe.

Și, în clipa aceea, Peter pricepu. Vulpoiul lui le aparținea lor de acum. Iar ei îi aparțineau lui. Erau inseparabili.

Bătuse atâta cale până aici. Atâta cale...

Peter se lăsă în genunchi. Își puse o mână pe spatele lui Pax și îi simți mușchii încordându-se.

Peter privi de jur împrejur. Acum pădurea i se părea primejdioasă, plină de coioți și de urși și, în curând, și de oameni care urmau să se lupte. Se uită apoi spre vulpoiul lui, care încă stătea în cumpănă dacă să-și urmeze noua familie sau nu.

— Pleacă, îi spuse. Este în regulă.

Dar nu era în regulă. Durerea îl goli de puteri și îl lăsă fără suflu, ca și când cineva l-ar fi izbit cu piciorul drept în inimă. Își retrase mâna, fiindcă Pax îi simțea durerea și așa nu putea pleca.

— Pleacă!

Pax o zbughi spre tufișuri. Apoi se întoarse să se mai uite o dată la băiatul lui.

Peter își simți lacrimile curgându-i pe obraji, dar nu le șterse.

Pax sări înapoi și, scâncind, începu să-i lingă lacrimile de pe obraji.

Peter îl dădu jos de pe el. Își găsi cârja și se ridică în picioare.

— Nu. Nu vreau să stai. Am să las întotdeauna ușa verandei deschisă, dar acum trebuie să pleci.

Pax se uită spre tufișuri, apoi din nou privi spre fața băiatului lui.

Peter își vârî mâna în buzunar, scoase de acolo soldățul și-l ridică deasupra capului.

Pax înălță capul, cu ochii țintă la mâna lui Peter.

Și atunci Peter azvârli soldatul de plastic peste tufișuri, în pădure, cât de departe putu.

Uneori aschia sare
foarte departe
de trunchi.

Mulțumiri

Vulpile roșii. Cu cât am citit mai mult despre ele, cu atât mai mult am ajuns să le admir și cu atât am fost mai hotărâtă să le înfățișez în cartea aceasta cu respectul cuvenit. Îi rămân îndatorată lui Matthew Walter, biolog din statul New York și observator priceput al naturii, care și-a petrecut ani de zile studiind vulpile roșii în mediul lor. Acolo unde comportamentul vulpilor din această carte este redat corect, datorez reușita faptului că el mi-a împărtășit experiența sa. Acolo unde nu este, am ales mai degrabă să depăn firul poveștii. Îi îndemn pe cititorii mei să întreprindă propriile lor cercetări în legătură cu aceste splendide animale.

Fără următoarele persoane, *Pax* ar fi rămas până în ziua de astăzi doar o grămadă de pagini mototolite, aruncate pe jos. Ele sunt: copiii mei, care, deși sunt mari, îmi amintesc mereu ce legături extraordinare se pot stabili între copii și animale; grupurile mele literare, atât din nord, cât și din sud – scriitori inteligenți, care au dovedit putere de înțelegere și care nu tolerează lăncezeala în exprimare; agentul meu literar, Steven Malk, care a înțeles și a iubit această carte din ziua în care i-am împărtășit sâmburele de poveste din care s-a născut; toți cei de la Editura HarperCollins, pentru sprijinul nemaipomenit pe care mi l-au dat; răbdătorul David, pentru tot timpul pe care l-am petrecut cu vulpile.

Și în sfârșit, Chris Crutcher, căruia îi mulțumesc pentru povestea de dincolo de povestea din poveste. Știe el care.

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
tel.: 021 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576;
fax: 021 369 31 99
Comenzi – online
www.editura-arthur.ro

Bestseller *New York Times* și
nominalizată la National Book Award,
Pax e o carte puternică despre prețul războiului,
așa cum este el trăit de doi prieteni
despărțiți fără voia lor:
un băiat și un vulpoi.

„Cartea *Pax* este la fel ca *Pax*, puiul de vulpe:
pe jumătate neîmblânzită și întru totul minunată.“

The New York Times Book Review

„De o onestitate dogoritoare și dureros de frumoasă,
Pax este, simplu spus, o capodoperă.“

Katherine Applegate, autoarea cărții *Ivan cel Fără de Seamăn*

Jacket art © 2016 by Jon Klassen
Jacket design by Dana Fritts

LA **arthur** CĂRȚILE PLINE DE AVENTURĂ SUNT ÎNTOTDEAUNA ROȘII

WWW.EDITURA-ARTHUR.RO

RED
ADVENTURE

ORANGE
FANTASY

VIOLET
HISTORY

CLASSIC
YELLOW

FUNNY
GREEN

SMART
BLUE

9 786060 867210